

Kasr-1 Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

CÜBBELİ AHMET HOCAMIZIN HÂLİD-İ BAĞDÂDÎ (Kuddise Sirruhû) HAZRETLERİ'NİN CÜBBE-İ ŞERÎFESİ İLE ÇEKİLEN RESMİ

Cübbeli Ahmet Hoca
Metristen Mektuplar

Seyyid İbrahim el-Ahsai
Şifâ-i Şerîf Dersleri

Kemal ARKUN
Ermeni Soykırımı
İddialarının Aslı Nedir?

Mehmet TALÜ
İstanbul'un Fethi

Ali EREN
Diyamet Kur'ân'ın mı
Emrinde Olmalı
Yoksa
Avrupa Birliği'nin mi?

DUALAR VE ZİKİRLER
- Receb-i Şerîf Ayı Duaları ve Namazları
- Hayırlı ve Sıhhatli Şekilde Uzun Ömür Sahibi Olmak İçin Okunacak Dua

9 771307 790543

Cübbeli hocamızın hapis süreci devam ederken, geçen ay (04 Nisan Çarşamba günü) hocamız (kendi ifadesiyle) büyük bir bayram yaşadı. Zira sevgili üstadımız asrın Müceddidi Mahmut Efendi Hazretlerimiz Metris Cezaevine, onu ziyaret için teşrif etmişlerdi. Bu cübbeli hocamız için ne büyük bir devlet, ne büyük bir bahtiyarlık, ne büyük bir şerefti...

Niceleri sultanımızın nur yüzünü bir defa görebilmek için can atarlarken, o koskoca maneviyat sultanı kalkıyor, cezaevinde bizzat onun ziyaretine gidiyordu. O duyguyu anlatabilmek, bu mutluluğu ve sevinci ifade edebilmek mümkün müydü?.. Bizler üçüncü şahıslar olarak, üstadımızın bu ziyaretinden duyduğumuz sevincimizi ve duygularımızı ifade etmekten aciz kalırken, ya bunu bizzat yaşayanın durumunu varın siz düşünün... Tatmayan bilmez...

Metris Metris olalı ilk defa böyle bir misafir ağırladı. O büyük Allah (*Celle Celaluhu*) dostunun bu önemli ve anlamlı ziyareti, tabi ki birçok hikmetler ve mesajlar yüklüydü. Elbette bunların hepsini bilmek ve anlamak mümkün değil. Ama üstadımızın bu ziyaretinde ihvana da ihvan olmayana da, Cübbeli hocamızı sevene de sevmeyene de, hocalara da cemaate de yani herkese bir mesaj vardı. Rabbim bunu anlamak ve gerektiği gibi hareket edebilmeyi cümlemize nasip eylesin.

Dün, Ehli Sünnet dışı muhalif görüşlere karşı red-diyeler yapması için emir buyuran ve:

“Acı da olsa hakkı söyle.”

“Hakkı söylemeyen dilsiz şeytandır” hadis-i şeriflerini okuyup: “Geri durmak yok, hakkı söylemeye devam” buyurarak, Cübbeli hocamızı bu konuda teşvik eden ve mânen onun yanında olan Efendi Hazretlerimiz, bugün bizzat onu ziyaret etmekle zâhiren de yanında olduğunu cümle âleme ilan etmiş oldu. Dolayısıyla Efendi Hazretlerimize inanan ve ona karşı kalbinde az da olsa bir sevgi kırıntısı olan herkes üstadımızın yolundan gitmeli, özellikle bu günlerde, Efendi Hazretlerimiz gibi Cübbeli hocamızın yanında olmalıdır.

Bu yazıyı kaleme alırken iddianame daha yeni hazırlanmıştı. Ve herkesi hayrete düşüren rekor bir ceza

istenmişti. Tabi bu mahkemenin verdiği bir karar değil, iddia makamının verilmesini istediği cezaydı...

Sizin de malumunuz olduğu üzere Efendi babamız Ali Haydar Efendi (*Kuddise Sirruhu*) kaç defa idamla yargılanmıştı ama Rabbimizin lütf-u keremiyle hepsinden de beraat etmişti. Mevla Teâlâ Cübbeli hocamıza da en kısa zamanda beraat nasip eylesin.

İnşallah bizler her daim olduğu gibi, mahkmeden hocamızın lehinde bir karar çıkması için dua etmeye devam edelim. Zira Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Dua, inen ve henüz inmeyen her çeşit bela ve musibete karşı faydalıdır. Kazayı da sadece dua geri çevirir. Öyleyse sizlere dua etmek gerekir.”

Efendimiz bir diğer hadisi şeriflerinde ise:

“İcabete mazhar olmada gâib kimsenin gâib kimse hakkında yaptığı duadan daha süratli olanı yoktur.” buyurmuştur.

Dolayısıyla bir mümin, diğer bir mümin kardeşi için gıyabında yapacağı dua, Allah-u Teâlâ Hazretlerinin süratle kabul edeceği dualardandır. Öyleyse, herkesin derin uykuda olduğu gecenin zifiri karanlığında duaya kalkıp seccadede, secdelerde buluşmaya devam edelim.

Kıymetli Ârifân Dergisi Okurları!

24 Mayıs Perşembe Gününü, 25 Mayıs Cuma Gününe bağlayan gece, Reğaip Kandili’ni idrak edeceğiz. O geceyi kesinlikle gafletle geçirmeyelim. Zira Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyuruyor:

“Sakın ola Receb’in ilk Cuma gecesinden gaflet etmeyin. Çünkü o geceyi melekler “Reğâib” diye tesmiye ederler.”

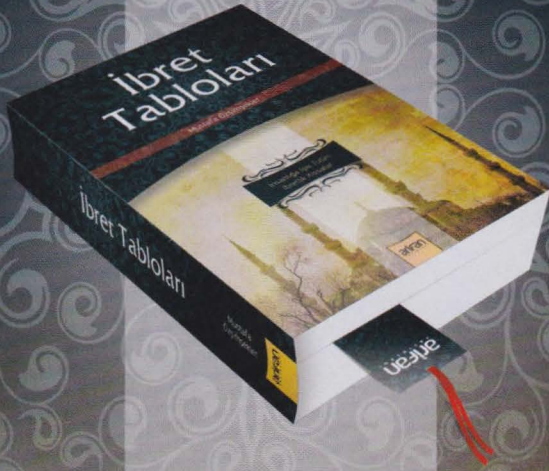
Reğâib; atâ, ihsan, bahşış demektir. O gece, yüce hîbeler gecesidir. Allah (*Celle Celaluhu*)’ın kullarına ihsân ve rahmeti çok büyük olduğundan o geceye Reğâib dendi. Mevlâ Teâlâ Habibinin hürmetine o gece, mümin kullarına rahmetini bol bol ihsân edecektir. Rabbim cümlemizi istifade edenlerden eylesin.

Şimdiden hepinizin Reğâib gecenizi tebrik eder, gerek bizler, gerekse tüm İslâm Âlemi hakkında hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyaz ederim.

Fi emanillah!

İbret Tabloları

Mustafa Özşimşekler

İnsanlığa Işık Tutan
İbretlik Kıssalar

3. BASKI

444 18 10

arifan
YAYINLARI

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN
METRİS MEKTUPLARI

28

SEYYİD İBRAHİM EL AHSÂİ

(Kuddise Sirruhu)

ŞİFA-İ ŞERİF

32

MEHMET TALU

İSTANBUL'UN FETHİ

38

KEMAL ARKUN

ERMENİ SOYKIRIMI İDDİALARININ
ASLI NEDİR? (3)

44

ALİ EREN

DİYANET KUR'AN'IN MI EMRİNDE OLMALI
YOKSA AVRUPA BİRLİĞİ'NİN Mİ?

MAYIS 2012

Yıl 5 Sayı 56

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına

İmtiyaz Sahibi

Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

48

ALİ KARA
EHLİ SÜNNET İTİKADI

50

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
HACÂMAT

54

ALİ ULVİ UZUNLAR
SELAM'IN FAZİLETİNE DELALET
EDEN HADİS-İ ŞERİFLER

56

ADEM ŞENER
EVLİLİK ÖNCESİ
GÖRÜŞME VE NİŞAN

60

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.

Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com

Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 444 18 10

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sokak. No: 34
Esenyurt/İSTANBUL (622 63 63)

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

85,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)

TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01

EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03

USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi

yatırabilirsiniz

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN METRİS MEKTUPLARI

9. MEKTUP
(29 MART 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
الْحَمْدُ لِلَّهِ تَعَالَى وَحَدَّةً، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى مَنْ لَا نَبِيَّ بَعْدَهُ، وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ خَلْفَهُ

Kıymetli kardeşlerim! Geçen hafta aldığım müjdeli haberlerin en büyüğü Efendi Hazretlerimiz'in berber Ferhat Efendi'ye "Ahmed'i bırakmayın, onu sık sık ziyaret edin" buyurduğunu duymam oldu.

Daha sonra salı günü Muhammed Keskin Hoca Efendi geldi, Efendi Hazretleri'nin yanından ayrılırken beni ziyarete geleceğini söyleyince Efendi Hazretleri'nin "Şaşılacak şey! Ahmed'i nasıl orada tutuyorlar?!" dedikten sonra çok duygulandığını hatta ağladığını ve "Keşke ben de ziyaret edebilseydim" buyurduğunu nakletti. Efendi Hazretleri'nin beni bu kadar düşündüğünü bilmem bana her şeyi unutturdu. Şu dünyada Efendi Hazretleri'nin rızasından ve beni gönünden çıkarmamasından daha büyük saadet bilmiyorum, zira bunu ebedî saadetin anahtarı olarak görüyorum.

Maalesef zâhiren tarikat derslerini ikmal etmiş görünen bazı kişilerin Efendi Hazretlerimiz'in tasarruflarının devamından ve bunun bir eseri olarak resminin çekilip dergilere basılma izni vermesinden, Mevlid-i Şerif ve Kaside-i Bürde gibi metinlerin makam ile hatta çingiraksız def eşliğinde okunmasına müsaade etmesinden ve bizzat dinlemesinden, kendisinin bazı salon toplantılarına iştirakinden, bu fakirin televizyonlara çıkıp hakkı konuşmasına izin vermesinden, reddiyeleri başlatıp sapık fikirli din adamlarını teşhir ettirmesinden, bâtil ehlinin isimlerini açıklamasından, bu fakire:

﴿فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ﴾
﴿إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾

"Şeytanın dostlarıyla savaşın, gerçekten şeytanın hilesi pek zayıf olmuştur" (Nisâ Sûresi:76'dan) âyet-i kerîmesini okuyarak bu işlere

başlatmasından, daha sonra birkaç kere biraz geri durmak için izin istediğimde:

﴿قُلِ الْحَقُّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا﴾

"Acı da olsa hakkı söyle." (İbni Hibbân, es-Sahîh, no: 361, 2/76)

﴿السَّائِكُ عَنِ الْحَقِّ شَيْطَانٌ أَخْرَسُ﴾

"Hakkı söylemeyen dilsiz şeytandır" hadîs-i şeriflerini okuyarak "Kim dedi sana 'Geri dur' diye?! Geri durmak yok, hakkı söylemeye devam" buyurarak sürekli beni konuşmaya teşvik etmesinden, hatta Başbakan yardımcılarında biri kendisini arayıp "Cübbeli'nin teke tek programına çıkmasına ne olur izin vermeyin" demesine rağmen "Çık, çık! Allâh'a sığın çık, çok faydalar olacak" buyurmasından son derece rahatsız olduklarımızı hatta yakın akrabasından bir bahtsızın "Bu Cübbeli'nin televizyonlara çıkmasını nasıl durduracağız? Efendi'den izin aldık diye bahane ediyorsunuz, siz hâlâ Efendi'ye niçin soru soruyorsunuz. Efendi'nin hasta halini görmüyor musunuz?!" diyecek kadar sapıklıkta aşırı gittiğini geçtiğimiz yıllar içinde müşâhede ettik.

Rabbim bizi bu türlü itikatsızlıklara düşmekten muhafaza eylesin. Bu şaşkınlık "Anam olsun ağzı olmasın" diyenler gibi hiç konuşmayan, kendilerine bir emir ve yasak yüklemeyen, sadece noter gibi onların dediklerini tasdik eden bir şeyh arıyorlar herhalde!

Halbuki bizim Yüce Mürşidimiz asrın müceddidi olarak tanınan ve evliyânın reisi kabul edilen ve gerçekten bu makamları hak etmiş bulunan bir gavsdır. Böyle bir zatın birilerinin hevâ ve hevesine göre hüküm vereceğini düşünmek her akıllı nezdinde elbette büyük bir cehâlet olur. Efendi Hazretleri (Kuddise Sirrühü) hadîs-i kudside geçen ve nafil ibadetlere devamla elde edilen:

﴿فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، فَبِي يَنْطِقُ وَبِي يُبْصِرُ﴾

"Ben (nafil ibadetlere devamı sayesinde) bir kulu sevdiğim zaman onun işiten kulağı ve gören gözü Ben olurum. Artık o, (konuşurken)

Benim (kelamım ve hükmüm)**le konuşmaya ve** (baktığı her şeyi) **Benim** (verdiğim özel bir görüş)**le görmeye başlar”** (Buhârî, Rikâk:38, no: 6137, 5/2384) makamına sahip bir kişidir.

Asrımızda sünnetlere ve nafilere Mahmut Efendi Hazretlerimiz kadar önem veren ve devam eden bir kişi daha görülmemiştir. Bu makamlar seçimle, geçimle, insanların tensibiyle, plaket ve ödül vermesiyle ulaşılabilecek cinsten şeyler değildir. Yoksa bu gafiller:

«اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِبُورِ اللَّهِ.»

“Mümin kişinin ferasetinden sakının, çünkü o kişi Allâh'ın nuruyla bakar” (Tirmizî, Tefsîr:16, no:3127, 5/298) hadis-i şerîfi ile inananlara verilen nuru Allâh-u Te'âlâ'nın Efendi (Kuddise Sirruhü) Hazretleri gibi ekmel bir müminden esirgediğini mi sanıyorlar?!

Bu mürşid beğenmez nankör adamlar senelerce Risâle-i Kudsiyye ve Risâle-i Hâliyye gibi kıymetli tasavvuf kaynaklarımızdan nakiller yaparak “Bazen mürşid müridini zâhiren şerîata muhalif görünen bir şeyle imtihan eder, yine de hiç itiraz etmemek lazım.

Zira mürşidin makamı ledün ilmi makamıdır, Mûsâ (Aleyhisselâm)'ın bile tahammül edemediği münker görünen bazı işlerin altında Hızır (Aleyhisselâm)'a öğretilen ledün ilminin nice sırları açığa çıkmıştır” diye anlatmıyorlar mıydı?! Ne oldu şimdi?!

Daha Efendi Hazretleri kimseyi şerîatın zâhirine zerre kadar bile olsa muhalif düşen bir şeyle imtihan etmemişken bu kişiler neden itirazlara başladılar?! Henüz ortada imtihan denecek bir şey dahi yokken bu havalar, kibirler, itirazlar, kendini beğenmişlikler de neyin nesi?! Helim ağanın “Eşek dokuz türlü yüzgeç bilir, denize düşünce hepsini unuttur, boğulur” demesi gibi daha bunlar denize düşmeden bildiklerini unutuverdiler. Yazık, yazık, çok yazık!

Otuz-kırk senelik hatta bazıları açısından elli-altmış yıllık ibadet, riyazat, teheccüd vesâir hizmetlerin mürşide karşı itiraz ve itikatsızlık yüzünden bir anda hebâ olması çok yazık.

Allâh-u Te'âlâ sahabe-i kirâma bile:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

“Ey iman etmiş olan kimseler! (Peygamberimin yanında bir şey konuşmanız icap ettiği zaman) seslerinizi o Nebî'nin sesinin üstünde (olacak şekilde) yükseltmeyin, bir kısmınızın diğer bir kısma sesli konuşması gibi ona sözü gür sesle de söylemeyin ki, (sonra) siz farkında olmadığınız halde amelleriniz boşa çıkar” (Hucurât Sûresi: 2) buyuruyorken ve kasıtlı olmasa dahi bu zararın kaçınılmaz olacağı vurgulanıyorken ya bugün Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in gerçek vârisi olan bir zata kasten yapılan itirazlar nasıl bağışlanabilir?!

Nefisinin kibir, gurur, kendini ve amelini beğenme gibi hastalıklarından kurtulamamış, övüldüğünde sevinen, yerildiğinde üzülen esîr-i hevâ kimselerin konuştuğu her söz ilhâm-ı Hakk olan ve Rabbi ile beraber olma makamından konuşan bir zata itiraz etmeye ne hakları vardır?! Ben bu kişileri âcil tevbe ve Efendi Hazretlerimiz'in her yeni emrine ve haline, hem lisânen hem de kalpleriyle teslim olmaya davet ediyorum. Aksi takdirde onlara:

﴿فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

“O'nun emrine karşı gelenler, kendilerine (onları şaşkına çevirecek) bir fitne (ve kargaşa) ya da çok acı verici bir azap isabet etmesinden sakınınsınlar” (Nûr Sûresi:63'den) âyet-i kerîmesini hatırlatıyorum.

Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhü) gibi evliyâdan olan zatların sözleri itirazı kabil olan görüşler sınıfından değildir, onların kelimeleri doğrudan ilhâm-ı Hakk'tır. Nitekim Molla Câmi (Kuddise Sirruhü) Hazretleri: “Velilerin mukaddes kelimeleri hakikat-ı Muhammediyye'nin nurundan devşirilmiştir. Kur'ân-ı Kerîm ve hadis-i şerîflere gösterilmesi gereken tâzim ve hürmetin evliyâ kelamına da gösterilmesi lazımdır. Saadet ve bahtiyarlık isteyenler evliyâ kelamına karşı edep ve tazim göstermelidir” buyurmuştur.

Bu kelam Reşahât-ı Şerîfe'de zikredilmektedir. Bu yüzden Efendi Hazretlerimiz İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhü*)'nun kudsî kelimelerini cemedan Mektubât-ı Şerîfe kitabını, Kur'ân-ı Kerîm ve hadîs-i şerîf kitaplarının altına, ama fıkıh vesâir dîni kitapların üstüne koydurmaktadır.

Peki bu zamanda Mahmud Efendi (*Kuddise Sirruhü*) Hazretlerimiz, o zamanki İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhü*) makamında değil midir?! Şeyhimizin kelimeleri, silsile büyüklerimizin kelimeleriyle eşdeğer değil midir?! O yüce zatın, kendi şeyhine ve sözlerine verdiği değeri bizim de onun kıymetli şahsına ve sözlerine vermemiz zaruri değil midir?!

Dolayısıyla Ali Haydar Efendi Babamız'ın bir sözü ve görüşü hakkında "Efendi Baba bunu çok yaşlı çağında söyledi veya hasta iken söyledi, bu yüzden muteber olmaz" diyen birini duyduğunda Şeyhimiz Hazretleri ne tepki verirdiyse, o kişiyi de, bu görüşünü de nasıl hiddetle ve şiddetle reddederdiyse, bizim de Efendi Hazretlerimiz'in bir görüşü hakkında muhalif yorum yapan kişileri de sözlerini de aynı gılgat ve şiddetle reddetmemiz icap eder. Mürşide bağlılık davasında sadakat ancak böyle ispat edilebilir. Bunun aksi tutumlar ise bu davada yalancılığın en büyük şahididir.

Bu fakir kardeşiniz şeyhimin bana karışmasından, bazı şeyler emretmesinden veya yasaklamasından yâhut eskiden yaptığı gibi bazı işleri değiştirmesinden hiçbir zaman tedirgin olmadım. Aksine Risâle-i Kudsiyye'de geçen "Televvün gösterir ol zât-ı ekmel" yani "En mükemmel olma vasfına sahip olan bir mürşid (diğer nakıs şeyhler ve müteşeyyihler gibi bin yıl aynı hal üzere kalmaz, onun makamı yüksek olduğu için ve daima ledün ilminin muhatabı bulunması hasebiyle zamana, zemine ve şahıstan şahsa değişen farka göre) renkten renge girer" beyt-i şerîfi fehvâsınca Efendi Hazretleri'nde gördüğüm değişken halleri hep onun "Ekmel Mürşid" olma vasfının bir tezâhürü olarak görmüşümdür. Yani ben "Oh şeyhsizlik ne güzelmiş" diyenlerden değil "Yâ Rabbi! Başımı hiçbir zaman mürşidime hizmet zincirinden kurtarma" diyenlerden olmuşumdur. Bundan dolayı Rabbime ne kadar hamd etsem azdır.

Reşahât-ı Şerîfe'de nakledildiğine göre; evvelce Şâh-ı Nakşibend (*Kuddise Sirruhü*) Hazretleri'nin makbüllerinden olan Mevlana Seyfüddin nâmında biri sonradan merdudlardan olmuş, bunun da sebebi şöyle anlatılıyor:

Bu şahıs bir dönem bütün zamanını para kazanmaya sarfeder olmuş ve cimrilik alametleri göstermeye başlamış. Bir gün Şâh-ı Nakşibend (*Kuddise Sirruhü*) müritleriyle beraber bu şahsın davetine gitmişler. Hâce Hazretleri yemekten sonra tatlı gibi bir şeye rağbet buyurdıkları hasebiyle, bu yemekten sonra böyle bir şey gelmeyince ziyafet sahibine latife yollu "Verdiğin yemek demsiz oldu" buyurmuşlar. Bu söz o kişiye çok kötü gelmiş ve Hoca Hazretleri'ne karşı kalbinde bir soğukluk peydahlanmış.

Aynı hal akis yoluyla Şâh-ı Nakşibend (*Kuddise Sirruhü*) Hazretleri'ne de ârız olunca Seyfüddin'e "Nasıl, on iki bin altın sermayen olsa iyi mi?" buyurmuş. Meğer o kişinin bütün emeli on iki bin altın sermaye sahibi olmakmış. İşte o günden sonra Hoca Hazretleri kendisinden teveccüh nazarlarını çevirince o da işi dünya hırsına döküp sohbetlerden uzaklaşmış. Sonra o hale gelmiş ki, şeyhinin teftiş ve terbiyesinden uzaklık onu o kadar bozmuş ki bazı arkadaşları onu bir gün bir kervanla ticaret yoluna giderken konakladıkları bir çimenlikte "Oh şeyhsizlik ne tatlıymış" diye bağırarak keyifle yuvarlanırken görmüşler.

Görüldüğü üzere Şâh-ı Nakşibend Hazretleri bu kişiyi latife yollu bir sözle imtihan etmiş fakat o buna bile tahammül edememiştir. Halbuki insan mürşidinin bu sözünü iltifat cinsinden kabul etmelidir. Ama her insan maalesef şeyhinin imtihanlarına katlanamıyor. Ne kadar hamdetsek azdır ki Yüce Şeyhimiz bizi hiçbir zaman dayanamayacağımız davranışlarla imtihan etmemiştir. Aksine bize sanki bizim ihvan kardeşimiz gibi muamele buyurmuş, hatta biz kendisine karşı edepsiz davranışlar sergilediğimizde bile başkaları görseler bizden birini şeyh, o Yüce Gavs'ı mürid sanacak kadar ileri seviyede letâfet ve nezâket sergilemiştir.

Artık ne olur, şefkat, merhamet ve nezâket âbidesi olan böyle bir zatın hürmetini, haysiyetini, sözlerinin bütünlüğünü, yolunun yüceliğini, ihvanının şerefini, sevdiklerinin ırzını ve hizmetlerinin tesirini muhafaza edelim. Aksi takdirde sıradan âlimlere karşı bile kendilerini üstün tutanlara yönelen:

«وَلَا تُزَكِّ نَفْسَكَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَصْحَابِكَ
مِنْ حَمَلَةِ الْقُرْآنِ فَيَمَزِّقَكَ كِلَابُ النَّارِ.»

“Sakın Kur’ân’ı yüklenmiş bulunan bir arkadaşına karşı kendini temize çıkar (1p onu suçla) mayaya kalkışma ki, cehennem köpekleri seni parçalamasın” (İsmâ’îl Hakkî, Rûhu’l-beyân, 1/59) hadis-i şerifindeki tehdidin, asrın müceddidi olan böyle bir zata muhalefet edenlere ve onun değişiklik arz eden bazı görüşlerini bahane ederek nezih sahasına tenkit yönelenlere yönelmemesi düşünülemez. Rabbim cümlemizi bu vartalara düşmekten muhafaza eylesin. Âmîn!

BU GECE ARZ ETMEK İSTEDİĞİM HUSUSLAR

1) Pazartesi günü kalbimdeki ve şah damarımdaki stentlerin durumunu kontrol ettirmek için Halkalı’da bulunan Mehmet Akif hastanesine götürüldüm. Tabi ki şekerim yine açlık halinde bile 275 çıktı fakat hamdolsun stentlerim açık çıktı. Kalbimle ilgili pek sıkıntı görülmedi.

İlginç olan, evvelce Amerika’da bulunan kalp ritim uzmanı ve o hastanenin çocuk kardiyolojisi klinik şefi Prof. Dr. Volkan Tuzcu Beyefendi bir gün önce umreden dönmüş. Orada Suriye halkına ve bana çok dua etmiş, bir de koku hediye almış ama nasıl ulaştıracağım diye düşünüyormuş ki ertesi gün ben onun yanına götürüldüm. Bir kere daha ihlas ve samimiyetin kerametini gördüm. Yani bu kişi ne kadar samimi imiş ki, ertesi gün isteği yerine geldi.

Ben hastanedeyken MHP Kocaeli milletvekili ve Avrupa-Türkiye karma parlamento komisyon üyesi Lütfü Türkkan Beyefendi ziyaretime gelmiş, epey beklemiş. Ben dönmeyince hastaneye geldi ve beni buldu. Kendisine ve câmiâsına teşekkür ederim.

Bu arada avukat Ahmet Alparslan Bey vasisitesiyle meclis başkan vekili Meral Akşener Hanımefendi’den selam ve geçmiş olsun mesajları geldi. Kendisine teşekkür ederim. Ben o hanımefendiyi kırk erkeğe bedel sayarım. Çünkü 28 şubatta içişleri bakanıyken MGK’da bir paşa Külliye’yi yıkmaktan bahsedince bir tek o buna itiraz etmiş, hatta o askere “Üniformanı çıkar da beraber yıkalım” deme cesaretini göstermiştir. Rabbim kendisine iki cihan saadeti ihsan eylesin.

Ayrıca birkaç gün önce Başbakan ile birlikte Kore’ye hareket etmeden bir gün önce TGRT’nin yayın yönetmeni Nuh Albayrak abimiz fakiri ziya-

rete geldi. Konuştuk, dertleştik. Bütün arkadaşlarının selamını getirdi, kendisine ve onun şahsında tüm câmiâsına, İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) nun usûlüne ve Ehl-i Sünnet’e, özellikle de matbuat yönünden dünya çapında hizmet eden merhum Hüseyin Hilmi Işık Efendi’nin tüm talebelerine selam ve şükranlarımı arz ederim. Rabbim cümlemizi dinine hizmette dâim eylesin. Âmîn!

2) Size geçen mektubumun okunduğu cuma akşamından evvel büyük teyzem olan Fâtıma hatun âniden vefat etti. Tabi haber bana cuma sabahı ulaştığında çok müteessir oldum. Küçük yaşlarımda bana çok hakkı geçmişti, şalvar, cübbelerimi dikerdi. O zaman böyle cübbe diken çok terzi yoktu.

Bazen hacca umreye gideceğimde gece sabahlara kadar uyumaz benim elbiselerimi dikerdi. Son zamanda eniştenin vefatından sonra annemin memleketi olan Samsun’a göçmüştü, yalnız yaşıyordu. Birkaç sene evvel Samsun’a sohbet için gittiğimde ziyaret ettim. Kız ve erkek kardeşleriyle yani annemin dayısı ve diğer teyzesiyle köylerde sıkça yaşanan cinsten bazı gerginlikler mevcuttu.

Onu alıp esas köyümüz olan Çarşamba’nın eski adı Araplı köyüne götürdüm, barıştırdım. Böylece büyük bir sıla-i rahim yapmış oldum. Sonra tekrar döndürüp evine bıraktım. Bazı ihtiyaçlarını gördüm, doğalgazını bağlattım, çok dua etti. Geçen ay bizim evi arayarak benim hapse girişimden çok üzülüğünü bildirmiş, şimdi de kalp krizinden âniden vefat etmiş. Rabbim rahmet eylesin, kabrini nur eylesin, seyyiâtını mahveylesin, hasenâta tebdil eylesin, kabir azabından ve mahşerin şiddetlerinden emin eylesin. Öleceği vakti dakikasıyla haber vererek kerametini izhar eden, 32 yaşında zehirli ishalden ölerek şehit düşen ve herkesin şehadetiyle sâliha bir hanım olan kız kardeşine yani Nedîme anneanneme ilhak eylesin. Âmîn! **Ruhları için bir kelime-i şehâdet ve Fâtihâ-ı Şerîfe okuyalım.**

Bu arada Efendi Hazretlerimiz’in kadim ihvanından olan ve evvelce cumaları bu fakirin arkasında kılan kıymetli büyüğümüz Mehmet İnandı ağabeyimizin ağır bir hastalığa yakalandığını işittim. Rabbim kendisine âcil şifalar ihsan eylesin. Ona da, bize de hayırlı ömürler ve imanlı ölümler nasip eylesin. Âmîn! Hasta ziyaretlerini ihmal etmeyelim.

3) Geçen hafta aldığım bir ilacın yan tesirinden ancak kurtulabildim, biraz unutkanlık yaptım. Yahya Hoca Efendi'ye Seyyid Hazretleri hakkındaki bir zuhuratı yazacağımı söylemiştim. Sohbetlerine teşvik edici bazı hususlar yazdımsa da onu unutmuyum. Sonra Şifâ-i Şerîf dersinde Yahya Hoca bunu anlatınca ve "Hoca Efendi bunu yazacaktı" diye söyleyince hatırıma geldi.

Bir hanım kardeşimizin gördüğü zuhuratı Efendi Hazretlerimiz "Ben bir zamandır aranızda dolaşmıyorum, size sohbet edemiyorum. Ama vekillerimden olan Seyyid İbrahim'i sizin arınıza gönderdim" buyurmuş. Ben elçiyim şeriatı uyan rüya ve zuhuratı kabul ederiz. Seyyid Hazretleri'nin kıymetini bilelim. Geçen cuma gecesi bu fakirin çıkması için ve benim hapse girmeme sebep olanların helakı için, ellerinin, ayaklarının, gözlerinin, kulaklarının iptali için öyle dua ve beddualar etti ki gök yere indi sandım. Tabi siz neye "Âmîn" dediğinizin farkında değilsiniz ama büyük dualar yapıyor, siz de buna sebep ve ortak oluyorsunuz.

4) Kardeşlerim! Özellikle şu hususa dikkat çekmek istiyorum. Geçen mektubumda Seyyid Hazretleri'nin mektubundan bahsetmiştim. Bazıları mektubun dergideki arkadaşlara ulaştığını da onların kaybettiklerini sanmışlar. Oysa derginin başında bulunan Fatih Araz kardeşim bu konularda çok titizdir. Ben içeri girdiğimden beri canla başla bu gemiyi yürütmeye çalışıyor. Karşılaştığı zorlukları anlatırken Avrupa ve Anadolu'daki alışların kesada uğradığını, abonelerde iptaller yaşandığını ve bin türlü engelle karşılaştığını yazıyor. Yine de benim aylık teliflerimi aksatmıyor. Benim tek gelirim bu telif ücretim, bu kadar insana bakıyorum, bir de bu işlerden dolayı (eski hesaba göre) 1 trilyona yakın masrafla karşılaştım. Bu kardeşimiz bana herkesten fazla iyilik ediyor. Rabbim de onun işlerine ve kârlarına bereketler ihsan eylesin. Âmîn!

Ne olur bir gayret daha yapalım da derginin ve kitapların dağıtımına el atalım. Sonra bu motor durursa kolay kolay bir daha çalıştırmayız. Sonra bu kadar kitabım hazırlanacak, onları bile basamayız. Ne yapın yapın, bu işe bir kol vurun. Böylece hem bana, hem dinimize, hem de bunca muhtaca yardım etmiş olacaksınız.

Diyeceğim o ki mektup benim verdiğim avukat ile derginin yazılarını hazırlayan arkadaş

ulaşmadan o aradaki bir-iki aracıda kaldı gibi görünüyor. Bu yüzden dergi yöneticileriyle bu konunun alakası olmadığını bildirmek istedim. Dergiden de, radyodan da çok memnunum. Bunları desteklemeye devam edin. Ben içeri girince bazıları radyoya verdiği reklamları iptal etmişler. Ne korkak adamlar yahu bunlar. Sonra cemaatin beni terk etmediğini hatta daha da arttığını görünce tekrar dönüp reklam vermek istemişler ama arkadaşlar kabul etmemişler, iyi de yapmışlar.

Bu arada radyonun eski sahibinden 56.000 liralık ceza bize gelmiş, ödenmezse radyoya haciz gelecek. Şimdi onu ödüyorlar. Bazınızın bana da mektup yazdığına göre uydu yayını kesilmiş, millet sohbet dinleyemiyoruz diye ağlayıp duruyor. 10 yıllık uydu hakkı için 21.000 lira da ödüyoruz. İnşâallah uydu yayını başlayacak. Görüyorsunuz ne kadar sıkıntılarla bu hizmetleri yürütmeye çalışıyoruz. Radyodan uzun reklamları da kaldırdık, daha ne yapalım?! Radyoyu da reklamlarınızla destekleyin.

İnşâallah çıkıp da bir uydu televizyonu kurma hazırlıkları yapıyorum. Bunun için de en az (eski hesaba) 1 trilyon lazım. 100 kişi 10.000 lira verse olur. Bunlar aslında çok ufak rakamlar ama iş din hizmetine gelince nefsin cimriliği devreye giriyor. Ama Rabbimiz:

﴿وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

"Her kim nefsinin cimriliğinden korusa, ancak onlar felaha ereceklerdir" (Haşr Sûresi: 9'dan) buyuruyor. Demek ki Rabbim koruyacak ki kişi kurtulabilsin. Onun için "Korunursa" buyruluyor. Bir hadîs-i şerifte:

«ثَلَاثٌ مُّهِلِكَاتٌ؛ شُحُّ مَطَاعٍ، وَهُوَى مُتَّبَعٍ، وَإِعْجَابُ الْمَرْءِ بِنَفْسِهِ.»

"Üç şey helak edicidir; biri itaat olunan cimrilik, diğeri ardına düşülen nefsanî arzu, üçüncüsü de kişinin kendisini beğenmesidir" (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Evsat, no:5452, 5/328) buyruluyor. Melekler bile bu üç şeyi merak ederken Rabbimizin kendisine bildirmesiyle Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) onlara bunları ve diğer üç konunun her birindeki üç şeyi öğretmiştir. Bakın cimrilik huyu ne zaman zarar veriyormuş, itaat

olunursa yani nefsinin emrettiği şekilde Allâh yoluna vermediğin zaman, işte o zaman helak oldun, ocağın battı, ahretin mahvoldu, ebedi hayatın cehennem oldu demektir.

Bu dünyanın yemesine, içmesine, giyinmesine, kuşanmasına muhtaç olduğuna inanıyorsun da sonsuz hayatın ihtiyaçlarına neden önem vermiyorsun. Bakın ben zindandayım, dünya öyle de geçiyor, böyle de geçiyor. Hayatımın şimdiye kadar 500 küsur gününü -tabi eski yattıklarımınla birlikte- hapis ve tecritte geçirdim. Evvelce yatığım 13 ayın, 7 ayını da tek başıma geçirdim. Ne oldu, o da bitti, bu da bitecek ama âhiret ebedidir hiç son bulmayacak.

Kâfirler, misyonerler, Şi'iler, Vehhâbiler milleti saptırmak için milyar dolarlar harcıyorlarken biz hak için, dergilerle, internet, radyo ve televizyon yayınlarıyla halkı Hakk'a davet edelim diye bu kadar çabalıyoruz, maddî-mânevî bunca sıkıntı çekiyoruz. Siz hâlâ bu işlere sahip çıkmayı düşünmüyor musunuz?! Rabbim şahit olsun ki ben size hakkı söyledim ve sizi hakkı tebliğ için yardımcı davet ettim. Artık yük sizin sırtınızda. Bana gelen mektupları okusanız, bu yayınlarla yüzlerce ailenin, binlerce kişinin hidayet bulduğunu daha iyi anlayacaksınız. Göreyim sizi hidayeti bekleyen milyonların iyiliği için biraz daha gayret edelim.

Son olarak şunu ifade edeyim ki; geçen hafta yine hastane ve hastalıklarımınla uğraştığım için mektuplarınızı okudumsa da onlardan alıntı yapamadım. Geçen hafta da Almanya'dan, Kayseri'den, Manisa'dan gelen birçok mektupta beni Efendi Hazretlerim ile birlikte çok gören olmuş, çıktığımı çok gören olmuş. Bir çok kişi küçük çocuklarına da mektup yazdırmış.

Bazı yavrularım demir parmaklıklar çizmişler, beni bir içeride, bir de dışarıda çizmişler. Manisa'dan gözü çok zor gören bir kardeşim saatlerce uğraşarak büyük büyük harflerle uzun kağıtlara yazmış, bazıları gece dua saatinde çocuklarını da kaldırıp seccadeye dizerek "Yâ Latîf" çektiriyorlarmış. Hepsindeki ortak nokta sohbetler vesilesiyle hidayet bulanlar, kapananlar, namaza başlayanlar, imanlarını kurtaranlar ve yuvalarını huzura kavuşturanlar dua ve teşekkür edip duruyorlar. Rabbim bu miskini sizlerin dualarına ve hüsn-ü zanlarına bağışlasın. Âmîn!

Bir de şunu rica edeyim; Muhammed Keskin Hoca Efendi'nin ziyaret ettiği keşfi açık bir

kişi bu fakirin kurtulması için bana gelen himmetin, Düzce / Hacıkadırlı beldesine bağlı olan Karaköy'de medfun Seyyid Muslihiddin Buhârî Hazretleri'nden ulaştığını açıklamış. Muhammed Keskin Hoca Efendi de arkadaşlarıyla birlikte o köyü ve türbeyi bulup ziyaret etmişler. Türbelerde o âyet-i kerîmenin yazılması âdet değilse de o türbenin kapısında:

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا﴾

âyet-i kerîmesini yazılı bulmuşlar, bunu da büyük fetihlere yormuşlar.

O civarda bulunan kardeşlerimiz o zatı ziyaret edip benim için himmet istesinler, uzakta-kiler de rûh-u şerîfine hediye bulsunlar. Bu zatın Mehmet Emin Tokâdî Hazretleri'nin hulefâsından olduğu rivayet ediliyor. Mehmet Emin Tokâdî Hazretleri de Mekke'de bulunan Ahmet Yek Dest Cüryânî nâmındaki halifesi vasıtasıyla İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhü) Hazretleri'nin oğlu İmâm-ı Mâsum (Kuddise Sirruhü) Hazretleri'nin halifesidir. Dolayısıyla bu zat yine bizim silsileye bağlı demektir. Buhâra asıllı olması da, benim aslımın da orali olması hasebiyle mânidardır. Büyüklüklerin himmetlerine sığınalım. Cümlemiz Rab-bime emanet kalalım.

السلام عليكم وعلى من لديكم

10. MEKTUP (5 NİSAN 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ كُلِّهَا، وَالصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ عَلَى نَبِيِّ الْمَخْلُوقَاتِ كُلِّهَا،
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَصْحَابِ الْفَضَائِلِ كُلِّهَا

HAMD-Ü SENÂLAR OLSUN!
YÜCE MÜRŞİDİMİ GÖRÜP
MÜBAREK ELLERİNİ VE
SADR-I ŞERİFİNİ ÖPMEK
NASİB OLDU

Bilmem nasıl ifade edeyim, dün yani 4 nisan çarşamba günü ziyaretçilerimi uğurlayıp koğuşuma döndüm, size mektup hazırlıyordum. Sonra saat 4 sularında abdest tazeleyip şükr-ü vuzû namazı kılarken müdür bey koğuşa girdi. O sırada yanımda kimse yoktu, dışarı çıktı ben selam vermeden tekrar kapı memur tarafından açıldı, ben bir şey olduğunu anladım. Namazım bitince müdür bey tekrar yanıma geldi, birden bana “Mahmut Hoca Efendi yolda, seni ziyarete geliyor. Savcı beyin izni ile açık görüş yapacaksınız, ben aşağıdan girişini düzene sokayım, sen de hemen hazır ol da seni önce aşağı indirelim, Hoca Efendi’yi bekletmeyelim” dedi.

Ben “Kim geliyormuş?” diye tekrar sordum. Biz Efendi Hazretleri’ne “Mahmut Hoca Efendi” tabirini kullanmadığımızdan, bir de “Önceden bir haber veren olurdu” diye düşündüğümünden Efendi Hazretlerimiz’in yolda olduğunu anlayamadım. Müdür bey tekrar “Mahmut Hoca” deyince, bir de açık görüş meselesi olunca Efendi Hazretlerimiz’in yolda olduğunu anladım, çok heyecanlandım. Derken aşağı indiğimde Efendi Hazretleri benden önce gelmişti.

Hemen mübarek elini öptüm. Âdetim üzere mübarek göğsünü ve dizlerini öptüm. Kendileri “**Cübbeli Hoca ne diyor?**” diye sordu. “Efendim size zahmet verdik, sizi yorduk” deyince “**Yok, yok**” buyurdu. “**Ne yapıyorsun?**” buyurunca “Sizin rabitanızla meşgul oluyorum, ihvâna sizin tasarruflarınızı ve yüce makamınızı anlatan mektuplar yazıyorum” dedim. “**İyi, iyi**” buyurdu.

O sırada velînîmetim Hacı Annem “Ahmet Hoca! Efendi Hazretleri ne zamandır gelmek istiyor fakat ancak açık görüş izni aldık” deyince kendisine çok müteşekkir oldum. Efendi Hazretlerim’e ne kadar hayırlı hizmetler yaptığını en iyi şahit olanlardanım.

Bazıları Hacı Annem’in bazı zarûrî işlere müdahale etmesinden rahatsız oluyor ama Âişe (Radiyallâhu Anhâ) vâlidemizin sahabe arasındaki konumunu hatta onlarla birlikte Osman (Radiyallâhu Anh)‘in kan hakkını talep etmek üzere nerelere gittiğini ve Cemel Vakası’na şahit olduğunu düşün-seler bu itirazlarından elbette vazgeçerler. Rab-bim kendisine hayırlı uzun ömürlerle daha nice hizmetler nasip eylesin. Zira zaman ve zemin bazen İslam’ın ve ihvânın selameti için annelerimiz müdahalelerini iktiza etmektedir. Osmanlı

İmparatorluğu’nun devam ve bekası da yeri geldiğinde bazı vâlide sultanların müdâhalesiyle hâsıl olmuştur.

Efendi Hazretlerim’in sâdık hâdimi ve muhterem bacanağı Muhammed Hoca: “Efendim dua buyurun da Cübbeli Hoca bir an evvel çıksın” deyince Efendi Hazretleri bana: “**Bezdin mi?**” diye sordu. Ben: “Hayır bezmedim, Rabbimden razıyım, şimdi burada olmamı murat ediyor ama sizin hizmetinizden geri kaldım” deyince “**Doğru anladın**” manasına gelecek şekilde mübarek başı ile tasdik buyurdu. O sırada âniden murakabeye daldı. Bu zatların uyanıkken dahi melekleri gördükleri İmâm-ı Ğazâlî Hazretleri’nin beyanıyla sâbittir.

Kim bilir o sırada ne manalar çözdü. Efendi Hazretleri mânevî hal içerisindeyken ben de okyanuslar kendisine atılsa damla kadar bile kalmayacak derecede mânevî vüs’ate sahip olan aln-ı şerîfine, o feyizlerin menba’ına ve teveccüh mahalline baka kaldım.

Ayrılırken “Efendim bana haklarınızı helal edin, rızanızı bahşedin yeter” deyince “**Helal olsun, ben senden razıyım**” buyurdu ve tahliyem hatta beraatim için duacı oldu. Hacı Annem de Efendi Hazretlerim’in bir takke-i şerîfi ile bir mendil-i şerîfini hediye getirmiş, dünyalar benim oldu. Hiç ama hiç kimseyi görmek beni bu kadar sevindiremezdi, o gün benim bayramım oldu. Tıpkı Hacı Bayram-ı Velî (Kuddise Sirruhû)nun buyurduğu gibi:

**“Bayramım imdi, bayramım imdi,
Bayram edersin yâr ile şimdi.**

**Hamd-ü senâlar, hamd-ü senâlar,
Yâr ile bayram kıldı bu gönlüm.”**

Artık Metris bana zindan değil meydan oldu. Değil mi ki o Yüce Dost benden razı oldu, artık ne olursa olsun. Bizim Yunus’un buyurduğu gibi:

**“Canlar canını buldum, bu canım yağma olsun
Assı ziyandan geçtim, dükkânım yağma olsun.”**

Sonra çarşamba akşamı yazılarımı almaya gelen Avukat Fevzi Efendi ile konuşurken “Hocam sanki içinize doğmuş gibi, ben size saat 4 gibi gelip yazıları alayım” demiştim. Siz ise ‘Belki o saatlerde Efendi Hazretleri’nin hânesinden bir ziyaretçi gelir, bir haber getirir de, onları yazıma eklemem icap eder’ diyerek saat 8’den sonra

gelmemi istemiştiniz” deyince bu tevâfuktan da ayrıca mutlu oldum.

Bu vesileyle Efendi Hazretleri ile buluştum. Kıymetli Hacı Annem’e, Muhammed Keskin Hoca Efendi’ye ve aracı olan Muhammed Şişman kardeşime çok teşekkür eder, Rabbimin de onlarla hayırlı muratlarının arasını buluşturmasını Yüce Mevlâ’dan niyaz ederim. Âmîn!

Muhterem cemâat-i Müslimîn! Mart ayı da çıktı, ama nasıl çıktı, kiminin lehine kiminin aleyhine şahit olarak çıktı. Allâh-u Te’âlâ şahitlerimizi lehimize çevirsin.

Âhret **أَشْهَادُ الْقَوْمِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ** âyet-i kerîmesinin (Mü’min Sûresi:51’den) müfâdı vechile; “**Şahitlerin ayağa kalkacağı**” ve vazifelerini yerine getirecekleri büyük bir gündür.

Rabbim Te’âlâ **وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ** “**Şahitlere de, hakkında şahitlik yapılanlara da yemin ederim**” (Bürûc Sûresi:3) buyurarak şahitlerin önemine dikkatimizi çekiyor.

Bu şahitlerden biri de günler geceler, aylar yıllardır. Nitekim bir hadîs-i şerifte: “**Her yeni gün doğarken mutlaka:**

«أَنَا يَوْمَ جَدِيدٍ، وَعَلَى مَا تَعْمَلُ فِي شَهِيدٍ، فَاعْتَمِنِي فَلَوْ غَابَتْ شَمْسِي لَمْ تُدْرِكْنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.»

‘Ben yepyeni bir günüm, bende yapacaklarına şahidim. O halde beni ğanîmet bil, güneşim bir batarsa bir daha kıyamet gününe kadar bana ulaşamazsın’ diye kullara seslenir” (Tefsîrû’n-Nesefî, 4/265) buyruluyor.

Bu hadîs-i şerifi “Nesefî Tefsîri”nde görmüştüm. Ona göre dikkatli olalım, bu günler geceler bir daha ele geçmez. Yazık bunca Müslüman milyarlarca insan Rabbinden habersiz, nimetlerini ihsan eden Allâh-u Te’âlâ gibi bir velînimete ibadet ve itaattan mahrum bir şekilde, boş işlerle, eğlencelerle, dizilerle, filimlerle, maçlarla, gazetelerle, zararlı dergilerle meşgul...

Oysa günler-geceler, aylar-yıllar su gibi akıp geçiyor ve bizi Rabbimizin huzurunda dikilerek hesap vereceğimiz güne doğru yaklaşıyor. O gün bir cezaya çarptırılacak olursak ne ziyaretçi

gelir, ne avukat bulunur, ne mahkeme kararı temyiz edilir, ne kimse arkamızı arar, yandık kaldık, namazımız, abdestimiz, orucumuz, zekatımız tamam değilse, bir de yalan-dolan, gıybet, dedikodu, iftira ve zulümler defterimizi karartmışsa vay bizim halimize! Rabbimiz affetmezse, Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şefaât etmezse ve evliya-ullah himmet etmezse kim tutar elimizden?!

Ne olur biraz düşünelim, biraz âhîret dertlisi olalım. Yazık değil mi?! Sadece kendimizi cehenneme atmakla kalmıyoruz, cahil bıraktığımız çoluk çocuğumuzu da nâr-ı cahîme sürüklüyoruz. Allâh-u Te’âlâ onları bize cehenneme odun yetiştirelim diye mi verdi?! Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ أَجْهَلَ أَهْلَهُ.»

“**Kıyamet günü azap bakımından insanların en şiddetlisi ailesini, çoluk-çocuğunu cahil bırakanlardır**” buyuruyor. Çoluk çocuk terbiyesi hususunda birçoğumuz âciz kalmış durumdayız. Rabbim onları da bizi de hayırla terbiye ve ıslah eylesin, birbirimizin başında bela olmaktan muhafaza eylesin. Âmîn!

Geçen hafta bunca genç okul imtihanlarına girdiler, ne kadar çalıştılar, hazırlandılar, ne kadar sıkıntı çektiler, anne babaları ne kadar merak ettiler. Kimisinin kalbi imtihan sıkıntısına dayanamadı, imtihana girmeden âhirete gitti. Beş para etmeyen bu fânî dünyada neye yarayacağı dahi belli olmayan bu kadar basit ve kıymetsiz imtihanlara bu derecede önem veren Müslümanlar o âhîretin sonsuz sınırsız imtihanlarını hiç mi düşünmüyorlar?! Burada İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)nun:

«اللَّهُمَّ نَبِّهْنَا قَبْلَ أَنْ يُنَبِّهَنَا الْمَوْتُ.»

“**Ey Allâh! Ölüm bizi uyandırmadan Sen bizi uyandır**” duasını çok tekrar etmek gerekiyor. Rabbim cümlemizi hâb-ı gafletten ikaz eylesin (Allâh’tan habersizlik uykusundan uyandır-sın). Âmîn!

Görüyorsunuz benim mektuplarım biraz ağır oluyor, ilmî oluyor, ne yapayım herkes kendi halinden ve makamından bahseder, ben henüz âhîret işlerini yoluna koyan biri olmadığım için sürekli düşünüp duruyorum ama siz

işinizi sağlama aldıysanız o başka. Bu mektubu yazarken yanımdaki arkadaş da maç izliyor. O seyircilerin tezâhurattan canları çıktı. Ben “Yâhu bunlar ciğerlerini tükettiler, takımlarını kazandırmak için bağırıp duruyorlar. Bu samimiyet ve istekle bu kadar zaman ‘Allâh’ diye zikretseler cennete girerlerdi” deyince bu türden laflar duymamış olan Sezer arkadaşım gülüyor.

Neyse o da abdeste namaza başladı, elhamdülillah. İnşâallâh bir kişi daha kazandık, kazalarını kılmaya da başladı. Efendi Hazretlerimiz’in buyurduğu gibi “İsmailağa Câmii’ine sakalsız girilmez diyorlar, yalan söylüyorlar. Sakalsız girilir ama sakalsız çıkılmaz.” Benim yanıma gelenlere “İllâ da namaz kılın” demiyorum ama beni gören hevesleniyor, kendi kılmak istiyor. Siz de çevrenizde namaza devamla temayüz edin ki sizi görenler de câmiye, cemaate, sohbeta heves etsinler.

Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*): “Bakın İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*) çocuklarına ve müritlerine yazdığı mektuplarda ne ilimler ifade buyuruyor. Biz olsak ‘Lahanalar oldu mu, sarı dana doğurdu mu?’ diye mektup yazarız” sözleriyle cemaate takılırdı. Ben de size ne yazayım bu vesileyle bazı faydalı ilimler yazıyorum.

Halimi hatırımı soracak olursanız, hamd-ü senâlar olsun -Rabbim bugünlerimi aratmasın, beterinden muhafaza eylesin- iyiyim, âfiyetteyim, kalbimde ritim bozuklukları, şekerim de zikzak devam ederken şimdi bir de ellerimde ve ayaklarımda yaralar açılmaya başladı.

Ayaklarımdaki hisler şeker yüzünden birkaç yıldır kaybolduğu için sol ayağımın arkasında bayağı kesik gibi yaralar olmuş ama haberim olmamış, inşâallâh geçer, belki yine hastaneye giderim. Her hâl-ü kârda bunları şikayet için değil, acziyetimi izhar (açıklamak) için yazıyorum. Ben Rabbimden sonsuz kere râzıyım, yeter ki Rabbim benden razı olsun.

Süfyân-ı Sevrî (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri bir kere Râbi’atü’l-Adeviyye (*Kuddise Sirruhû*)nın yanında: “Yâ Rabbi! Bizden razı ol” deyince Râbi’a (*Kuddise Sirruhû*): “Sen Allâh’tan razı değilken, O’nun rızasını istemekten utanmıyor musun?!” demiş. Bunun üzerine Süfyân-ı Sevrî (*Kuddise Sirruhû*) mahcup bir eda ile: “Kul Allâh’tan nasıl razı olur?” diye sorunca Râbi’a Annemiz de: “Bir kul nimete sevindiği gibi

musibete de sevinirse, işte o zaman Allâh’tan razı olmuş olur” diye cevap buyurmuş.

Görüyorsunuz bizim bu makamlara ulaşmamız için Osmanlı fırınıyla kırk fırın ekmek yememiz lazım. Ama yine de bunları konuşmamız bile büyük iş. Belki bu sayede bir gün rıza makamına kavuşturuluruz.

Büyükler ne buyurmuş «التَّقْلِيدُ بَابُ التَّحْقِيقِ» “Taklid tahkikin kapısıdır” diğer bir ibarede «الْمَجَازُ قَنْطَرَةُ الْحَقِيقَةِ» “Mecaz hakikatın köprüsüdür” buyrulur. Yani bu işleri sûretâ konuşup dertleşmek bile neticede bizi hakikate erdirebilir. Rabbim elimizden tutsun da bizi bize bırakmasın. Âmîn!

ZİYARETİME GELEN BAZI KİŞİLERLE KONUŞTUĞUM ÖNEMLİ HUSUSLAR

A) Geçen hafta görüştüğüm kişiler arasında hizmetlerine önem verdiğim Ali Eren Hoca da vardı. Kendisi bir önceki hafta Hindistan’a, İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri’ni ve o beldelede medfun bulunan silsile erlerinden diğer altı pîrimizi ziyarete gitmiş. Oradan Srilanka’da Âdem (*Aleyhisselâm*)ın cennetten indirildiği yer olan Serendib’e gitmiş.

Âdem (*Aleyhisselâm*)ın aslı ayak izini etrafında kazı yapıp maden arayanlardan korumak için kapatmışlar, üzerine temsîli bir kadem-i şerîf yapmışlar. Ben kendisine:

وَأَدْمُ أَنْزَلَ مَعَهُ الْعُودُ وَالْعَصَى
وَأُورَاقُ تَيْنٍ وَالْيَمِينُ بِمَكَّةَ
وَحَتْمُ سُلَيْمَانَ النَّبِيِّ الْمُعْظَمِ

“Ûd, asâ, incir yaprakları Mekk’e’de bulunan, Hacer-i Esved ve Yüce Nebi Süleyman (*Aleyhisselâm*)ın mührü, Âdem (*Aleyhisselâm*) ile birlikte (cennetten) indirildi” ebyâtında buyrulduğu üzere “Âdem (*Aleyhisselâm*) cennetten indirildiğinde ud (öd) ağacı da onunla birlikte indirildi, onun için udun ana vatanı Hindistan tarafıdır, nasıl oralar iyi kokuyormu?” diye sorduğumda “İyi ki bu konuyu hatırlattın, biz beraber gittiğimiz arkadaşlarla Âdem (*Aleyhisselâm*)ın kadem-i şerîfinin civarında hatm-i şerîf okuduk, bitene kadar o kokuyu hissettik,

sonra kayboldu. Daha sonra evrâd-ı şerîfe okuduk, yine koku başladı, bitene kadar devam etti” diye tatlı tatlı anlattı ve inşâallâh önümüzdeki ay Hindistan notlarını Arifan Dergisi’nde yazacağını söyledi.

Ben kendisine “Ehl-i Sünnet müdâfaaları- nızdan dolayı isminiz büyük, itibarınız çok, ama insanlar sizi görseler tanımıyorlar, orada İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhü) Hazretleri’nin torunlarıyla çektiğiniz bir fotoğrafı dergide yayınlayın da insanlar sizi daha iyi tanısnlar” dedim. Nasıl iyi demiş miyim?

Tabi biz Ali Eren Hoca ile buluştuğumuzda ne konuşuruz? Derdimiz bir olduğu için Ehl-i Sünnet dışı akımlardan bahsettik, Arifan Dergisi’nde geçen ay yazdığı yazısından bahsettik; eski diyane reisi ve geçen hükümette Diyanet’ten sorumlu Devlet Bakanı olan M. Sait Yazıcıoğlu’nun İlahiyat ön lisans talebeleri için hazırladığı “İslam Dini Esasları” kitabının 79. ve 81. sayfalarında “Kâfirler için âhirette İlahî adâlet yoktur” sözünü konuştuk.

Bu söz gökleri yere indirecek kadar ağır bir sözdür, çünkü Rabbimizin kâfirlere tatbik edeceği cezalar da hâlis adâlettir, adâletin olmadığı yerde zulüm var demektir. Halbuki Allâh-u Te’âlâ:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ﴾

“Şüphesiz Allâh zerre kadar bile zulüm yapmaz” (Nisâ Sûresi: 40) buyuruyor. Rabbimize mi inanacağız, bu zalimlere mi?! Bu kitapları okuyan talebeler nasıl imanlı kalabilirler?! Benim bu kitapları okumaya vaktim olmaz, iyi ki Ali Eren Hoca Efendi bu sapık görüşleri ortaya çıkarıyor da insanları sakındırabiliyoruz. Rabbim hizmetlerini daim kılsın ve kendisinden razı olsun. Âmîn!

Ali Eren Hoca daha sonra Prof. Süleyman Uludağ’ın: “1953’te Ankara İlahiyat’tan mezun olup gelen hocalar Kur’ân-ı Kerîm okumayı bile bilmezlerdi” sözünü Arifan Dergisi’nde kaynağını belirterek yazdığını nakletti ki bugünkü İlahiyatçılar da o hocaların talebesi olduğuna göre; bunca yanlış görüşün, kader inancını inkârın, mezhepleri lüzumsuz görmenin, hatta hadisleri devre dışı bırakmanın hep İlahiyatçılardan çıkmasının sebebi böylece biraz daha netleşiyor. Demek ki

Osmanlı ecdadımızın tatbik ettiği usûle riâyetle medrese eğitimi olmadan ve bu eğitimi almadan İslamiyet doğru anlaşılabilir ve düzgün yaşanmaz.

Ali Eren Hoca Efendi bu ayki yazısında Tasavvuf Profösörü Mahmut Erol Kılıç Hoca Efendi’nin Aksiyon Dergisi’ne verdiği bir röportajda söylediği “Ben İlahiyat Fakültesi hocasıyım, benimle selamlaşmayan, beni iman tazelemeye davet eden bazı hocalarım var. Bugünkü İlahiyat formasyonunda doğru ilim tasnifi olmadığı için doğru sonuç elde edilemiyor” şeklindeki çok doğru ve insafli görüşünü kaydettiğini de anlattı. İşte o selam vermeyen hocalar ya Mûtezile fikirli olup kaderi (alın yazısı) inkar edenler, ya Vehhâbî kafalı olup tasavvufu inkar edenler, rabita yapanları kâfir görenler veya Şi’î kafalı olup sahabeye sövenler... Diyeceğim “Bunlarda her şey bulunur, derde devâdan gayrı.”

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ GİBİ BİR GAVSIN TUTTUĞUNU DİĞER EVLİYÂ BİLE MAĞLUP EDEMEZ

Geride beyan edilen nakillerden yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki hâlâ medrese eğitiminin önemini anlamamakta ısrar eden bazı sıradan insanlar bizim televizyon konuşmalarımızla medreseyi öne çıkaran başarımızdan ve Murat Bardakçı gibi birçok yorumcu tarafından yapılan: “İşte bu, medreselilerin, İlahiyatçılara karşı zaferidir” şeklindeki açıklamalardan sonra İlahiyat câmiasına müracaat ederek “Yâhu halk dili konuşun, meydanı medya vaizlerine bırakmayın” demişler ve böylece öküzin altında buzak beklediklerini herkese göstermişlerdir. Oysa İlahiyat profösörü olmuş bazı insafli ve imanlı hocalar “Buradaki ilim tasnifi doğru olmadığı için doğru netice vermiyor” diyerek hakikatı ortaya koymuşlardır.

Biz halk dili konuştuğumuz için mi bu kadar dinleniyoruz ve kabul görüyoruz? Evet, bunun etkisi inkar edilemez ama bu yetmez, bu millet sade lafa kanar mı?! Biz hem halk dili, hem de hak dini konuştuğumuz için mûteber oluyoruz. Bu inceliği anlayamayanlar ise İlahiyatçılardan konuşma şekillerini değiştirmelerini talep ediyorlar. Halbuki adamlarda doğru bilgi yok, nasıl konuşurlarsa konuşsunlar hakkı söylemedikçe asla bu halk onlara itibar etmeyecektir.

Tabi ki o lafı söyleyenlerin bana ve câmiamıza karşı özel bir kıskançlığı ve hor bakışı olduğu için, bizim kürsülerdeki başarımızın, sohbetlerde onbinlerce insanı toplayabilmemizin ardında televizyonlardaki muvaffakitemizi de görmeleri onların bu seviyesiz beyanlarda bulunacak seviyeye düşmelerine neden olmuştur. Halbuki onlar bu başarıların bizden olmadığını, Yüce Mürşidimiz'den geldiğini, bizim başkaları gibi bîatlerini bozanlardan olmadığını, izinsiz bir iş yapmadığımızı anlasalardı ve Hâcegan yolunun ulularının himmet ettiği bir kişiyi kimsenin mağlup edemeyeceğini bilselerdi, böyle câhilâne konuşmalar yapmazlardı. Geçenlerde Reşehât-ı Şerife'de bu konuda çok acayip bir kıssa okudum, onu sizinle paylaşmak istiyorum;

Derviş Ahmed Semerkandî adında, aslında Zeynüddîn-i Hâfî (*Kuddise Sirruhû*)'ya mensup bir zat varmış, fakat bu zatın Alâuddîn-i Attar Hazretleri ile de çok gönül münasebeti varmış. Zeynüddîn-i Hâfî Hazretleri onu Herat'ın en büyük camiinde vaaz etmekle görevlendirmiş ve etrafında büyük bir kalabalık toplanması için kendisi de 10 gün kadar Herat'da kalıp gayret göstermiş. Böylece büyük bir kalabalık oluşmuş, fakat bir zaman sonra ondan huzursuz olmaya başlamış ve cemaate onun sohbetlerine gitmemelerini söyler olmuş. Derken Derviş Ahmed'in etrafında 7-8 kişi kalmış.

O sırada bu zat bizim silsilemizin büyüklerinden Ubeydullah Ahrar (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri'nin bu işi düzeltebileceğini duymuş, tam o günlerde de Ubeydullah Ahrar Hazretleri Herat'a gelmiş, bu Derviş onun huzuruna vararak: "Vaaz meclisimde kimsecikler kalmadı" diye ağlaya ağlaya anlatınca Hâce Ahrar (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri'nin gönlünde onu kurtarma arzusu hasıl olmuş ve ona "Gam çekme, var git felan mescitte vaaza başla, benim içime doğuyor ki vaaz meclisiniz eskisinden kalabalık olacak" buyurmuş.

Derviş Ahmed o mescitte vaaza başlayınca halk akın etmiş, birkaç gün sonra o meclis dar gelmiş, nihayet en büyük câmiye geçtilerse de cemaat sığmamış. Bu durumu işiten Hâce Ahrar (*Kuddise Sirruhû*): "Bu haber Zeynüddîn-i Hâfî Hazretleri'ne ulaşınca kalabalığı dağıtmak için çok çalıştıysa da başaramadı, biz gâlip geldik" buyurmuş ve bu sözüne ilaveten: "Çocukluğumdan beri hâdiseler şu sûretle cereyan etmiştir ki, bana karşı çıkanların

hiçbiri muvaffak olamamıştır" buyurmuş.

Bu konuda Mirza Sultan Ebû Sa'îd Hazretleri: "Hoca Ubeydullah mânen çok kuvvetlidir, onunla çekişmek kabil değildir. O hangi tarafı tutsa mutlaka dilediği şey meydana gelir. Hâce Abdülhâlik-ı Gucdüvânî fukarasından hiçbirine kimse karşı duramaz, karşı duran yenilir" demiştir.

Benim keremli Şeyhim asrın müceddidi Mahmud Efendi Hazretleri bana: "**Ahmed! Diploma alma, söz veriyorum sana, müşterin (cemaatin) çok olacak, seni her yerde imam da edecekler, vâiz de edecekler**" buyurmuştu. Onun bu kerâmeti nasıl da tahakkuk etti. Bizim Külliye'de toplanan 10.000'lerce cemaat hiçbir hocaya nasip olmadı. Efendi Hazretleri de Abdülhâlik-ı Gucdüvânî (*Kuddise Sirruhû*)'nun yolu olan Hâcegan halifelerinden olduğuna göre, bu yolun fukarası yani dervişleri bile mağlup edilemezken ya Efendi Hazretleri gibi bir Gavs nasıl mağlup edilebilir?!

Bakın bu kıssada bahse konu olan Zeynüddîn-i Hâfî (*Kuddise Sirruhû*) sıradan bir veli değildir. Zeyniyye Tarîkatı'nın kurucusudur. Anadolu'ya çok halife göndermiştir, hatta evvelce Merzifon'da bir halifesinin kabri şerifini ziyaret etmişim. Anadolu'da etkili bir tarikatın sahibi olan ve makbul meşâyıhtan sayılan böyle bir zat bile silsilemiz erlerinden olan Hâce Ahrar (*Kuddise Sirruhû*) ile baş edememiştir.

Onun için herkes şunu iyi bilsin ki; hangi hoca yâhut şeyh veya gerçekten veli olsun, her kim bana zarar vermek isterse ve beni itibarsızlaştırmaya çalışırsa Efendi Hazretleri gibi bir zat beni tuttukça kimse benim cemaatimi dağıtamaz, inşaallâh bundan sonra cemaatimiz daha da artacaktır, çünkü Yüce Şeyhimiz'in muradı bu yöndedir. Rabbim himmetlerini üzerimizde dâim eylesin. Âmîn!

HAYDAR BAŞ HAKKINDA EVVELCE AÇIKLAMIŞ OLDUĞUM MÜSBET BEYANI GERİ ALDIM

Ali Eren Hoca Efendi ile yaptığım görüşmede bir husus daha ortaya çıktı, ben evvelce Haydar Baş'ın Ehl-i Sünnet biri olduğuna dâir beyanlarda bulunmuştum. Ama daha sonra onun bazı sözlerini kendim bizzat duyunca onda biraz teşeyyû' (Şî'liğe meyil) baş gösterdiğini düşünmeye baş-

lamıştım, fakat mesele tam vuzûha kavuşmadan size bir şey söylemem uygun düşmezdi.

Ama şimdi Ali Eren Hoca bana: “Haydar Baş Câferîlerin başkanı olan kişiyle beraber Hatay’da iştirak ettiği bir toplantıda: ‘Halifelik İmam Ali’nin hakkıydı, ama ona verilmedi’ dediğini biz-zat duydum” diye anlatınca artık size bu hususu açıklamam gerekti ki yarın bana: “Sen evvelce bu adam hakkında Ehl-i Sünnet diyordun” diyemesiniz.

Evet, bu kişi evvelce Ebû Bekir Sifil ve Ali Eren gibi Ehl-i Sünnet kimseleri panellerde konuşturuyor ve dergilerinde yazdırıyordu, biz de o zaman bu kişiyi hak üzere görüyorduk. Şahsı hakkında ileri-geri konuşmaları duysak da hatta bazı konularda tanıklar bile görsek de “Kimsenin ameli (ne yaptığı) bizi alâkadar etmez, biz üst kimlik olarak Ehl-i Sünnet itikadına bakarız, itikadı düzgün olduktan sonra herkes yaptığının hesabını Rabbine verecek, bizi alâkadar etmez” diyorduk.

Ama Ehl-i Sünnet itikadına zerre kadar bir helle gelince biz o zaman kimin hakkında ve kime karşı olursa olsun hakkı söylemekten kaçınmayız. Bunu herkes böyle bilmelidir ve zaten bilmektedir.

Şimdi Haydar Baş’ın geride geçen sözüne bir bakalım. Bu söz insanı imandan çıkarmasa da Ehl-i Sünnet dâiresinden çıkarmaya yeter. Zira burada Hazreti Ali ile Hazreti Muâviye arasındaki hilafet mevzuundan değil, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in ardındaki hilafet makamından bahsediyor.

Bu demek oluyor ki Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’den sonra Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)a, ondan sonra da Ömer (Radiyallâhu Anh)a biat etmiş bulunan cumhûr-u sahabe yanlış yapmışlar, Hazreti Ali’ye hakkını vermemişler, ona zulüm yapmışlar, daha da ötesi Ebû Bekr ve Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) gibi Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in en güvendiği kimseler Hazreti Ali’nin hakkını gasbetmişler en azından zulme rıza göstererek zâlim olmuşlardır.

Ehl-i Sünnet’e mensup hiçbir kişi bu görüşte olamaz, zira bu fikir bir çok sahih hadîs-i şerîfe zıt düşmektedir. Nitekim Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir hadîs-i şerîfnde:

«إِنَّ اللَّهَ لَا يَجْمَعُ أُمَّتِي عَلَى ضَلَالَةٍ.»

“Şüphesiz Allâh benim ümmetimi yanlış bir meselede birleştirmez” (Tirmizî, Fiten: 7, no: 2167, 4/466) buyurarak bu hususa dikkat çekmiştir. “Ümmetim” tabirinden ilk başta sahabe hazarâtının kastedildiği hususu izaha muhtaç değildir. Bu hadîs-i şeriften anlaşıldığına göre; ümmet fertleri için böyle bir hüküm söz konusu değildir yani her fert yanlış bir görüş içinde olabilir ama ümmetin ekseriyeti hiçbir zaman asla yanlışta birleşmemiştir.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)nun beyânı vechile; sahâbe-i kirâmın ahvâlini en iyi bilen İmâm-ı Şâfi’î (Radiyallâhu Anh): “Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in vefatından sonra sahâbe-i kiram biat edecekleri kimseyi aradılar, gök kubbenin altında Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)’dan daha üstün bir kimse bulamayınca boyunlarını ona teslim ettiler” demiştir. Yine bir hadîs-i şerifte:

«مَا رَأَى الْمُسْلِمُونَ حَسَنًا فَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ حَسَنٌ.»

“Müslümanların güzel gördüğü şey Allâh indinde de güzeldir” (Hâkim, el-Müstedrek, No:4465, 3/83; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:3600, 2/16) buyruluyor. Bu devirdeki Müslüman topluluğu hakkında bile bu hadîs-i şerif geçerliiyken Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in:

«خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي.»

“İnsanların en hayırlısı benim asrım(ın halkı)dır” (Buhârî, Fezâilü’s-sahâbe:1, no: 3451, 3/1335) şeklindeki beyanına göre en hayırlı kimseler olan sahabenin güzel gördüğü ve tercih kullandığı bir husus Rabbimiz katında güzel olmaz mı?! Ayrıca bu bâtil görüş âyet-i kerîmelere de zıttır. Nitekim Rabbimiz:

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾

“Biz sizi adâletli bir ümmet kıldık” (Bakara Sûresi:143’den) buyuruyor. Elbetteki bu hitabın ilk muhâtapları sahâbe hazarâtıdır. Allâh-u Te’âlâ onları “Adâletli ümmet” olarak vasıflarken “Onlar Hazreti Ali’ye hakkını vermediler, hak onunken halifeliği kendisinden önceki üç kişiye verdiler” diyenin durumu imanla bağdaşır mı?! Bu fâsit görüş Hazreti Ali’nin:

«أَفْضَلُ هَذِهِ الْأُمَّةِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَبُو بَكْرٍ ثُمَّ عُمَرُ، فَمَنْ فَضَّلَنِي عَلَيْهِمَا فَهُوَ مُفْتَرٍ أَضْرِبُ بِهِ كَمَا يُضْرَبُ الْمُفْتَرِي.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den sonra bu ümmetin en üstünü Ebû Bekr sonra Ömer'dir. Her kim beni onlardan üstün tutarsa iftiracıya vurulan (seksen) sopayı ona da vururum” sözüne de uymamaktadır.

Zaten Ali (Radyallâhu Anh) biraz gecikmeli de olsa Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in vefatından sonra Ehl-i Beyt'in işlerini gördükten sonra Ebû Bekr (Radyallâhu Anh)a biat etmiş, sonra hilafeti döneminde Ömer (Radyallâhu Anh)a da biat etmiştir. Bu Şî'a fırkası ise Hazreti Ali'nin takiye yaparak biat ettiğini aslında bunu istemediğini iddia ederek hepimizin ittifakla “Esedüllâh (Allâh'ın aslanı)” diye vasıfladığı o yüce şahsiyete korkaklık, iki yüzlülük ve münafıklık isnat etmiş olmaktadır.

Elimde şu anda kaynaklarım olmadığı için, mektubun alanı da bu delilleri sıralamaya yeterli olmadığından bu kadarla iktifa ediyorum. Yoksa sadece bu konuda sahih kaynaklı delillerle dolu kalın hacimli bir eser yazmam mümkündür. Ehl-i Sünnet ulemâsı bunca sağlam delile dayanırken, lütfen kimse Acem palavralarına aldanan adamlara itibar etmesin.

Ehl-i Beyt'in en büyük imamlarından olan Câfer-i Sâdık (Radyallâhu Anh), Ebû Bekr ve Ömer (Radyallâhu Anh)ın, Ali (Radyallâhu Anh)dan üstün olduğunu delilleriyle açıklamıştır. Sonra şunu da belirtmek de fayda var ki zaten Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu konuyu fitneye müsait bir şekilde bırakmamıştır. Tirmizî'de geçen bir hadîs-i şerîfinde:

«اِقْتَدُوا بِاللَّذِينَ مِنْ بَعْدِي أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرُ.»

“Benden sonra o iki kişiye; Ebû Bekr ve Ömer'e uyun” (Tirmizî, Menâkıb:16, no: 3662, 5/609) buyurarak, ayrıca Buhârî ve diğer tüm sahih kaynaklarda zikredildiği üzere kendisi hasta iken Ebû Bekr (Radyallâhu Anh)dan başkasının imam olmasına izin vermeyerek ve “Senden sonra bir işim olsa kime müracaat edeyim?” diye soran kadına: «اِئْتِي أَبَا بَكْرٍ» “Ebû Bekr'e gel” (Taberânî, el-

Mu'cemü'l-Kebîr, no:1557, 2/132) buyurarak bu hususu hiçbir ihtilafa mahal bırakmayacak şekilde netleştirmiştir.

Artık makam ve mevkii ne olursa olsun her kim bu hususu tartışmaya açarsa o kişi Ehl-i Sünnet'in en büyük şîârı olan:

«تَفْضِيلُ الشَّيْخَيْنِ، وَمَحَبَّةُ الْخَتْنَيْنِ،
وَالْمَسْحُ عَلَى الْخُفَّيْنِ.»

“Ebû Bekr ve Ömer'i (diğer sahabeden) üstün tutmak, iki damadı (Osman ve Ali'yi) sevmek ve mestler üzerine mesh yapmak” kaidesinin ilk maddesine muhalefet ettiğinden ve sahâbenin cumhûrunu zâlimlikle suçladığından Ehl-i Sünnet dışına çıkmış olur. Biz Hazreti Muâviye (Radyallâhu Anh)'ın aleyhine konuşmanın ve onunla birlikte olan 10.000 sahabenin aleyhine gitmenin dahi ne kadar sakıncalı olduğunu anlatırken adam kalkmış Hazreti Sıddîk ve Hazreti Fâruk'un konumunu tartışmaya açıyor.

Tam bu yazıyı hazırlarken aklıma Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in:

«عَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ.»

“Benim sünnetime ve (benim ardımdan) râşid halifelerimin sünnetine sarılın” (Tirmizî, İlim:16, no:2676, 5/44) hadîs-i şerîfi geldi. Görüldüğü üzere bu hadîs-i şerifte “Hulefâ (halifeler)” tabiri cemî (çoğul) olarak zikrediliyor. Cemînin en azı üçtür. Eğer Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den sonra ilk olarak Hazreti Ali (Radyallâhu Anh) halife olsaydı diğer hiçbir halife görev yapamayacaktı ve böylece Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu sözü geçersiz kalacaktı.

Halbuki Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in hadîs-i şerifleri de vahye dayalı olduğu için yanlış ihtimali yoktur. Oysa Hazreti Ali (Radyallâhu Anh) hepsinden sonra vefat ettiği için ilk o halife olsaydı diğerlerine halifelik yapma zamanı kalmayacak ve bu hadîs-i şerif işlemeyecekti. Biraz önce de zikrettiğim gibi biz Hazreti Muâviye (Radyallâhu Anh) gibi sahabeden hiçbiri hakkında bile laf ettirmeyiz, ettirmemeliyiz. Çünkü İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)'nun beyanları vechile; sahabe arasındaki savaşılar nefse dayalı değildir, ictihada mebnîdir,

bu durumda yine sahih bir hadîs-i şerîfin beyanı vechile;

«إِذَا حَكَمَ الْحَاكِمُ فَاجْتَهَدَ ثُمَّ أَصَابَ فَلَهُ أَجْرَانِ، وَإِذَا حَكَمَ فَاجْتَهَدَ ثُمَّ أَخْطَأَ فَلَهُ أَجْرٌ.»

“Hüküm verme vasfına hâiz olan bir kişi ictihat eder (doğruyu meydana çıkarmak için olanca bilgisini ve birikimini sarfeder) de sonra (Allâh-u Te‘âlâ’nın hükmünde hak olan karara) isâbet edebilirse onun için iki ecir vardır, ama hüküm vermek istediği zaman ictihatta bulunur da hata ederse onun için de bir ecir vardır” (Buhârî, İ’tisâm:21, no:6919, 6/2676) şeklinde bu konu vuzuha kavuşturulmuştur. Yine böylece Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«إِيَّاكُمْ وَمَا شَجَرَ بَيْنَ أَصْحَابِي، لَا تَتَّخِذُوهُمْ غَرَضًا بَعْدِي، فَمَنْ أَحَبَّهُمْ فَبِحَبِّي أَحَبَّهُمْ وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ فَبِغْضِي أَبْغَضَهُمْ.»

“Sakın sahabem arasında çıkacak çatışmalara bulaşmayın, benim ardımdan onları tenkitlerinize hedef yapmayın. Onları seven beni sevdiği için onları sevmiş olur, onlara kızan beni sevmediğinden onlara kızmış olur” buyurarak kendisinden sonra bir takım karışıklıklar olacağına dikkat çekmiş ve bize sahabesi hakkında ileri geri konuşmamızı tavsiye etmiştir.

Dediğim üzere bu konuda çok deliller mevcuttur. Bu mektup bunları tafsile (detaylandırmaya) müsait değildir. Ama şu kadarını ifade edeyim ki Osmanlı ecdadımızın kendisine çok değer verdiği, bunun bir göstergesi olarak da takke-i şerîfini Topkapı Sarayı’nın Kutsal Emanetler bölümünde muhafaza ettiği İmâm-ı Şa‘rânî (Kuddise Sirruhû) nun, Ehl-i Sünnet’in en büyük hucetlerinden sayılan İmâm-ı Kurtubî (Rahimehullâh) ın “et-Tezkira” isimli eserinin muhtasarındaki şu beyanları bu konuda çok önemli itikatlar aşlamaktadır, şöyle ki:

Muâviye ve Ali (Radiyallâhu Anhümâ) arasındaki muharebe ve ayrılıklar, ictihad ayrılığından doğan dînî bir meseleydi. Dünya arzularına kavuşmak için değildi. Yani saltanat ve reislik sevdası ile değildi ki buna karşı laf edilsin. Aksine din için olduğundan iyi ve makbul idi.

İmâm-ı Kurtubî (Rahimehullâh) ın rivayetine göre Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

«تَكُونُ بَيْنَ أَصْحَابِي فِتْنَةً يَغْفِرُهَا اللَّهُ لَهُمْ لِسَابِقَتِهِمْ، إِنْ اقْتَدَى بِهِمْ قَوْمٌ مِنْ بَعْدِهِمْ كَبَّهُمُ اللَّهُ تَعَالَى فِي نَارِ جَهَنَّمَ.»

“(Bundan sonra) eshâbım arasında fitne çıkacaktır ama İslamın önce gelen (önder)leri oldukları için Allâh-u Te‘âlâ onları affedecektir. Onlardan sonra (fitne çıkması hususunda) kim onlara uyarsa Allâh-u Te‘âlâ onları cehennem ateşine yuvarlayacaktır.” (İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû’l-cenân; Nu‘aym ibni Hammâd, el-Fiten, no:185, 1/82; Süyûtî, Câmi‘u’l-ehâdis, no:10949, 11/349)

Çünkü onlar sahâbe değildir yani Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)le sohbetle bulunmamışlardır. İnsan dünyada iken sevdiği kimse ile haşrolacaktır. Sahâbe-i kirâmın hepsi de Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i çok severdi.

Yine aynı sahifede yazılı olan bir hadîs-i şeriften anlaşılıyor ki, Ashâb-ı Kirâm (Radiyallâhu Anhüm) arasındaki muharebelerde hem ölen, hem de öldüren cennetlidir. Onların hepsi büyük müctehiddi. Bir müctehid bir konuda kendinden daha yüksek bir müctehidin ictihadından başka şekilde ictihad ettiği vakit kendi ictihadı ile amel etmesi lazımdır, diğer müctehidin ictihadına uyması caiz değildir.

İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe (Rahimehullâh) ın talebesi olan İmâm-ı Ebû Yûsuf ve İmâm-ı Muhammed (Rahimehumellâh) ın ve yine İmâm-ı Şâfi‘î’nin talebesinden olan Ebû Sevr ve Müzenî (Rahimehumellâh) ın, üstadlarının görüşlerine uymayan ne kadar ictihadları vardır ki böylece onların haram dediklerine helal, helal dediklerine haram demişlerdir. Bunlara “Günah işledi, hata etti” denilemez. Zaten kimse de böyle dememiştir. Zira ayrılımaları ictihad yüzündendir. Kendileri de müctehiddir. Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) da müctehiddi, sahabeden her biri Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in kalplere işleyen mübarek nazarlarına ve dualarına kavuşmakla şereflenmiştir. Mesela Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in:

«يَا رَبِّ اجْعَلْهُ هَادِيًا مَهْدِيًا.»

“Yâ Rabbi! Onu hidayete ermiş ve hidayete ulaştırın biri eyle” (Tirmizî, Menâkıb:48, no:3842, 5/687) duasına kavuşmuştu. Düşünülürse bu dua, dünya ve âhiretin en yüksek derecesini göstermektedir. Şüphe eden Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in duasının kabul olmayacağını iddia etmiş olur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sahâbenin büyüklerini sayarken, Hazreti Ebû Bekr es-Siddîk (Radiyallâhu Anh) için:

«أَرْحَمُ أُمَّتِي بِأُمَّتِي أَبُو بَكْرٍ.»

“Ümmetime, ümmetimin en merhametlisi Ebû Bekr'dir” (Tirmizî, Menâkıb: 33, no:3790, 5/664) buyurdıkları gibi, Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) için de:

«مُعَاوِيَةَ أَحْلَمُ أُمَّتِي وَأَجْوَدُهَا.»

“Muâviye ümmetimin en yumuşak huy-lusu ve en cömertidir” (İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû'l-cenân, sh:53) buyurmuşlardı. İyi düşünmelidir ki bu iki kıymetli huy ve sıfatın derecesi, nerelere kadar yükselmektedir?!

(Ehl-i Sünnet ulemâsının en büyüklerinden olan ve kendisi Şâfi'î olduğu halde İmâm-ı Âzam (Rahimehullâh)ın faziletleri hakkında kitap yazacak kadar adaletli olan) İbni Hacer el-Mekkî (Rahimehullâh)ın “Tathîrû'l-cenân” isimli kitabındaki nakline göre Abdullâh ibni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) dan rivayete göre: “Cebrâil (Aleyhisselâm) Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'e gelerek:

«إِسْكَنْتَ مُعَاوِيَةَ فَإِنَّهُ أَمِينٌ.»

‘(Yâ Muhammed!) Muâviye'ye (Kur'an-ı Kerîm'i) yazdır çünkü o emin (güvenilir biri)dir' dedi.” (İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû'l-cenân, sh:58)

Yine aynı eserde nakledildiğine göre; Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir gün mübarek zevcesi Ümmü Habîbe (Radiyallâhu Anhâ)nın odasına geldi. O esnada Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) başını, kız kardeşi Ümmü Habîbe (Radiyallâhu Anhâ)nın kucağına koymuş uyuyordu. Rasûlüllâh (Sallâllâhu

Aleyhi ve Sellem) bu hali görünce: “Ey Ümmü Habîbe! Kardeşini bu kadar çok mu seviyorsun?” buyurdu. O da: “Evet kardeşimi çok seviyorum” dedi. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de:

«يُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ.»

“Allâh ve Rasûlü de onu seviyor” (İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû'l-cenân, sh:59) buyurdu.

Yine Tathîrû'l-cenân” isimli kitapta zikredildiğine göre; Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yakın akraba olmakla şereflenmiştir. Çünkü kız kardeşi Ümmü Habîbe (Radiyallâhu Anhâ) Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in zevcelerindedir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir hadîs-i şerîfinde:

«عَزِيمَةٌ مِنْ رَبِّي وَعَهْدٌ عَهْدِي إِلَيَّ أَنْ لَا أَتَزَوَّجَ إِلَّا إِلَى أَهْلِ بَيْتِي، وَلَا أَزَوِّجَ شَيْئًا مِنْ بَنَاتِي إِلَّا كَانُوا رُفَقَائِي فِي الْجَنَّةِ.»

“Allâh-u Te'âlâ bana söz verdi ki, kızlarını aldığım ve kızlarımı verdiğim aileler cennette benimle beraber olacaklardır” (İbni Hacer el-Askalânî, el-Metâlibü'l-âliye, no:4090, 11/285; İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû'l-cenân, sh:60) buyuruyor.

Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh)ın faziletlerini bildiren hadîs-i şerîflerden biri olarak şunu da zikrederim ki Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh)a:

«إِذَا مَلَكَتِ النَّاسَ فَأَحْسِنِ.»

“Sen melik (halife) olduğun zaman insanlara yumuşak davran” (İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrû'l-cenân, sh:62) buyurmuştur. Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) daha sonra: “Benim halife olmaya arzu ve hevesim, bu hadîs-i şerîfi işittiğim zaman başladı. Zira bu hadîs-i şerîf benim halife olacağımı müjdeliyordu” demiştir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh)'ın ileride halife olacağını böylece haber vermişti. Bu haber de mucizelerinden biridir.

Muâviye (Radyallâhu Anh) bu hadîs-i şerîfin muhakkak meydana çıkacağına inandığından dolayı halife olacağı zamanı bekliyordu. Fakat bunun hakiki zamanı, Emîrül-mü'minîn İmâm-ı Ali (Radyallâhu Anh)'ın vefatı ve İmâm-ı Hasen (Radyallâhu Anh)'ın kendiliğinden halifelikten ayrılıp hilafeti ona vermesiyle başlamıştır.

Ama Muâviye (Radyallâhu Anh) acele ederek, vaktinden önce davranıp Âişe, Zübeyr ve Talha (Radyallâhu Anh)'ün İmâm-ı Ali (Radyallâhu Anh) ile harbetmelerinden hemen sonra bu arzusunu yerine getirmek istedi ki, bunda yanılmıştı. Fakat bu hatası icthâdî bir hata olduğundan kendisi aleyhine hiçbir şey denemez.

Yine aynı eserde zikredildiğine göre; Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Ebû Bekr ve Ömer (Radyallâhu Anhümâ)'ya iki defa danışarak “**Fikrinizi bana söyleyin**” buyurdu. Onlar: “Allâh ve Rasûlü daha iyi bilir” dediler. Sonra Muâviye (Radyallâhu Anh) a haber gönderdi. Yanlarına gelince Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«أَحْضُرُوهُ أَمْرَكُمْ، فَإِنَّهُ قَوِيٌّ أَمِينٌ.»

“İşlerinizde Muâviye’yi bulundurunuz. Çünkü o kavîdir, emin (güçlü ve güvenilir biri) dir” (Bezzâr, el-Müsned, no:3507, 2/21; İbni Hacer el-Heytemî, Tathîrül-cenân, sh:62) buyurdu.

Diğer bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«اللَّهُمَّ عَلِّمْ مَعَاوِيَةَ الْكِتَابَ وَالْحِسَابَ
وَقِهِ الْعَذَابَ.»

“Yâ Rabbi! Muâviye’ye kitabı ve hesabı öğret ve onu azaptan koru.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:17192, 4/127) diye dua buyurdu.

İmâm-ı Ömer (Radyallâhu Anh) Muâviye (Radyallâhu Anh)'ı medh-ü senâ etmiştir. Hazreti Ebû Bekr (Radyallâhu Anh) Şam’ı alınca, oraya vali yaptığı kardeşi Yezid ibni Hattâb’ın vefatında onu, kardeşinin yerine vali tayin etmiş ve halife kaldığı on sene içinde vazifesinden azletmemiştir.

İmâm-ı Osman ve İmâm-ı Ali (Radyallâhu Anhümâ) da, halife iken Muâviye (Radyallâhu Anh)'ı Şam valiliğinde bırakıp azletmediler. O zaman birçok

vilayetler, valilerinden şikayet ettikleri halde Muâviye (Radyallâhu Anh) daima sevilmiş, kimse ondan şikayetçi olmamıştır.

Sûfiyye-i aliyyenin büyüklerinden ve reislerinden olan, Çavs-ı Âzam Seyyid Abdulk dir-i Geylânî (Kuddise Sirruhü)'nun bütün müminlere dini öğretmek ve itikatlarını düzeltmek için yazdığı “Çunyetü’t-tâlibîn” kitabının birinci cüzünün elli dördüncü sayfasında Ebû Bekr, Ömer, Osman, Ali ve Hasen (Radyallâhu Anhüm)'ün hilafetlerini uzun uzadıya anlattıktan sonra şöyle diyor:

“İmâm-ı Ali (Radyallâhu Anh) vefat edince İmâm-ı Hasen (Radyallâhu Anh) Müslümanların kanı dökülmemesi ve herkesin rahat etmesi için, hilafeti bırakmak istedi ve Muâviye (Radyallâhu Anh)'a teslim eyledi, kendisine onun emirlerine tâbi oldu. O günden itibaren Muâviye (Radyallâhu Anh)'ın hilafeti hak ve sahih oldu. Bu sûretle Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in haber vermiş olduğu:

«إِنَّ ابْنِي هَذَا سَيِّدٌ، وَلَعَلَّ اللَّهَ أَنْ يُصَلِّحَ
بِهِ بَيْنَ فِئَتَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ.»

“Şüphesiz bu benim oğlum seyyiddir. Ola ki Allâh bunun sayesinde müminlerden iki büyük fırka arasını barıştırır” (Buhârî, Sulh: 9, no:2557, 2/962) hadîs-i şerifinin manası meydana çıkmış oldu. Görülüyor ki İmâm-ı Hasen (Radyallâhu Anh)'ın tabi olmasıyla Muâviye (Radyallâhu Anh) İslamiyyete uygun bir halife olmuş, böylece Müslümanlar arasındaki anlaşmazlık sona ermiştir. Tâbi’in, tebe-i tâbi’in ve dünyadaki bütün Müslümanlar Muâviye (Radyallâhu Anh)'ı halife olarak tanımıştır.

(Geride zikredildiği üzere) Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Muâviye (Radyallâhu Anh): “**Hali fe olduğun zaman yumuşak ol veya güzel idare et**” buyurdıkları gibi, diğer bir hadîs-i şerifte de:

«تَدُورُ رَحَى الْإِسْلَامِ لِخَمْسٍ وَثَلَاثِينَ
أَوْ سِتِّ وَثَلَاثِينَ أَوْ سَبْعٍ وَثَلَاثِينَ.»

“İslamiyet değirmeni otuz beş sene yâhut otuz altı ya da otuz yedi sene devam edecektir” (Ebû Dâvud, Fiten:1, no:4256, 4/158) buyurmuştur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in “Yâhut” buyurmasının sebebi, dindeki kuvvet ve sağlamlığın

farkını bildirmek içindir. Bu müddetin otuz senesi dört halife ve İmâm-ı Hasen (Radiyallâhu Anhüm) ile tamamlandıktan sonra, geri kalan beş veya altı ya da yedi senesi ise Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh)ın hilafetiyle tamamlanmıştır.

Görüldüğü üzere mesele ne kadar hassas! Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) aleyhine konuşmak bile Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in beyanlarını inkar anlamına gelecek kadar tehlikeli iken ve:

«مَنْ سَبَّ أَصْحَابِي فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ.»

“Sahabeme hakaret edene Allâh’ın lâneti olsun” (Bezzâr, el-Müsned, no:5753, 2/239) buyrulmuşken, hele bir de diğer üç halifenin Hazreti Ali’nin hakkını yediklerini iddia ederek hem onlara, hem de onlara biat eden on binlerce ashâba zâlim demek insanı mutlaka ve mutlaka Ehl-i Sünnet dâiresinden çıkarıp Ehl-i Bidat gürûhuna dolayısıyla da:

«كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً.»

“Biri (Ehl-i Sünnet) dışında (yetmiş üç fırkanın) hepsi (de) ateştedir” (Tirmizî, Sifatü Cehennem:18, no:2641, 5/26) hadîs-i şerîfi muktezasınca cehennem ashâbına ilhak eder.

İşin daha kötü tarafı biz, Haydar Baş gibilerin bu beyanlarını, Mustafa İslamoğlu gibilerin “Üç Muhammed” kitabında sahabeye hatta Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yaptığı hakaretleri ve Hilal Kanalına çıkan Câferîlerin Türkiye temsilcisinin Hazreti Muâviye gibi, vefat ederken Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mübarek tırnaklarından ve saçlarından sakladığı bazı parçaların affa nâilîyet arzusuyla gözlerinin ve ağzının içine koyulmasını vasiyet etmek sûretiyle Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkındaki iman ve muhabbetini ortaya koyan bir sahâbî hakkında “Muâviye ezanı duyunca kulaklarını tıkardı, ‘Ben nasıl bu ezanları susturamadım?’ diye hayıflanırdı” diyerek onu ezan düşmanı bir kâfir olarak gösterme çabalarını duyduğumuzda eğer tepki vermezsek ve sahâbe-i kirâmın temiz sahasını müdâfaa etmezsek Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in:

«إِذَا لَعَنَ أُخِرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ أَوْلَهَا فَمَنْ كَتَمَ حَدِيثًا فَقَدْ كَتَمَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ.»

“Bu ümmetin sonra gelenleri önce geçenlerine lanet (ve hakaret) ettiği zaman (sahâbemin faziletleri hakkında) bildiklerini gizleyen kişi Allâh’ın indirdiklerini gizlemiş olur” (İbni Mâce, no: 263, 1/97) tehdidine çarpılabiliriz, onun için bu mektubumu özellikle okuyun ve okutun ki bu bedduadan kurtulabilelim.

Herkesin ilmi bu işlere yetmeyebilir, bu konuları iyi bilmezsek bizi kandırabilirler, görmüyor musunuz İslâmî geçinen bir gazete nasıl her gün Hilal Kanalını reklam ediyor. Bunların başyazarı tabi benim aleyhime konuşur, adamın ilm-i ke-lamdan, fıkihtan bir haberi yok. Ne demiş Yüce Veli Niyâzi Mısrî (Kuddise Sirruhü):

Mısrî’ye sövsün ol ağız, Allâh demek bilmez ola.

Yani sahâbeye sövüp sayan adamlarla oturup kalkanlar, onları reklam edenler bana sövmüş, çok mu?! Zaten bunların ilmi olmadığı için yaptıklarına pek de şaşılmaz. Nice hoca geçinenler bile bu konularda sapıttılar.

27-30 sene önce İsmâilağa câmiinde itikafta iken Dülgerzâde imamı Tefvik Efendi de itikafta kalmıştı. Bu Hoca Efendi Avlarlı Efe Hazretleri gibi büyük bir kutbun vekillerinden, dolayısıyla Ali Haydar Efendi Babamız’ın sevdiklerinden olduğu halde İsmâilağa’da kıldırıldığı bir sabah namazının ardından mihrapta konuşurken “Muâviye’yi ne severim, ne söverim!” demesin mi?!

Hocaların hocası ilan edilen Hayrettin Karaman da geçenlerde Yeni Şafak’ta “Muâviye’yi sevmem” diye yazmadı mı?! O zaman sabah namazından sonra sırayla bir hoca efendi Mektûbat-ı şerîfeden okuyordu. Ertesi gün de sıra bana gelmişti. Ben de İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhü)nun Hazreti Muâviye (Radiyallâhu Anh) hakkındaki bir mektubunu okudum. Ortalık karıştı, sonra bu konularda çok hassas olan merhum Süleyman Göktaş, Tefvik Efendi ile günlerce sürecek bir mücadele başlattı. O zaman benim yaşım küçük olduğu için yaşlı bir hoca efendi ile tartışamazdım. Ancak diyeceklerimi Mektubat’tan okuyarak demiş oldum.

Fakat Tefvik Efendi’nin Göktaş ile mücadelesine bayılıyorduk. Bazen câminin ortasında herkes onların başına toplanıp izliyordu. Bir kere tam eski hatm-i şerîf odasının önünde kapıştılar. Göktaş Of lügatıyla başkalarıyla konuşuyormuş

gibi yaparak "Sapık itikatli hoca pu midur?" diye söylenince Tevfik Efendi dayanamayarak "Söyle bakalım, sen o harplerde bulunsaydın Hazreti Ali'nin tarafında mı olurdun, yoksa Muâviye'nin mi?" deyince hepimiz birden durakladık, hepimiz rahmetli Göktaş'ın "Tâbi ki Hazreti Ali'nin tarafında olurdum" diyeceğini düşünürken Efendi Hazretleri'nin kendisini çok sevdiği ve "Bunbur" diye takıldığı Göktaş Efendi "Sahabeden olsaydım da ne tarafta olursam olsaydım" deyiverince, onun süratli zeka ve intikaline şaşırıp kaldık.

Elbette bu sorunun asıl cevabı, Göktaş merhumun da asıl düşüncesi Hazreti Ali Efendimiz'in yanında olmaktı ama Muâviye (Radıyallâhu Anh)ın aleyhine konuşma kapısı açmamak için böyle orta yollu bir cevap verdi.

Tevfik Efendi aslında kıraat ve tâlim üzerine ihtisas sahibi kurrâdan bir zat idiyse de ilmî kelâm gibi hassas bir konuda derin bir âlim değildi. Çok şakacı, ibadetli, zikirli bir mev'ıza hocasıydı. Rabbim her birinin kabirlerini nur eylesin. Sonra Tevfik Hoca Efendi: "Ben bu meseleleri bilmezdim, Şemsettin Yeşil'in Ehl-i Beyt'e yapılan zulümleri anlatmasından çok etkilendim" diye anlatınca bu görüşün kendisine âit olmadığı anlaşıldı.

Ömer Nasûhî Efendi bu Şemsettin Yeşil'in vazalık vesîkasını İstanbul Müftüsü olduğu dönemde iptal etmişti, nedeni de Hazreti Muâviye gibi bazı sahâbenin aleyhine konuşmasıydı. O kişi çok hatip olduğu için Etyemez semtindeki câmisinde ikinci ezanı okunup cuma namazının vakti geçinceye kadar hutbe okurdu da kimse "Vakit çıkıyor Hoca!" diyemezdi. Çok etkili konuştuğu için birçok insanın sahâbe hakkında itikat bozukluğuna düşmesine sebep oldu.

Bakın bugün dahi İlahiyat hocalarını yetiştiren ve İmam Hatip derneklerinin itibar ettiği kişi, bu kadar milletin okuduğu bir gazetede "Muâviye'yi sevmem" diyebiliyor. Oysa Ehl-i Beyt'in dedesi ve bütün hakların sahibi olan Muhammed Mustafa

(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«أَحِبُّوا اللَّهَ لِمَا يَغْذُوكُمْ مِنْ نِعْمِهِ، وَأَحِبُّوا نِي
لِحُبِّ اللَّهِ، وَأَحِبُّوا أَصْحَابِي لِحُبِّي.»

"Sizi nimetleriyle yedirip içirdiği için Allâh'ı sevin, Allâh'ı sevdiğiniz için (O'nun hatırına) beni sevin, benim sevgim (hatırı) için de sahâbemi sevin" (Tirmizî, Menâkıb:32, no:3789, 5/664) buyuruyor. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) böyle buyururken başkasına ne düşmüş, halt etmek düşmüş.

Muâviye (Radıyallâhu Anh) sahâbeden değil midir?! Eğer sahabeden ise nasıl sevilmez?! "Sahâbe değil" diyen varsa o zaman onun Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in arkasından mürted olduğunu iddia ediyor demektir. Herhangi bir Müslümana kâfir diyenin bile kâfir olacağı sabitken ya birçok hadis-i şerifle methedilen bir sahâbinin ve onunla birlikte hareket eden Âişe (Radıyallâhu Anhâ) dahil on bin sahâbenin kâfir olduğunu söylemek elbette insanı dinden imandan çıkarır.

Onun için bu konularda titiz olalım, şuurlu olalım. Yoksa Allâh-u Te'âlâ sahabe düşmanlarını bize de musallat eder. Bakın Suriye Nusayrî rejimi nasıl Ehl-i Sünnet'i kesip doğruyor. İran da buna destek veriyor. Âyetullâh Hamaney "Bizim şeriatımızda kitle imha silahı kullanmak yok" diyor, oysa biz biliyoruz ki onların Şî'a şeriatında takiyye var, hangi dediklerine inanacağız.

Niçin Esed şerefsizini durdurmuyorlar?! Sahâbeyi sevmeyen, Ebû Bekr, Ömer, Osman'larla, Âişe anamıza söven, iftira atan adamlara nasıl güveneceğiz?! Bunlar hiç rahat durmuyorlar. Azerbeycan'ı, Tâcekistan'ı, Türkmenistan'ı mahvettiler. Muta nikahlarıyla milleti bizar ettiler. Rabbim şerlerinden muhafaza eylesin.

Aman uyanık olalım, sahâbeyi sevmeyenleri asla sevmeyelim. Suriye rejimi Rakka'da (Sıffîn'de) bulunan ve Sultan Abdülhamit zamanında 600 küsûrunun mezar taşlarında isimleri yazılı olan sahabe kabirlerinin tamamını yerle bir etmiş, millete çiğnetiyorlar. Ben de ziyarete gitmiştim, sadece Hazreti Ali Efendimiz'in tarafında çarpışan Übey ibni Ka'b, Üveys el-Karanî ve Ammâr ibni Yâsir (Radıyallâhu Anhüm)un kabirlerini bırakmışlar. Şimdi bastıkları tüm Ehl-i Sünnet evlerine "Muâviye'nin döllerini geri döndük, sizi keseceğiz" diye yazıyorlar, mushafları yakıyorlar, camileri yıkıyorlar.

Bunlar mı Müslüman?! Onun için büyük Şeyhu'l-İslam Ebu's-Su'ûd Efendi "Fetvâlar" kitabında Şî'a için "Bunlar kâfirdir, kâfir demeyen de kâfirdir" diyor. Kıymetli Vâil Hoca ki Suriye

ulemâsındandır, bütün bunları o bizzat bana anlatmıştır. Aldığım haberlere göre bir süre önce Konya'da okutuyordu, şu anda da Gaziantep'te okutuyormuş. Suriye'den iltica eden âlimlerimizle de ilgilenelim, muhtaç olduklarını haber aldım.

B) Ziyarettime gelenlerden bahseden (A) maddesi bu kadar uzun olursa ya (B) maddesi ne kadar olur diye korkmayın. Çünkü Fîl Sûresi de Bakara Sûresi'nden kısadır. Hocanın biri bir gün cemaate Bakara Sûresi ile namaz kıldırılmış, tabi milletin canı çıkmış. İki buçuk cüz, nerden bak-san bir saat sürer. "Yarın da Fîl Sûresi ile kılarız" deyince, millet "Yâhu Bakara Sûresi 'Sığırdan bahseden sûre' demek, o bu kadar uzun olursa ya 'Fîl'den bahseden sûre na kadar olur?!" diyerek ertesi gün cemaate gelmemişler, oysa Fîl Sûresi 3 satır.

Siz de korkmayın, şimdi kısaca bazı ziyaretçilerimden bahsedeyim. Ziyarettime gelenlerin en önemlilerinden biri ilerlemiş yaşına rağmen zahmet eden Fahri Efendi Hocam'dır. Bana "Cübbeli" lakabını takan odur. 70'li yıllarda İsmâilağa câmiinin tam karşısında o zaman bu apartmanlar yoktu. Kendisi tek katlı bir yapıda terzilik yapıyordu, bir yandan Efendi Hazretleri'ne hizmet ediyor, misafirlerin yemeklerini evden alıp başında taşıyarak getiriyordu.

Efendi Hazretleri'nin sohbetlerini tertip ediyor, tabi benim yetişemediğim dönemlerde bir miktar yürüyerek, dolmuş bekleyerek, Beykoz gibi yerlere gemiyle gidiyorlarmış ama sene 65'den sonra artık merhum nalbur Zekeriya Efendi, merhum eczacı Ömer Efendi, -Allâh selâmet versin- Fevzi Başak ve şu anda Edirne'de mukim Turgut âbilerimiz gibi, sâbikûndan saydığım kişiler sırayla Efendi Hazretleri'ni vaazlara götürüyorlardı. İşte Fahri Efendi bu sırayı ayarlıyor, kim gelecek kim gelmeyecek onları belirliyor, her gece bazı ihvânı evlerinin kapılarına giderek teheccüde kaldırıyor, kendisi teheccüt vakti camiye geliyor, hizmete başlıyor, ihvan cenazelerini yıkıyor, defin işleriyle ilgileniyor, emniyete düşenleri kurtarıyor, hatta Denizlili İbrahim Efendi'yi kurtarmak için Denizli'de kırk gün kadar ikamet etmişti, neler çekmişti neler! Hapse düşenleri ziyaret edip ihtiyaçlarını görüyor, hastaları evlerinde ve hastanelerde ziyaret ediyordu.

Yani onun tek başına yaptığı işleri şimdi otuz kişi yapamaz, yapmak istese de beceremez. Bir

yandan da Efendi Hazretleri'nin pazar sabahı erkek, pazartesi öğleden önce kadınlara yaptığı sohbetleri tertip ediyor, kadınlar sohbeta çocuk getirmek zorunda kalıyor olduklarından o çocukları içeri sokmamak için Nişanca Câmiinin avlusunda bazen sayıları 50-100'e ulaşan küçük çocuklarla ilgileniyor, onlara süt ve bisküvi hazırlayıp yedirdiyordu, her sohbet bitiminde imam, müezzin laf etmesin diye tek başına câmileri süpürüyordu, o yüzden beli çok ağırırdı ve bunları 1 sene 2 sene değil onlarca sene hiç aksatmadan yapıyordu. Neler de neler!

O zaman bizi de dükkanında okutuyordu, bana ilk cübbeyi de 6-7 yaşlarımda dikmişti. Talebe arasında merhum Doktor Hikmet Efendi'nin oğlu Ahmed, merhum İhsan Efendi Hocamız'ın oğlu Ahmed ve bir de ben olmak üzere toplam 3 tane Ahmed olunca biri çağırılınca hepimiz bakıyorduk, bu yüzden bana "Cübbeli" lakabını taktı. Biz de çok yaramazdık, bir gün o dükkanda yokken hortumla dükkanı yıkamaya kalktık ki ortalığı bir karış su bastı, kumaşlar su üzerinde yüzüyordu. Çok korktuk, geldi de mübarek en ufak bir kızgınlık eseri bile göstermedi. Kızsaydı biz kaçardık, okumaktan soğurduk. Özellikle bende çok hakkı var.

Ben arasıra dersten kaytarırdım. O zaman İsmâilağa'nın tam karşısındaki binanın en üst katında oturuyorduk. Hocam kapımıza gelir, birkaç merdiven aşağıda sırtı kapıya dönük vaziyette durur, beni çağırırdı, ben gitmezdim. Hatta çok küçükken ona bağırıp çağırır ve "Git, ben gelmiyorum" derdim. O yine beni bırakmazdı, bazen 20 dakika, yarım saat beklediği bile olurdu. Beni almadan kapıdan ayrılmazdı.

O zaman Hurşid Efendi (*Rahmetullâhi Aleyh*) Fatih Câmiinin cenaze kapısı duvarında kitap satardı. İlk Mushaf'ımı Fâtih Câmiine gidip ondan aldım. O zaman Efendi Hazretleri kadın sohbetini pazartesi günü Hırka-i Şerif Câmiinde yapıyordu. Fahri Efendi Hocam beni de alıp bir pazartesi günü Hırka-i Şerif Câmiine götürerek Efendi Hazretleri sohbet yaparken o da cami girişindeki bir odada beni Kur'ân-ı Kerim'e başlattı.

Sonra ilk okula başlayınca hafızlığa başladım. 8 sayfaya kadar, bilmeyenler yanlış anlamasın Kur'ân'dan 8 sayfa değil, her cüzden 8 sayfayı Fahri Efendi Hocam dinledi. Fakat o sırada okuldan dolayı bana bir sıkıntı gelince Efendi Hazretleri:

“Sen şimdi hafızlığı bırak, Arapça’ya başla, sonra askerlik döneminde hafızlığı altı ayda yaparsın” buyurdu.

Yine gaybla ilgili bir keramet zuhur ederek tam askere gitmem gereken dönemde şeker hastalığım yüzünden askerden ihraç edilince Kefevî Câmîi imamı büyük kurrâ Mustafa Kılıç Hocam’da hafızlığımı tamamlamak nasip oldu. Bitirmem yedi aya uzanacak gibi olunca Efendi Hazretlerim’in sözü yerini bulsun diye altı ayda tamamladım elhamdülillâh! Tabi o sırada 8 sene kadar İsmâilağa Câmîi’nde saatlerce, ekseriyetle 7-8 saat kadar ders okutuyor, bir taraftan akşamları sohbetler veriyor, gündüzleri de Efendi Hazretleri’nin tefsirlerini okuyor, gittiği yerlere beraber gidip hizmetlerinde bulunmaya çalışıyordum, hafızlığı da bu işler arasında yaptım.

Fahri Efendi Hocam geçenlerde Efendi Hazretleri’ni ziyarete gitmiş, ismi söylenince Efendi Hazretleri kendisine kucak açmış, sarılmış ve “Benim bu evimin en özel odası senin, sen bize çok hizmet ettin, sen Allâh’ın Fahrîsin” buyurmuş. Sonra yanındakilere “Bu Fahri ihvâna çok hizmet etti, bu dünyayı tanır, dünya da bunu tanır” gibi şimdi hatırlayamadığım birçok övücü söz söylemiş, sonra da anne-babasının ruhlarına Fâtîha-i Şerîfe okumuş.

Sizin anlayacağınız Efendi Hazretleri istediği zaman, istediği kişi hakkında istediklerini söylüyor. Çünkü o Yüce Ğavs’ın her şeyden haberi var, her şeyi hatırlıyor. Evvelce Efendi Hazretleri’nin bazı akrabası Fahri Efendi’ye “Bu mittir, ajandır” diye iftira attıkları zaman bir sabah hatm-i şerîf sohbetinde Efendi Hazretleri’nin: “Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in ashâbı aleyhinde konuşmak yasaktır, benim de ashâbım var, Fahri benim ashâbımdandır, onun aleyhine konuşmayın” buyurduğunu kulaklarımla duydum.

Gerçekten Efendi Hazretleri’nin bazı akrabası vardı ki hiç rahat durmadılar. Kendileri Efendi Hazretleri’nin ve ihvânının hizmetini görmezlerdi, görene de rahat vermezlerdi. O zamanlar onu Efendi Hazretleri’nin etrafından uzaklaştırana kadar iftira atmak dahil her türlü hileye başvururlar. Allâh-u Te’âlâ cümlemizi ıslah eylesin, ashâbı şerrin şürûrundan muhafaza eylesin. Bunda da büyük hikmetler var. Bir kere Efendi Hazretleri bana: “Ahmed! Benim akrabamdan çektiğin ve çekeceğin sıkıntılar, seyr-u sülûküne sayı-

lır yani mânevî yolda ilerlemene vesile olur” buyurmuşlardı. Demek ki Fahri Efendi hocam hakkında da aynı hüküm geçerli olmuş ki Efendi Hazretleri kendisine bugün böyle iltifat buyuruyor.

Görüşmeyi bitirirken hocam bana: “Efendi Hazretleri’nin ‘Dünya bunu tanır’ sözünün manasını anlayamadım” deyince ben: “Hocam! Bu söz tahakkuk etti, çünkü bana Cübbeli lakabının takılmasını gazeteciler devamlı soruyordular, ben de her vesileyle anlatıyor ve sizden bahsediyordum. Şimdi bu konu birçok kitaplara, internet sitelerine ve haberlere konu oluyor, onun için herkes sizi tanımaya başladı” diye anladığımı söyledim.

Küçüklüğüm ve gençliğim Fahri Hocam’la birlikte geçtiği için onun hakkında yazacaklarım müstakil kitap olur ama yer ve vakit müsait olmadığı için bu kadarla iktifâ edeyim. Rabbim kendisine ve ailesine uzun ömür ve hüsn-ü âkıbet ihsan eylesin. Âmîn!

C) (B) maddesini de kısa yazayım derken çok uzattım, tabi ziyaretime gelenler yani hepiniz gelmek istiyorsunuz da ziyaretine izin verilenler artmaya başladı.

İsmâilağa Câmiamızın yetiştirdiği fıkıh heyetimiz başında bulunan ve Efendi Hazretlerimiz’in 20 küsur sene önce “Sen büyük hoca olacaksın” sözüyle kendisine resmi vazife aldırmadığı, yakın zamandaki bir ziyaretinde de o günkü sözüne işaretle “Büyük hoca oldun” buyurarak bir kerametini daha izhar buyurduğu Hüsameddin Vanlıoğlu Hoca Efendi ile, hepinizin radyo yayınlarından tanıdığımız Fatih Kalender Hoca Efendi yanlarında da Efendi Hazretlerimiz’in yakın hizmetiyle ve “Ben bunu seviyorum, niye sevdiğimi de bilmiyorum yani bu bana gayri ihtiyârî sevdirdi” sözüyle müşerref olan, benim de Efendi Hazretleri’ne yaptığı hizmetlerine imrendiğim Şefik Hoca Efendi geldiler.

Hüsameddin Hocamız gördüğü bir rüyaya istinâden yakında çıkacağımı müjdeledi. Kendisi az konuşan ciddi biri olduğu için bu sözüne itibar ettim. Kendisiyle cemaat içi bazı meseleleri istişâre ettik ve hallini benim çıkışıma erteledik.

Kalender Hoca, Şefik Hoca’nın da katıldığı bir tertiple Mârifet Derneği’nin faaliyetleri içerisinde geçtiğimiz haftalarda Malezya’ya giderek

Asrın Müceddidi Yüce Şeyhimiz Mahmud Efendi Hazretleri'ni tanıtmaya ve hizmetlerini anlatmaya gitmişlerdi.

Faaliyetlerinin çok bereketli geçtiğini, daha 10 kadar hoca efendinin de heyette bulunduğunu, bütün dünya ulemâsının evvelce Vov otelde tertip edilen ödül merasimi vasıtasıyla Efendi Hazretlerimiz'i tanıdığını ve herkesin onu görmek istediğini, kendisini Malezya'ya davet ettiklerini, hatta bunu resmî bir davetle yapacaklarını ve yol boyunca daima benden bahsettiklerini ve dua ettiklerini anlattılar.

Şefik Hoca ayrılırken: "Hocam! Efendi Hazretleri sizin burada tutuklu kalmanıza artık kızmaya başladı, darlanmaya başladı 'Bu kadar nasıl tutuyorlar onu?! Ben de onu bir görseydim' buyurdu" diye bana büyük bir müjde verdi.

D) Sonra salı günü Mustafa Özşimşekler Hoca Efendi ziyaretime geldi. Tabi bizim onunla yıllardır hizmet birlikteliğimiz olduğu için kendisiyle uzun uzun dertleştik. Ona: "Senin durumun benim eski hâlime benzedi. Sen de benim gibi yurt içi, yurt dışı sohbetlerini çoğalttın, radyo-televizyon konuşmaları yapıyorsun, Rabbim kuvvet versin, nazardan muhafaza buyursun" meâlinde sözler söyledim.

O da bana: "Hocam! Her yerde, her sohbette seni unutmuyoruz, dua ediyoruz, ben her tarafı dolaşıyorum, kimse aleyhinize söylenen bir şeyi kabul etmiyor. Hasretleri daha artmış durumda, geçende Konya Beyşehir'de idim, dua yaparken millet normal 'Âmîn' diyordu. Sana dua yapınca birden seslerini yükselttiler" diye anlattı.

Bir de Hoca Anne'nin selamını ve rüyasında benim vefat etmiş olup kendisinin beni yıkadığını gördüğünü nakletti. Kendisinin bunu, benim hapisten çıktıktan sonra azîmetle amel edeceğime yordüğünü da ilave etti.

Rabbim her birerlerimizin hayırlı muratlarımızı ihsan eylesin. Bu fakir de bu rüyayı inşâallâh kötü nefsimin ölmesine, yıkanmamı da aklanma yani bu işten beraat alacağıma yordum. Rabbim en hayırlı olanı, en yakın zamanda tahkik eylesin. Âmîn!

E) Dün ziyaretime gelen Fethiye Câmîi imamı Mahmut Hoca Efendi'yle de imam hatipte okuyan talebelerin Selefî akımdan, Vehhâbî-Şî'î ekollerini birlikte götürmeyi beceren İslamoğlu'nun

onları idlal etmesinden kurtarmak için daha gayretle çalışmamız gerektiğini, yarınlara müftü ve vâizleri olacak gençlerin İsmâîlağa'nın dibinden alınıp, otobüslerle Ehl-i Sünnet dışı vakıflarda yedirilip içirilerek saptırılmalarına göz yummamamız gerektiğini dertleştik, çıkınca bu işe el atmamız gerektiğini konuştuk. "Dert bir değil ki elvân, elvân" ve "Kırk kızılbaş ne yapsın bir Ali Paşa?!" deyimi gibi haller, ben de nereye yetişeceğimi şaşırırdım.

Berberinde gelen Necati Efendi kardeşim "Hocam! Sen hapse gireli yatağa girmedim, çıkana kadar da girmeyeceğim, kuru yerde yatıyorum" dedi ve Doktor Annemiz'in selam ve dualarını, bütün hafızlık yapan talebelerin yâsinlerini ve dualarını ulaştırdı. Rabbim hepsini hâfıza, âlime, muhlisa ve muhlasa eylesin. Rabbim Doktor Annemiz'e hayırlı uzun ömür, sıhhat-ü âfiyetler daha nice hizmetler ve hüsn-ü hâtimeler ihsan eylesin. Âmîn!

F) Daha sonra Bursa'dan gelen ve orada Efendi Hazretlerimiz'in vekili olan Mehmet Hoca Efendi ile sohbet ettik. Kendisi: "Hocam! Biz Ömer Hocam'da okurken medreseye gelenlerin % 80'i sizin sohbetlerinizle bu yolu bulduklarını söylediler, üzerimizde çok hakkınız var, her taraf sessiz kaldı" diyerek hasretlerini ifade etti.

Kendisini getiren Bilal Günaydın kardeşimiz: "Hocam! Benim araba yıkama tesisim var. Hiç bu yolda olmayan nice insan, eşraftan kişiler hep sizin başınıza gelen bu iftirayı lanetliyorlar. Çıktığınızda onlar da sohbete gelecekler, bu iş de sizin başka kesimler tarafından tanınmanıza vesile oldu" diye anlattı.

G) Tabi daha önce Bursa'dan Ercan kardeşimizle dernek başkanımız Fikret Âbimiz de ziyarete gelmişler. Geçen haftalarda Muhammed Keskin Hocamız ile birlikte Efendi Hazretleri'nin İnegöl vekili Ahmed İslamoğlu Hoca Efendi de gelmişti, beni görünce ağlamaktan yüzüme bakamamıştı. Kendisi çok ihlaslı ve Efendi Hazretleri'ne karşı çok itikatlı ve teslimiyetli olduğu için talebeleri de onun gibi oluyorlar. Rabbim hepsini nazardan muhafaza eylesin. Âmîn!

Rabbim gelen, gelmek isteyip gelemeyen ve gıyâben dua eden tüm sevenlerime iki cihan sadetleri, hayırlı uzun ömürler, sâlih ameller ve iman selameti ile hüsn-ü hâtimeler ihsan eylesin. Âmîn!

H) Umreden yeni dönen Yâsin Hoca Efendi de Mekke'de bulunan ve Abdülk dir-i Geylânî Hazretleri'nin şecereli torunu olan büyük âlim, Seyyid Ömer Ceylânî Hazretleri ile Yemen meşâyihından Seyyid Ubeydullâh Attâs Hazretleri'nin benim hapiste olduğumu kendisinin bildirmesiyle daha yeni duyduklarını, özellikle bana dua için Ka'be-i Muazzama'ya gidip müracaat edeceklerini bildirdi. Tabi ki duaların artması yardımın yaklaştığına delalet eder.

TARAFIMA GÖNDERDİĞİNİZ BAZI MEKTUPLAR

Mektuplarda o kadar duygulu şeyler yazıyorsunuz ki ben de şaşırıp kalıyorum. Bir hanım kardeşimiz 7 yaşındaki çocuğunun medresede durup dururken ağladığını, hocası sorunca da "Cübbeli Hocam hapiste olduğu için ağlıyorum" demiş, hocası annesini arayıp durumu bildirince annesi "Hiç şaşırmadım, o evde de hep öyle" demiş. Bunun gibi nice mektuplar.

Özellikle içeri girdim gireli her hafta kısa da olsa mektup yazan ve "Okumasan da elin zarfa değse yeter" diyen Murat Şentürk kardeşime çok teşekkür ederim.

Yavuz Selim Mahallesi'nden bir hanım kardeş "Bizim oradan radyo çekmiyor, şaşılacak iş senin mektubun okunurken net çekiyor sonra bozuluyor" diye yazmış. O sizin ihlaslı bekleyişinizin eseri olarak vukû buluyor.

İbrahim Kızılboğa adında bir kardeşim "Hocam ben madden size yardım yapamıyorum ama kan yâhut böbrek veya ilik ne lâzımsa ben seve seve veririm" diye yazarak beni hislendirdi.

Rize'den Ali Erguvan kardeşim "Yaşar Nuri namazın üç vakit olduğunu söylüyor, ben arkadaşlarımı iknâ edemiyorum, bana delil gösterin" demiş benim "Dinin Direği, Müminin Mîracı Namaz" kitabıma baksın, orada bu konuda özel bap açtım. O adam hiç dinlenir mi?! Geçenlerde televizyon programında "Buhârî sahih kaynak mı?" diye konu geçince "Buhârî değil mi anamızı belle-yen?!" demiş. Buna uyanda ne din kalır, ne iman!

Ahmet Okan kardeşim Şifâ-i Şerîf derslerime kaldığım yerden başlamamı talep etmiş, zaten inşaallâh kaldığım yerden devam edeceğim.

Antalya'dan yazan Tolga Tunalı kardeşim benden zikir dersi talimi istemiş, orada Ali Haydar

Hoca var, Efendi Hazretlerimiz'in vekili, onun internet faaliyetleri de var. Onu bulsun ve zikir âdâbını ondan öğrensin.

Sizden gelen mektuplarda çok müjdeli rüya ve zuhurat mevcuttu, bazılarını tam yazıp çarşamba akşamı yazılarımı almaya gelen Fevzi Efendi'ye verecektim ki Efendi Hazretlerim'in teşrif haberi gelince elim ayağım dolandı, zaten bu hafta mektup çok uzadı. İnşâallâh haftaya hazırlarım.

BAZI ÖNEMLİ DUYURULAR

1) Bazılarının ortalıkta "Hoca bundan sonra bütün hizmetleri bize devredecek" diyerek dolaştıklarını, bunu duyan bazı kardeşlerin de mütesir olduklarını işittim. Kardeşlerim! Size defaatle yazdım. Benim adıma kim ne dediyse asla inanıp mahzun olmayın veya bir şeyler yapmaya kalkmayın. Ancak avukatım Fatih Oğuz vasıtasıyla ve el yazımıyla gelen bir bilgiyi dikkate alın.

2) Size şu hususu önemle arz ederim ki; benim mahkeme günüm yâhut tahliye olduğumla ilgili bir haber alırsanız, haberin doğru olup olmadığını önce benim resmî sitem olan "Cübbeliahmethoca.tv" adresinden, Ârifan sitesinden veya Lalegül fm.den öğrenin. Doğru olduğunu anlarsanız çoluk çocuğunuzla birlikte adliye önüne ve Metris'e gelmeniz beni çok sevindirir.

Bundan maksadım, ben içeriye alındıktan sonra televizyonlarda ve köşe yazılarında "Bu balon da patladı, birkaç gün sonra herkes onu unuttur ve terk eder" diyen Hâdi Işık gibi yazar çizerlerin ve Hasan Karakaya gibi belaltı vuranların görüşlerini geçersiz kılmanız ve büyük kalabalık oluşturarak bu fakiri terk etmediğinize dâir en güzel cevabı kamuoyuna vermenizdir. Sizin üzerinizde en ufak bir hakkım varsa, bu da benim sizden meşrû bir talebidir.

Biliyorum ki bazıları telefon ve mesajlarla sizi engellemeye çalışacak ve "Hocanın bu işe izni yok" diyeceklerdir. Onların niyeti bizim itibarımızı göstermemek olabilir yâhut bu niyetteki kimselere kanmış olabilirler, siz onları dinlemeyin, bu fakiri dinleyin. Teröristlerin davalarına bile destek için bunca insan geliyorsa siz niçin bizi desteklemeyesiniz?!

Nitekim ben içeriye alındığım hafta cuma çıkışı Beyazıt'ta yapılan dua meclisine Efendi Hazretleri'nin en yakın hizmetçileri dahi katılırken

sonra bazıları bana “Hocam! Bize gitmeyin diye mesaj geldi, onun için katılmadık” dediler. Bu yüzden orada taş çatlasın birkaç bin kişi toplana-bildi. Oysa bu yanlış mesajlar olmasaydı bu sayı çok daha fazla olacaktı. Unutmayın ki bu katılım benim şahsımda Ehl-i Sünnet’i teyid hareketi olmaktadır.

Bunu istemek de benim en doğal hakkımdır. Ancak provakatif bir eyleme karşı hepinizin uyanık olmasını, ses ve gürültü yapmamanızı, polislere ve sâir memurlara itaatli olmanızı, sadece dua, içinizden zikir ve hamd ile meşgul olmanızı önemle duyurur ve gereğince amel etmenizi istirham ederim.

3) Geride zikrettiğim “Efendi Hazretleri’nin akrabaları” sözümünden Efendi Hazretlerimiz’in torunları rahatsız olmasınlar. Benim Fahri Efendi Hocam ve daha önce kendi hakkımda yazdıklarım vukû bulduğunda onlar daha doğmamışlardı. Bu meseleler en az otuz seneye yakın bir zaman önce vukû bulmuştur.

Ben bu hususlarda Efendi Hazretleri’nin usûl ve furûunu yani ne âbâ-ü ecdâdını ne de evlâd-ü ahfâdını kastetmiş değilim. Ancak yan dallarından olan bazı eşhâsı kastetmişimdir ki bunlardan bazıları şimdi hayatta değildir, kimisi de mâlül durumdadır, isimlerini vermekte bir fayda yoktur.

Derin İsmailağa diye nitelediğim bir fırka her dâim iş başında olmuştur. Benden önce bazıları ilk olarak Efendi Hazretleri’nin kardeşi büyük âlim ve fâzıl insan İsmail Hoca Efendi ile daha sonra Hızır Efendi Hocam’la uğraşmışlardır. Hatta ben Rize’den icazet alıp dönünce Hızır Efendi Hocam “Ahmed! İyi ki sen hoca oldun, şimdi uğraşacak seni buldular da ben kurtuldum” demiştir.

Özetle; ben Efendi Hazretleri’nin torunlarını onun mübarek birer parçası olarak görmem sebebiyle kendilerine ihtiramım sonsuzdur. Mahdumları ise zaten benim hocalarımdır. Mübarek Abdullah Hocam’dan hafızlık yaptım, Ahmed Hocam’dan da sarf ve nahiv okumuşumdur. Şu anda okuduğum bazı hadîs-i şerîfleri de kendisinin tahtaya yazarak yaptığı talimlerden ezberlemişimdir. Tabi ki bunlar 1976-1977 senelerinde yaşanmıştır.

“Bana bir harf öğreten muhakkak beni köle edinmiştir” şeklinde Hazreti Ali (Radıyallâhu Anh) Efendimiz’den gelen rivayete sâdik kalan biri olarak onlar hakkında en ufak bir itham ve sû-i zanda bulunmam söz konusu değildir. Zaten bu anlattığım konular da onlarla ilgili bir mevzû söz konusu değildir.

4) Sonra dün ziyaretime Ali Polat Efendi geldi, beni görünce onu kuvvetli bir ağlama tuttu, bir zaman konuşmadı. Ahizeyi Bursa’dan gelen 4-5 kişilik heyete verdi. Sonra kendine gelince duygularını dile getirdi. Her gece teheccütt eşyle birlikte dua ettiklerini ve gittiği her sohbette bu fakire dua ettiğini, bizim duamıza sıra gelince cemaatin çok kuvvetlice “Âmîn” dediğini, kimsenin bu iftiralara itibar etmediğini açıkladı.

Sonra evvelce benim Ahmet Sarıhan’ın iftiralarıyla alakalı yazdığım yazıya atfen “Hocam, ben Sarıhan’a yardım toplamayla ilgili bir şey demedim, bu nereden çıktı?! Sarıhan’ı aradım, kendisine bu durumumu ilettim ve bir cevap istedim. Şimdi de telefonlarımı açmıyor” diyerek Mehmet Talu Hoca’dan sonra o da Ahmet Sarıhan kâzibini tekzip etti.

5) Hasan Karakaya’ya cevap mâhiyetinde yazmış bulunduğum yazı bazı internet sitelerinde mevcuttur. Yazı bana âittir. Kendisi okuduğunda “Bu yazı hocaya âit gözüküyor” demiş diye bir haber aldım. Bal gibi de bana âittir. Biz her makama ve şahsa göre yazmasını biliriz. Gerekirse önümüzdeki sayıda dergiye de koyabiliriz.

Şimdi kendisi anjiyo geçirdiğinden, bizim huyumuz da hasta olan birine karşı harekettten sakınmak olduğu için bu sayıya koydurtmuyoruz. İyileşir de bir özür dilemezse tabi ki biz de yazımızın arkasında durmak zorunda kalırız. Ancak bu yazıdan Akit gazetesinin diğer yazarları ve sahipleri müstesnadır, çünkü bu cevap şahsî ve ferdîdir.

Bu mübarek gecede de önce Suriye halkına, diğer zulme uğramış Müslümanlara ve bu fakire duacı olmak için saat 4.45’de kibleye müteveccihen secdelerde makbul dualarla cem olmak üzere cümlelerinizi ve sevdiklerinizi Rakîb ve Mucîb olan Yüce Rabbime emanet ederim.

«مَنْ عَلَّمَنِي حَرْفًا فَقَدْ صَيَّرَنِي عَبْدًا»

السلام عليكم وعلى من لديكم

ŞİFA-İ ŞERİF

(SYF: 70)

CÖMERTLİK, ŞECAAT (CESARET), KESRET'ÜL CİMA VE KUVVET'ÜL BATŞ

Hazreti Enes rivayetiyle gelen bir hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “İnsanlara dört şey ile üstün kıldım. Cömertlik, şecaat (cesaret), kesret'ül cima ve kuvvet'ül batş.”

EFENDİMİZ'İN CÖMERTLİĞİ

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) insanların ihtiyacını karşılamak hususunda esen rüzgârdan daha hızlıydı. Yani rüzgârın hedefine varmasından daha çabuk bir şekilde insanlara yardıma koşardı. Şayet; teşbih unsuru olarak rüzgârdan daha kuvvetli ve hızlı bir hissiyat yahut nesne olmuş olsaydı; Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) o şeye benzetilmekten geri tutulmazdı.

Mesela; Efendimiz'e (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) üstünde kıyafeti olmayan bir adam geldiğinde; kendi üzerindeki kıyafetinden başka kıyafeti olmasa bile; o kişiye ihsan etmekten geri durmaz; kıyafetini o şahsa verirdi. Kendisinden yiyecek hususunda yardım isteyen kişilere; şayet evinde rızık bakımından çok az şey dahi olsa, tasadduktan geri durmazdı.

EFENDİMİZ'İN ŞECAATİ

İnanıldığı ve savunduğu davasında tehlikelere gözünü kırpmadan atılırdı. Onun korkusuzluğuna şu misal getirilebilir: Hazreti Ali (Keremullahu Veche) anlatıyor: “Bir gün Medine'de Uhud taraflarından korkunç bir gürültü işitildi. Biz henüz üzerimizdeki korkunun şokunu atmaya çalışıp toparlanırken birde baktık ki; Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) sesin geldiği yönden bize doğru geliyor. Yaklaşınca bize şöyle söyledi: “Geri dönün, korkulacak bir şey yok, ben de ses gelince oraya gitmiştim.”

Yine hazreti Ali (Keremullahu Veche) anlatıyor. “Biz savaşların kızıştığı anlarda; Rasulullah'ın (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) arkasına saklanırdık. O düşmanın üzerine atılırdı.”

Kesret'ül cimadan kasıt; Allah'ü Teâlâ'nın, Efendimizde (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) hem batını hem de zahiri güzellikleri kemale erdirmesidir.

Kuvvet'ül batş; Rasulullah'ın (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) azmi, zülme ve baskıya olan direnci ve davasındaki sebatıdır.

Müşrikler; davasından vazgeçtiği takdirde, kendisine

istediği her şeyi verebileceklerini vaat ettiklerinde, Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu davada sebat etmesi için Allah'tan yardım istemişti. Ve müşriklerin yalnızca kendisine tabi olmasını; Allah'a ortak koşmamalarını tebliğ etmişti. Rasulullah'ın (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu şecaati ashabına örnek teşkil etmiştir ki bunun en bariz misali olarak şu olay gösterilebilir.

Hazreti Ebu Bekir'in (Radiyallahu Anh) halifeliğinde; bir kavim zekat vermeyi reddetti. Hazreti Ebu Bekir (Radiyallahu Anh), onlarla zekât verinceye kadar savaşmak isteyince hazreti Ömer (Radiyallahu Anh): “Bunlar Müslüman toplumdur. Namaz kılarlar, onlarla nasıl savaşırız?” deyince, hazreti Ebu Bekir (Radiyallahu Anh):

“Şayet onlar; Peygamber'e (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) verdikleri zekâtтан bir deve yularını dahi eksiltseler, onlarla savaşırım” deyince, hazreti Ömer (Radiyallahu Anh) Allah tarafından kalbinin genişletilmesiyle halifenin haklı olduğunu anlayıp: “Ben Rasulullah'dan (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) sonra Ebu Bekir'den (Radiyallahu Anh) daha cesaretli kimse görmemiş” demiştir.

Kadı İyaz hazretleri; Peygamberin kadrini ve yüceliğini anlatırken şunu açıklamıştır. Allah'ın Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)e bir nimet olarak verdiği peygamberlik ve risalet şanıından dolayı, kendisini insanların takdirinde yüceltmiş, makam mevki sahibi edindirmiştir. Bu sebeple Allahu Teâlâ Musa (Aleyhisselam)'a da yüce makamlar vermiş, kendisini katında değerli olan insanlar indinde izzet sahibi kılmıştır. Yani Allahu Teâlâ Musa (Aleyhisselam)'ı nasıl ki kendi katında yüce makam mevki sahibi yapmışsa; âdemoğlunun gözünde de bu nazara yükseltmiştir.

Aynı zamanda da İsa (Aleyhisselam)'ada makam mevki vermiş insanlar tarafından da bu şekilde benimsenmiş. Yani insanlar da İsa (Aleyhisselam)'a O Allahu Teâlâ'nın vermiş olduğu risalet görevi ile kendisini yüceltmişler, buyruklarını tutmuşlar, emirleriyle amel etmişlerdir. İnsanlar indinde üstün tutulmak gibi bir nimette; Peygamber (Aleyhisselam)'ı da Musa ve İsa (Aleyhisselam)'a ortak etmiştir.

Bununla beraber; Allahu Teâlâ hiçbir peygamberine vermediği bir üstünlüğü Peygamber (Aleyhisselam)'a vermiştir. Efendimiz (Aleyhisselam) sıradan ve tevazu bir hayat

yaşadığı halde; Allahu Teâlâ'nın kendisine verdiği heybetten ötürü görenlerin bayılma derecesine kadar kendini kaybetmiş olduğu olmuştur ki bayılıp düşenlerde vakidir.

Kişinin diğer insanlara üstünlüğü, iki şeye mebnidir. Bazı insanları diğerlerinden farklı kılan seciye; ilim, amel, seccat, ikram etmek, cömertlik, diğer insanlara yardım etmek suretiyle olmuştur. Bu meziyetleri şahsında toplanan bir kişi; insanlar tarafından sevilir, sakınılır ve kendisine kıymet gösterilir. Bazı insanlar ise; mal, mevki, makam sahibi olduğunda, diğerlerine zulümle iş gördürüp, üstünlüğünü onları ezerek gösterir. Böylece bu kişi de insanların gözünde şerrinden emin olunmak için sakınılan bir kişi olur. Ama peygamberler ve Salih kullar ise; vaaz ettiklerini amel sahasına dökmek suretiyle Allah'ın kendilerine verdiği heybetten ötürü kıymetlidirler.

Ataullah el-İskenderi (*Rahimehullah*)'ın bir kitabı vardı. Çok enteresan bir kitap olup, mislinin daha yazılmadığını Cübbeli Hocamız'dan duymuştum. Daha benzeri görülmemiştir. Bu mübarek söyle buyuruyor; "Nefsini, yalnızca toprağına göm ki; senden bir şeyler çıkabilsin. Kendini toprağına gömmeyen bitkiden hiçbir şey çıkmaz." Yani bir insan ne kadar makam mevki, ikram, izzet sahibi olsa da; sürekli kendisini düşük bir insanın seviyesinde bilecek, tevazu gösterecek. Bir bitki nasıl ki toprağına köklerini ulaştıramazsa yeşeremez, insanlar da aynı şekilde; ameli ve ihlasiyla Allah yolunda kendisini insanların hizmetine koyup, tevazu sahibi olamazsa yeşeremez ve kıymet sahibi olamaz..

Şairin dediği gibi; "Semalarda parlayan bir yıldız bile olsan; insanların nezdinde kendini küçük göster. Kendini yüceltmeye çalışan insanın durumu ise yükselen dumana benzer ki; yükseldikçe dağılır. Gökteki yıldızlar gibi yüce olsan da tevazu sahibi ol. Yıldızların gündüzdeki hali gibi; insanlara parlak görünme. Duman gibi olma ki, yükseldikçe yok olursun. Hâlbuki yıldız; gökyüzünde sürekli kalıcıdır."

Yine bir beyitte şöyle gelmiştir. "Allahu Teâlâ'nın asil kıldığı halde tevazu yaşayan kişinin durumu ile; aslında asil olmayıp; kendisini yücelten kişinin durumu şuna benzer ki; biri ağaç gibidir; vaaz ettiğiyle amel eden kişi bu teşbihe uygundur. Ağaç meyvesini yükledikçe; insanlar kendisine gıpta eder. Kendisini asil kılmaya çalışan kişi ise insanların indinde kötü koku gibidir; o geldikçe insan ondan kurtulmaya çalışır."

Allah'ın Peygamberine (*Aleyhisselam*) **vermiş olduğu vakar ve saygınlık**; hem nübüvvetten önce hem de nübüvvetten sonra vuku bulmuştur. Mesela cahiliyet dönemindeyken; daha Peygamberlik gelmeden beş sene önce Kâbe'nin onarımından sonra Hacer'ül esved taşını yerine kimin koymasına hakkında ihtilaf çıktığında; kendisinden, sırf "emin" olduğu ve bütün insanların rızasını kazandığı için hakem olmasını istemişlerdi.

Nübüvvetten sonra da peygamber (*Aleyhisselam*)'ın **vakarı ve saygınlığı**; Müslüman olmayanlar tarafında bile tahakkuk etmişti. Bedevinin birisi ilk defa göreceği Peygamber'in (*Aleyhisselam*) yanına geldiğinde; Rasulullah'ı (*Aleyhisselam*) görür görmez titremeye başlamıştı. Efendimiz (*Aleyhisselam*), bedeviyi "**Korkma, bende senin gibi kuru ekmeğin yiyen bir kadının oğluyum**" diye teskin etmişti.

Sahabeden hazreti Habbab (*Radyallahu Anh*); Mekke müşriklerine esir düşmüştü. Dininden dönmesi için verilen süre sona erdiğinde idam esnasındayken kendisine soru-

lan: "İster misin şimdi senin yerinde, burada Muhammed (*Aleyhisselam*) olsaydı da sen de evlatlarının yanında olsaydın." Sorusuna karşılık; Allahu Teâlâ'nın sahabe kalbine yerleştiği peygamber sevgisinden ötürü şöyle cevap vermişti: "**Vallahi Rasulullah'ın** (*Aleyhisselam*) **değil benim yerimde olmasını; ayağına bir dikenin batmasını dahi istemem.**"

Sevban (*Radyallahu Anh*) anlatıyor: "Ben bir gün Rasulullah'ın (*Aleyhisselam*) yanında otururken hatırıma Rasulullah'ın sevgisi geldi ve sararmaya başladım. Efendimiz; "Ya Sevban ne oldu sana" diye sorunca; dedim ki "**Ya Rasulullah, sen yarın ahirette çok büyük makamlara çıkacaksın. Ben cennete girsem bile sana yetişemem; bu ayrılık korkusu beni bu hale getirdi.**" Bu örnekler Rasulullah'ın ashabı indindeki vakar ve saygınlığını anlatmaktadır ki, Sevban (*Radyallahu Anh*)'ın bu sözü üzerine ayet nazil olmuştur ki şunu müjdelemiştir. "**Her kim dünyadayken Allah'a ve Rasülüne itaat ederse, ahirette sıdıklar ve şehitlerle haşrolunacaktır.**"

İbrahim Ahsai hazretleri şunu buyurdular; asıl cennet, ahirette hurileri, köşkleri keyif ve rahatı elde etmek değil; (rüyetullah) Allahu Teâlâ'yı görmek ve Rasulullah'la (*Aleyhisselam*) beraber olmaktır.

Rasulullah'ın (*Aleyhisselam*) **özelliklerinden biri olan malını kullanma hassasiyetini seydimiz şöyle aktarıyor**: Kişinin mal sahibi olması iyi midir, kötü müdür?

Mal iki durumdadır. Ya infak olur; ya da seninle kalır. Kişinin; zekat, sadaka olarak verdiği, yahut cihat için sarf ettiği ve ilim meclislerini ihya için kullandığı mala, malik olması hayırlıdır. Allah rızası için sarf edilmeyen mala sahip olmak ise; kötüdür. Yani mal haddi zatiyla değil; sahip olduğu kişinin kendisini tasarrufu ile iyi yahut kötü olur ve asla kendisine malik olmakla övünülecek bir şey değildir.

Dinimiz; iki yerde hasedi caiz kılmıştır. Birincisi; kendisini hayır yolunda kullandığı mala malik olan kişiye olan hasettir, diğeri ise ilminin hakkını veren; yani onu yayan alime yapılan hasettir. Böyle bir mala ve ilme sahip olmak için yapılan haset güzel görülmüştür.

Allah iki melek yaratmıştır. Bunlardan birisi şöyle dua eder: "**Ya rabbi! Senin yolunda infak edene daha çok mal ver.**" Diğerrinin duası ise şöyledir: "**Ya Rabbi! İnfak etmeyenim malını telef eyle.**" Meşhur bir söz vardır: "**Cebindekini ver; gaipte hazır olan sana gelsin.**"

Mal su gibidir. Akmasına izin verildiğinde ırmak gibi her tarafı yeşertir; olduğu yerde bırakır, elde tutarsan bir faydası olmaz. Hayra kullanılan bir mal, hayrı getirir; şer yolunda kullanılan bir mal ise beraberinde şerri getirir.

Rasulullah'a (*Aleyhisselam*) ganimetlerden 1/5 pay geldiğinde, bu parayı köle satın alıp azat etmekte ve ilim halkası olan, ashabı suffenin masraflarını karşılamakta kullanırdı. Kendisine gelen hisseyi; daha yerinden kalkmadan dağıtır, ayağına kalktığında beraberinde bir dirhem dahi kalmazdı. Rasulullah yeryüzünün bütün zenginlikleri kendisine verildiği halde, hiçbirine değer vermemiştir. Hatta vefatında zırhı, borç aldığı bir Yahudi'de rehindi. Rasulullah'ın dünya malına olan bu tutumu ümmetine en güzel misali teşkil etmektedir.

Son olarak malını infak etmeyeninin durumu şöyledir ki: bu kişi hayattayken varisleri için mal biriktirip, onu korumuş ve bu maldan faydalanmadan onlara teslim etmiştir. Buda ahmaklıktır.

İRAN VE SÖZ

Bizim Başbakan, İran'ı yönetenlere hitaben, "Sözünüzde durmazsanız itibar kaybedersiniz" deyince, içim "cız" etti, sevgili dostlarım...

Neden dersenez, İran'ın verdiği sözleri tutmadığına ilişkin çok bilgi var tarihte...

Yıl 1559: İstanbul'un fethinin üzerinden 106 yıl sonra... Kanuni'nin son yılları...

Osmanlı hâlâ en parlak dönemini yaşıyor... Devletin muktedir kadroları, yenilmez bir ordusu, sağlam bir maliyesi, ülke çapında yoksul bırakmayan bir sosyal yapısı var...

Ama aynı tarihte bir büyük olumsuzluk geliyor: İran'daki Safevi Devleti tehlike arz etmeye başlıyor...

Osmanlı barış arıyor, ama mümkün değil. Safevi Şahı, Çaldıran'ın intikamını alma sevdasında...

İlle de babasının (Yavuz) sert yumruğunu oğluna (Kanuni'ye) iade edecek...

Bunun çarelerini ararken, Kanuni ile oğlu Şehzade Mustafa'nın araları açılıyor. Mustafa Bey, "Artık babamız kocadı, şanlı dedemizin babasına yaptığını yapmak zamanıdır" diyerek, babasına meydan okuduğunu ilân ediyor. Safevi (İran) Şahı Tahmasb'dan yardım istiyor. Tahmasb, yardım sözü veriyor, ama babasının karşısında Şehzade'yi yalnız bırakıyor.

İran'a güvenip yola çıkan Mustafa Bey bu yolda hayatından oluyor (1553).

Bir süre sonra bu kez Şehzade Bayezid'le Şehzade Selim arasında kavga patlıyor. Şehzade Bayezid, babasının emrini dinlemiyor, tayin edildiği Amasya'ya gitmekte ayak sürçüyor. Bir taraftan da ordu topluyor.

Nihayet Şehzade Selim ile Şehzade Bayezid'in orduları Konya Ovası'nda kapışıyor. Osmanlı Ordusu'yla takviye edilen Şehzade Selim'in ordusu, Bayezid'in ordusunu iki günde perişan ediyor. Bayezid, Padişahlık umudunu Konya'da bırakıp önce valilik yaptığı Amasya'ya, oradan da Kağızman'a çekiliyor.

Artık her şey bitmiştir. Babasından yedi kıtalık bir şiirle özür diliyor:

"Ey seraser âleme Sultan Süleyman'ım baba,

Tende canım canımın içinde cananım baba...

Bayezid'ine kıyar mısır benum canım baba?

Bigünahım Hak bilür devletlü sultanım baba."

Aynı ölçü ve kafiyeye sadık kalan Kanuni, idam fermanını yedi kıtalık bir şiirle tebliğ ediyor:

"Ey demaden mazhar-i tuğyan u isyanım oğul,

Takmıyan boynuna hergiz tavk-ı fermanım oğul...

Ben kıyar mıydım sana ey Bayezid Han'ım oğul?

'Bigünahım' deme bari tevbe kıl canım oğul."

Şehzade Bayezid, öldürüleceğini anlayınca, Kağızman'dan Safevi (İran) topraklarına giriyor. Revan Beylerbeyi Nizamüddin Şahkulu'ndan, kendisinin ve ailesinin hayatının garanti edilmesi şartıyla, sığınma talebinde bulunuyor...

Osmanlı şehzadelerinin arasına kılıç girdiği günden beri, bundan nasıl yararlanabileceğini düşünen İran Şahı Tahmasb'a sığınma talebi ilâç gibi geliyor. "Fırsat ayağımıza geldi" diyor ve hayat garantisi vererek Şehzade'yi topraklarına kabul ediyor. Kazvin'de büyük bir törenle karşılıyor. Padişah muamelesi yapıyor. Hatta sarayında ağırıyor.

Ama el altından da Kanuni'yi haberdar ediyor: "Şehzadeniz bizim şerefli misafirimizdir."

Bunun Şehzade'nin idam hükmü olduğunu elbette biliyor. Verdiği sözü unutmuş, durumdan yararlanmaya çalışıyor.

Kanuni ile İran Şahı Tahmasb arasında zorlu bir pazarlık başlıyor. Sonunda anlaşma sağlanıyor: Şehzade Bayezid, 1 milyon 200 bin altın ve Kars Kalesi karşılığında Kanuni'ye satılıyor.

Ayrıca Şehzade Selim padişah olduğunda (çünkü tahtın başka varisi kalmamıştır), İran'la dost kalacaktır.

İran verdiği sözü yine unutmuş, çoktan sözünün üstüne yatmıştır.

İran'a güvenerek yola çıkan Şehzade böylece babasının cellâtlarına teslim ediliyor (25 Eylül 1561).

Tarih, "ders" almasını bilene ders, "ibret" almasını bilene ibrettir!

İRAN: İSLAM CUMHURİYETİ Mİ, FARS CUMHURİYETİ Mİ?

İran Anayasası, "İran devletinin yönetim şekli İslâm Cumhuriyeti'dir" der. Ardından, İslam Cumhuriyeti'nin hangi inançlar üzerine kurulu olduğu sıralanır. Bunların başında "La ilahe illallah" yer almaktadır. Madde-3'te ise, 2. maddede zikredilen gayelere ulaşılması amacıyla gerçekleştirilecek hususlar sayılır. İşte bu hususlardan üç tanesine, İran'ın bugün yürüttüğü iç ve dış politika ve tutum açısından dikkat çekmek istiyorum:

1- "Her türlü diktatörlük, keyfi idare ve tekelcilik ruhunu kaldırmak."

Anayasasının aksine İran, Suriye'deki Alevi-Nusayri diktatörlüğünü alenen destekliyor, hatta diktatörü ayakta tutmak için cepheye silah ve adam gönderme düzeyine varacak kadar yardım veriyor. Bu, anayasada vurgulanan "La ilahe illallah" ilkesine de aykırı. Çünkü kendini ilah olarak gören ve genel Şia ekolü içinde olsa da, gulat kesimden olup, "liderin ilahlaşabileceği inancı"na sahip bir anlayış taşıyan zümrenin önderi olan Esed zaliminin desteklenmesi, hatta yaptığı kıyımlarda ona yardım etmesi başka neyle izah edilebilir?

2- "İslâm kardeşliğini ve genel yardımlaşmayı bütün halk arasında yaygınlaştırmak ve sağlamlaştırmak."

Her ne kadar İslam kardeşliğinden söz edilse de İran'da Şahlık döneminden bu yana bir devlet politikası olarak, Fars olmayan halkların kimliklerini izhar etmeleri tehdit sayılmış, kendi kimliğini ve dilini koruma talepleri "yönetime sadakatsizlik" olarak algılanmış ve Farslaştırmaya devam edilmiştir. Yine, Azeri kimliğinin giderek kuvvetleneceği endişesiyle, kendileri gibi Şii Müslüman olan Azerbaycan'ın bir kısmını işgal eden Hıristiyan Ermenilere maddi ve manevi destek verilmiştir. İran'da Şia dışındaki diğer Müslüman topluluklara tanınan haklar siyasi değil, kültürel düzeydedir. İran'da yaşayan dini azınlıklardan Zerdüş, Musevi, Asuri ve Keldani Hıristiyanları ile Ermenilerin parlamentoda birer temsilcisi olduğu halde, Şiiilik anayasada devletin resmi mezhebi olarak belirlendiğinden, İran Sünnileri azınlık da sayılmaz, temsil hakkı da tanınmaz. Yani İran'ın uyguladığı "İslam kardeşliği", aslında etnik olarak Farslaştırmayı zorunlu kılan "Şii kardeşliği" şeklinde tezahür etmektedir.

3- "Dış siyaseti; İslâmi ölçüler ve bütün Müslümanlarla kardeşlik taahhütlerine bağlılık ve dünyanın bütün mustaz'afalarını himaye temelleri üzerine tanzim etmek."

İran, anayasasındaki bu ilkeyi de uygulamıyor. İran'ın desteklediği herhangi bir Sünni İslami hareket yoktur.

Hatta, nerede bir İslami hareket varsa, orayı önce kendi kontrolüne almaya, "Şii kütürünün hakimiyeti"ni kabul ettirmeye çalışmış, bunu sağlayamamışsa oradaki İslami hareketin başarısızlıkla sonuçlanmasına yönelik çalışmalarda bulunmayı ihmal etmemiştir. Örnek verelim:

Cezayir'de İslami hareket başarıya kavuştuğunda İran hemen "İslam Devriminin sedası"ndan ve başarısından söz eden beyanatlara başladı. Zaten İran'a tahammül edemeyen Avrupa, hemen dibinde "İranvari bir devlet" daha kurulacağı korkusuyla harekete geçti ve Cezayir'de İslami yönetimin kurulması önledi.

Afganistan'daki İslami hareket bugün bu noktaya gelmişse, bunun baş sorumlusu İran'dır. Oradaki Gulat Şii varlığını başat unsur haline getirmeye çalışan İran, bunu başaramayınca, Ehl-i Sünnet bir İslam devletinin kurulmasına engel olacak politikalar yürütmüştür.

İşte Yemen... Halk yönetimi devirme noktasına geldiğinde, oradaki Şii varlığını harekete geçiren İran, İran etkisinin yayılmasını istemeyen ABD ve Batı'nın etkin müdahalesine sebep oldu ve Yemen'deki Ehl-i Sünnet varlığı yönetim karşısında başarısız kaldı.

Lübnan'da Ehl-i Sünnet ile ittifaktan ısrarla kaçındı. Suriye'deki Sünni İslami hareket karşısında Gulat Şii ekolü içinde bulunan Alevi-Nusayri yönetimi açıkça destekliyor. İran'ın bölgedeki etkisinin genişlemesini istemeyen güçler, gözden çıkardıkları Esed'i şimdi başta tutmanın formüllerini arıyorlar.

Bütün bunlara bakıldığında denebilir ki, herhangi bir yerde Şii varlığı varsa, İran'ın müdahalesi sonucu oradaki İslami hareketin başarı kazanma şansı kalmamakta. Yani İran nereye el atsa, oradaki Ehl-i Sünnet varlığı başarısızlığa uğruyor. Üstelik İran, anayasasına da aykırı olarak, tevhid inancı dışındaki Gulat Şii ekollerini desteklemeyi, Ehl-i Sünneti desteklemeye tercih ediyor.

Bir başka husus: Geçtiğimiz haftalarda İran, "zina ve livata suçlarına uyguladığı recm cezası"ni kaldırdığını ilan etmişti. Şunu sormak lazım: Eğer recm İslami bir hüküm değil idiyse, bu zamana kadar "İslam Cumhuriyeti"nde niçin uygulandı? Yok, eğer İslami bir hüküm ise, nasıl olur da bir "İslam Cumhuriyeti" İslami bir hükmü kaldırır?

Bana öyle geliyor ki İran, başlangıçta belki İslami bir devlet olarak kurulmuş olabilir, ama bugün gidişatı Fars Cumhuriyeti olmaya doğru hızla ilerliyor.

Yanılıyorsam, biri izah etsin!

İSTANBUL'UN FETHİ

Muhterem okuyucularımız!
Asiltur ile yapmış olduğumuz umre ve silesiyle şu anda bulunduğumuz kutsal iklim Mekke-i Mükerreme'den hepinizi kalbi muhabbetlerimle selamlıyorum:

“السلام عليكم ورحمة الله وبركاته”

Ve dua ediyorum:

"Rabbim hepimize iman selâmeti, dünya ve ahiret saadeti nasib eylesin." Amin.

Milletimizin şeref ve zaferlerle süslü muhteşem tarihi içindeki en büyük zaferlerden birisi de: Hiç şüphe yok ki 29 Mayıs 1453 yılında gerçekleştirilen İstanbul'un fethidir.

Binaenaleyh, biz bugün İstanbul'un fethinin 559 yıl dönümünü idrak etmenin mutluluğu içerisindeyiz.

29 Mayıs 1453, Türk ve dünya tarihinin son derece önemli bir dönüm noktasıdır. Bin yıla yakın bir geçmişi bulunan ve çürüyüp-dağılmış, bozulup-kokuşmuş, maddi ve manevi bir ahlaksızlığın batağında çırpınmakta olan Bizans İmparatorluğu bu tarihte bir daha dirilmemek üzere can vermiştir. Bu bakımdan İstanbul'un fethi; sadece bir İl'in, bir beldenin fethi değil; tarihe damgasını vuran, çağ değiştiren önemli bir hadisedir.

İstanbul'un fethinde sadece iki ordu değil, ayrı iki dünya çarpışmıştır.

Bu mücadele âdeta, Hakk ile bâtılın, aydınlık ile karanlığın mücadelesi idi. Bu zafer, Ortaçağ'ın karanlıkları üzerinde doğan bir adalet ve insanlık güneşi

olmuştur. Bu tarihten itibaren yeni bir çağ açılmış, bin yıllık bir geçmişi bulunan Bizans İmparatorluğu tarihe karışmıştır.

Bizans'ın paslı mihini sökme şeref ve fazileti ise ALLAH sevgilisi, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in: **“Ne güzel komutan! Ne güzel asker”** diye müjdelediği, **“Fatih Sultan Mehmet”** ve **“Osmanlı askerine”** aittir.

İstanbul gibi dünyanın gözbebeği ve can damarı sayılan bir şehrin fethedilmesini yüce ALLAH, Fatih Sultan Mehmed'e ve O'nun askerlerine nasip etmiştir.

Babası Sultan II. Murad'ın vasiyeti üzerine kendisine düşen en büyük görevin İstanbul'u fethetmek olduğunu kabul eden Fatih, henüz 21 yaşında bir genç iken bu büyük emeli gerçekleştirmiş, o güne kadar görülmemiş büyüklükte toplar icad ederek, karalardan gemiler yürütmek pahasına yenilmez bir iman ve azimle Bizans'ı fethetmiştir.

Fatih Sultan Mehmet ve askerlerinin en büyük gayesi Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in övdüğü kimselerden olmaktı. Gerçekten: Bısr el-Ganevî (Rahmetullahi Aleyh),¹ babasından yaptığı rivayete göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Kostantiniyye (İstanbul) elbette feth edilecektir. O'nu feth eden kumandan, ne güzel kumandandır! Onu fetheden asker ne güzel askerdir!”² buyurmuşlardır.

İşte bu sahih Hadis-i Şerifin sırrına mazhar olabilmek gayesiyle Müslümanlar, asırlar boyu Bizans'ı defalarca kuşatıp bu cihad yolunda şehadet aramışlardır ki, İstanbul'da medfun Ashab-ı Kiram, hep bu gaye uğruna şehid düşmüşlerdir.

Bu hadis-i şerif, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mucizelerinden bir mucizedir. İstanbul, asr-ı saadette **Kostantiniyye** ismi ile bilindiği için, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de hadis-i şeriflerinde bu isimle anılmışlardır.

Bu büyük müjde, sahabeleri de heyecanlandırmış, İstanbul seferinde bulunmayı arzu etmişlerdi. Bu yüzden, 668 yılında Emevilerin yaptığı İstanbul seferine pek çok sahabe katılmıştı.

1) El-Ganevî yerine, el-Has'ami de denilmektedir. Bak. Askalanî, İsabe, 1/439; A.b.Hanbel, 4/335.

2) Hakim, Müstedrek, 4/422, No:8300; A.b. Hanbel, 4/335, No:18478; Buhari, et-Târihu'l-Kebir, 2/81, No:1760; et-Târihu's-Sagir, 1/306, No:1482; Deylemi, Firdevs, 5/481, Taberani, El-Mucemü'l-Kebir, 2/38, No: 1216, No:8825, Taberani, el-Mucemü'l-Kebir, 2/38, No:1216.

Bu hadis-i şerifin isnadı (sened zinciri) sahihtir. Hakim, a.g.e. 4/422. Daha fazla bilgi için bak. “Fetih hadisi sahihtir.”, Shf: 332

Emeviler, bu kuşatmada İstanbul'u alamadılar ama, başta Ebû Eyyüb el-Ensarî (Radiyallahu Anh) olmak üzere, İstanbul önlerinde sahabelerden 400 kadar şehit bıraktılar. Onlar öncülerdi. Yani İstanbul'un manevî fatihleri...

Özellikle, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in sancaktarı ve Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i yedi ay evinde misafir eden 96 yaşındaki Ebû Eyyüb el-Ensarî (Radiyallahü Anh)'ın İstanbul önlerinde şehit düşmesi, sahabeldeki fetih özlemini göstermesi bakımından oldukça anlamlıdır.

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in bu hadis-i şeriflerinde övülen kişiler olabilmek için; ilki Hz. Osman (Radiyallahu Anh)'ın hilafeti zamanında, Şam Valisi bulunan Hz. Muaviye (Radiyallahu Anh) tarafından olmak üzere, Hicri 32. senesinden itibaren pek çok İslâm komutanı ve İslâm ordusu İstanbul'u defalarca, tam 29 kere kuşatmıştır.

Bizans, Osmanoğullarından evvel yirmi iki defa muhasara edilmiştir. Bu yirmi iki muhasaradan beşi Müslüman-Araplara aittir. Hazret-i Osman (Radiyallahu Anh)'ın hilafeti yıllarından Hicri: 169 / Milâdi: 785 yılına kadar devam eden bu beş muhasaradan bilhassa ikisi mühimdir.

Bu, mühim iki muhasaradan biri, Hicretin 48-49'uncu senelerindedir ve ünlü Sahabî Ebû Eyyüb el-Ensarî (Radiyallahu Anh) bu muhasarada şehid düşmüşlerdir. İkinci mühim muhasara ise, Emevilerden Süleyman İbnü Abdümelik devrine rastlar ki, Halifenin kardeşi olan Mesleme kumandasındaki İslâm ordusu Hicri: 97-99'da Bizans muhasarası yanı sıra İznik'e kadar bütün araziyi işgal etmiş ve bu mühim muhasara neticesindedir ki, Bizanslılar ilk defa olarak Bizans'da bir cami inşasına müsaade etmişlerdir. Türlü değişikliklerle günümüze dek gelen ve “Arab Camii” diye anılan cami budur.

Arapların Bizans üzerine son seferleri Abbasiler devrinde Halife El-Mehdî zamanındadır. Bir rivayete göre, Arabları müteâkib Selçukîler de, Malazgirt'den sonra Bizans önlerinde görülmüşlerse de, muhasaraya girişmeyip yalnız Üsküdar ve havalisini hâkimiyetleri altına almışlardır.

Bizans, yukarıda kaydettiğimiz muhasaralar dışında Osmanoğulları tarafından yedi defa kuşatılmış, bu kuşatmaların ilk dördü, Yıldırım Beyâzıd'a aittir. Yıldırım'ın 1391, 1395, 1396 ve 1400'deki dört muhasarasından 1396 yılındakinde Anadolu Hisarı (Güzelle Hisar) inşâ olunmuş, diğer üç muhasaradan ikisi haçlı âleminin, sonuncusu da Aksak Timur'un Osmanlı ülkesine tecavüzüyle bir netice vermemiştir!..

Osmanoğullarının Bizans'ı beşinci muhasarası "Fetret Devri"nde Yıldırım Bâyezid'in oğullarından Mûsâ Çelebi'ye aittir. Bu muhasarayı Bizans imparatoru, o devir keşmekeşi içinde diğer şehzâdelerle işbirliği ederek atlatmasını becermiştir.

Bizans, altıncı defa Fâtih Sultan Mehmed Hân'ın babası İkinci Murad tarafından kuşatılmış ve dört ay süren bu muhasaraya "Emir Sultan" ünvanıyla meşhur Şemseddin-i Buhârî Hazretleri de beş yüz dervişle katılmışsa da, İkinci Murad'ın küçük kardeşi Mustafa'nın Bizans, Karaman ve Germiyanogulları'nın işgaline kapılıp devlete isyânıyla bu muhasara kaldırılmış, böylece Bizans, Feth-i Mübîn'e kadar nefes alabilmek imkânına kavuşmuşsa da, otuz bir yıl sonra tarihin sinesine gömülüp kaybolmuştur!..

Fakat, İstanbul'u fethetmek, askeri dehası bugün de herkesçe kabul edilen 21 yaşındaki Fatih Sultan Mehmed'e nasip olmuştur.

Bir de Fetih Hadis-i şerifinde verilen mesaja temas etmek istiyorum. Fakat önce peygamberi bir uygulamadan söz etmemiz uygun olacaktır.

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, başlangıçtan beri ashâb-ı kiram bunaldıkça, gelecek parlak günleri ve İslâm hâkimiyetini haber vererek onları, hem teselli etmiş, hem de tam bir dayanıklılık göstermeleri noktasında eğitmiştir. Meselâ;

Habbab b. Eret (Radyallahu Anh) şöyle demiştir: İslâm'ın ilk günlerinde Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, Ka'be'nin gölgesinde kaftanını yastık yaparak dayandığı bir sırada kendisine Kureyş müşriklerinin işkencelerinden şikâyet ettik:

- Yâ Resûlallah! Bizim için ALLAH Teâlâ'dan zafer dileyemez misin? Bunların zulmünden kurtulmamız için ALLAH Teâlâ'ya duâ edemez misin? dedik.

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz yüzü öfkeden kıpkırmızı olduğu halde hemen oturdu ve şöyle buyurdu:

- "Sizden önceki ümmetler içinde öyle mazlum kişi bulunmuştur ki, müşrikler tarafından onun için yerde bir çukur kazılır, o kişi bu çukura başı meydanda kalarak gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, başı üstüne konulur, ikiye bölünürdü de bu işkence o mü'mini dininden döndüremezdi. Bir başkasının da demir taraklarla etinin altındaki kemiği ve siniri taranırdı da bu işkence o mü'mini dininden çeviremezdi. ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, şu İslâm Dini'ni muhakkak surette kemâle erdirecektir. Öyle bir derecede ki, bir süvari yalnız başına San'a'dan Hadramevt'e kadar

selâmetle gidecek, ALLAH Teâlâ'dan başka hiçbir şeyden korkmayacak yâhud koyun sahibi yolcu, koyunu üzerine kurt saldırmasından korkacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz!"³

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yemin ile ve en kuvvetli te'kid edâtlarıyla sağlayarak haber verdiği bu kudret ve hâkimiyet, daha kendisi hayatta iken, ilk çeyrek asır içinde gerçekleşmiş ve müslümânlığın adalet nuru Arab Yarımadası'nın en karanlık yerlerine kadar girmiştir. Bu ise hiç şüphesiz hârîka ve büyük bir mu'cizedir.

Medine döneminde de Hendek Harbi öncesinde müslümanlar, büyük bir gayret ve fedakarlıkla Medineyi savunmak için hendek kazmaya çalışırken, Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kendilerine Yemen, Kısra ve Kayser'in saraylarının ve nüfuz bölgelerinin müslümanların eline geçeceğini müjdelemiştir.⁴

Bu müjdeler, müslümanlara içinde buldukları sıkıntıları atlatacaklarını, yani bir anlamda zaferi önceden haber vermektir. Asla kuru bir cesaretlendirme taktiği değildir. Çünkü Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) hiç kimseyi aldatmaz. O'nun verdiği haberler, mutlaka doğrudur, öylece tahakkuk eder ve etmiştir. Tarih, Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in verdiği hiç bir haberde yanıldığını tesbit edebilmiş değildir.

Gerek hadisimizde gerekse diğer fetih müjdesi taşıyan hadislerde zikri geçen merkezler, o günün dünyasında farklı kültür odakları durumundadırlar. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu müjdeleri ile ümmetine, mevcut şartlara takılıp kalmamalarını, üstlendikleri tebliğ ve cihad görevinin gerektirdiği diriliği korumalarını hatırlatmaktadır. Tabii bu, bir taraftan da ödenmesi gerekli bedele "hazır olun" demektir.

İstanbul'un fethine dâir Sevgili Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz tarafından verilmiş olan bu müjde, İstanbul'a yönelik olarak ümmetin gönlünde, önüne geçilmez bir cihâd ve fetih sevdası oluşturmuştur.

Hadisimizin bütün rivayetlerinin sonunda yer alan bir nottan anladığımıza göre: Mesleme b. Abdillek, Abdullah b. Bişr el-Ğanevî'den bu hadisi sormuş. O da yukarıdaki şekilde hadisi rivayet etmiş. Bunun üzerine Mesleme, o sene İstanbul'u fethetmiş. O müjde aşkınadır ki, müslümanlar tam on iki kez Kostantiniyye'nin surları dibine gelmişlerdir.

3) Bak. Buhari, Menâkıb: 25; Menakibu'l-ensar:28, İbrahim: 1; Ebû Dâvûd, cihad: 97; Ahmed b. Hanbel. 5/109.

4) Bak. Alûsi, Tefsir, Ahzab suresi: 12. Ayet-i kerimesinin tefsiri.

BÜYÜK HEDEFLERİ BÜYÜK İNSANLAR KOVALAR

Müslümanlar Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in gösterdiği o günün iki süper gücünden birinin merkezini İslâm'a açmayı hedeflerin ve şereflerin en büyüğü bilmişlerdir. Sonuçta, belli bir disiplini, geleneği ve teknolojisi bulunan genç Fatih'in komutasındaki Osmanlı ordusu bu görevi yerine getirmiş ve böylece hadisimizdeki büyük takdirin sebebinin anlaşılmasını sağlamıştır.

Demektirki bu büyük peygamberî övgünün temelinde İstanbul'un stratejik konumu ve dolayısıyla çağlar boyu müslümanların gündemine çok ciddi olarak girecek olan tebliğ ve medeniyet meselesi yatmaktadır.

Fethin maksat ve hedefleri doğrultusunda hareket edenlerin bu büyük övgüden nasiplerini alacakları şüphesizdir. O halde iş, fethi ve fâtihe lâyük olmaya çalışmakta, Ayasofya dâhil fetih emanetlerine sahip çıkmakta toplanmaktadır.

Bir de şu hadis-i şerifi arz etmek istiyorum: Cabir b. Semüre (Radiyallahu Anh)'dan rivayete göre Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

"Müslümanlardan bir çetecik BEYAZ EVİ fethedeceklerdir" buyurmuşlardır.⁵ Bu fetih müjdesi de en yakın bir zamanda gerçekleşecektir, İnşAllah... Tıpkı İstanbul'un fethi müjdesi gerçekleştiği gibi...

İSTANBUL'UN FETH EDİLECEĞİNİ MÜJDELEYEN HADİS-İ ŞERİFLER

Ubade b. Samit (Radiyallahu Anh)'ın hanımı ve Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimizin yakınlarından olan Ümmü Haram (Radiyallahu Anha)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

"Ümmetimden denizde gazâ eden ilk muhâribler mağfîret olunmayı vâcib kılmışlardır, yâni hak etmişlerdir, buyurdu.

Ümmü Harâm (Radiyallahu Anha) dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Ben de bunların içinde miyim? diye sordum.

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **"Sen onların arasındasın"** diye cevap verdi.

5) Müslim, İmare: 10, No: 1822, Müsned-i Ebi Avane, 4/373, No:6996

Bundan sonra Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

- **Ümmetimden Kayser'in İstanbul şehrine gazâ eden ilk muhâribler de mağfîret olunmuşlardır, buyurdu.**

Ümmü Haram (Radiyallahu Anha):

- Ben bunların içinde miyim yâ Resûlallah? diye sordum.

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **Hayır!** diye cevap verdi.⁶

Bu hadis-i şerif de, Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in mucizelerinden bir mucizedir. Çünkü bu mübarek hanımefendi, çok yaşlı iken kocası ile birlikte Kıbrıs seferine katılmış ve orada şehid olmuştur. Kabri Larnaka'da olup Halasultan veya Halahatun Türbesi olarak bilinmekte ve ziyaret edilmektedir.

Ebû Hureyre (Radiyallahu Anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

"Eğer dünyanın ömründen yalnız bir gün bile kalsa, benim ehl-i beytim'den bir adam Deylem dağına ve Kostantiniyye'ye yani İstanbul'a mâlik oluncaya yâni fethedinceye kadar ALLAH Teâlâ o günü elbette uzatacaktır."⁷ buyurmuşlardır.

Arz edilen hadisi şeriflerde fethin müjdelenmesi, mücahidlerin **"güzel kumandan ve güzel asker"** olarak tanıtılması, bunların günahlarının bağışlandığını bildirilmesi, İstanbul'un fethini her İslâm kumandanının kavuşmayı arzu ettiği bir gaye, ulaşmaya can attığı bir hedef haline getirmiştir. Ve nihâyet ALLAH, 29 Mayıs 1453 yılında bu fethi Osmanlı Sultanı II. Mehmed'e nasip etmiştir.

İSTANBUL'UN FETHİ

İstanbul'un fetih hazırlıkları bir yıl önceden başlandı. Kuşatma için gerekli olan çok büyük toplar dökürüldü. 1452 yılında Boğaz'ın kontrolünü sağlamak için Rumeli hisarı inşa edildi. 16 kadırgadan oluşan güçlü bir donanma oluşturuldu. Asker sayısı iki kat arttırıldı. Bizansın yardım almasını engellemek için yardım yolları kontrol altına alındı. Ceneviz'lilerin elinde bulunan Galata'nın da savaş esnasında tarafsız kalması sağlandı. 2 Nisan 1453 tarihinde ilk Osmanlı öncü kuvvetleri İstanbul önlerinde görüldü. Böylece kuşatma başladı.

6) Buhari, Cihad: 92, no: 2766. Diğer rivayetler için Bak. No: 2636, 2646, 2722, 2737, 5926, 6600

7) İbn-i Mace, Cihad: 11, No: 2779, Deylemi, Firdevs, 5/82 No: 7523

FETİH'İN KRONOLOJİSİ

6 Nisan 1453: Fatih Sultan Mehmed otağı Konstantinopolis önlerinde, St. Romanüs Kapısı Şimdiki Topkapı önüne kuruldu. Aynı gün şehir, Haliç'ten Marmara'ya kadar kuşatıldı.

6-7 Nisan 1453: İlk top atışları başladı. Edirnekapı yakınındaki surların bir kısmı yıkıldı.

9 Nisan 1453: Baltaoğlu Süleyman Bey Haliç'e girmek için ilk saldırıyı yaptı.

9-10 Nisan 1453: Boğazdaki surların bir bölümü ele geçti. Baltaoğlu Süleyman Bey Prens adalarını ele geçirdi.

11 Nisan 1453: Büyük surlar dövülmeye başlandı. Surlarda tahribat önemli boyutlara ulaştı.

12 Nisan 1453: Donanma Haliç'i koruyan gemilere saldırdı fakat Hristiyan gemilerinin üstün gelmesi Osmanlı ordusunda moral bozukluğuna yol açtı. Fatih Sultan Mehmed'in emri üzerine havan topları ile Haliç'deki gemiler dövülmeye başlandı ve bir kadirge batırıldı.

18 Nisan 1453, Gece: Padişah, ilk büyük saldırı emrini verdi. Dört saat süren saldırı püskürtüldü.

20 Nisan 1453: Yardıma gelen erzak ve silah yüklü, üçü Papalığın, biri Bizans'ın dört savaş gemisiyle Osmanlı donanması arasında Yenikapı açıklarında bir deniz savaşı meydana geldi. Padişah bizzat kıyıya gelerek Baltaoğlu Süleyman Paşa'ya düşman gemilerini her ne pahasına olursa olsun batırmasını emretti. Fakat düşman gemileri engellenemedi. Bu durumdan istifade etmek isteyen İmparator bir barış önerisinde bulundu.

22 Nisan 1453: Sabahın erken saatlerinde Hristiyanlar, Fatih Sultan Mehmed'in inanılmaz azminin Haliç sirtlarında, karadaki gemileri hayret ve korkuyla gördüler. Öküzlerle çekilen 70 kadar gemi, yüzlerce gemi halatlarıyla dengeleniyor ve kızaklar üzerinde ilerliyordu. Öğleden sonra gemiler artık Haliç'e inmişlerdi. Türk donanmasının umulmadık biçimde Haliç'de görünmesi Bizans üzerinde büyük bir olumsuz tesir yaptı. Bu arada Bizans kuvvetlerinin bir kısmı Haliç surlarını savunmaya başladığı için, kara surlarının savunması zayıfladı.

28 Nisan 1453: Haliç'deki gemi yakma girişimi yoğun top ateşiyle engellendi.

Ayvansaray ile Sütluçe arasına köprü kuruldu ve buradan Haliç surları da ateş altına alındı. Deniz boyu surlarında tamamı kuşatıldı. İmparator'a Ceneviz'liler aracılığıyla koşulsuz teslim önerisi iletildi. İmparator bu teklifi kabul etmedi.

7 Mayıs 1453: 30.000 kişilik bir kuvvetle Bayrampaşa deresi üzerindeki surlara yapılan 3 saatlik saldırı sonuca ulaşamadı.

12 Mayıs 1453: Tekfursaray ile Edirnekapı arasında yapılan büyük saldırı püskürtüldü.

16 Mayıs 1453: Eğrikapı önüne kazılan lağımla Bizans'ın açtığı karşı lağım birleşti ve yeraltında şiddetli bir çarpışma oldu. Aynı gün Haliç'deki zincire yapılan saldırı da başarılı olmadı. Ertesi gün tekrar saldırıldı, yine sonuca ulaşamadı.

18 Mayıs 1453: Hareketli, ağaçtan bir kule ile Topkapı yönünden saldırıya geçildi. Şiddetli çarpışmalar akşama kadar sürdü. Bizanslılar gece kuleyi yaktılar, doldurulan hendekleri boşalttılar.

25 Mayıs 1453: Fatih Sultan Mehmed, İmparator'a İsfendiyar Beyoğlu İsmail Bey'i elçi göndererek son kez teslim olma teklifinde bulundu. Bu teklife göre imparator bütün malları ve hazinesiyle istediği yere gidebilecek, halktan isteyenler de mallarını alıp gidebilecekler, kalanlar mal ve mülklerini koruyabileceklerdi. Bu teklif de reddedildi.

26 Mayıs 1453: Kuşatmanın kaldırılması, aksi durumda Macaristan'ın da Bizans lehine harekete geçmek zorunda kalacağı, ayrıca Batı devletlerinin gönderildiği büyük bir donanmanın yaklaşmakta olduğu gibi söylentilerin artması üzerine Fatih Sultan Mehmed Savaş Meclisini topladı. Bu toplantıda, baştan beri kuşatmaya karşı olan Çandarlı Halil Paşa ve taraftarları kuşatmanın kaldırılmasını savundular. Padişah ile birlikte lalası Zağanos Paşa, Hocası Akşemseddin, Molla Gürani ve Molla Hüsrev gibi zatlar buna şiddetle karşı çıktı. Saldırıya devam etme kararı alındı.

27 Mayıs 1453: Genel saldırı orduya duyuruldu.

28 Mayıs 1453: Ordu, gününü ertesi gün yapılacak saldırılara hazırlanmak ve dinlenmekle geçirildi. Orduda, tam bir sessizlik hakimdi. Fatih safları dolaşarak askeri yüreklendirdi. İstanbul'da ise bir dini ayin düzenlendi, İstanbul Ayasofya'da herkesi savunmaya davet etti. Bu tören Bizansın son töreni oldu.

29 Mayıs 1453: Birlikler hücum için savaş düzenine girdiler. Fatih Sultan Mehmed sabaha karşı savaş emrini verdi. Konstantinopolis cephesinde askerler savaş düzenini alırken halk kiliselere doluştu.

Osmanlı ordusu karadan ve denizden tekbirlerle ve davul sesleri ile son büyük saldırıya geçtiler. İlk saldırıyı hafif piyade kuvvetleri yaptı, ardından Anadolu askerleri saldırıya geçti.

Surdaki gedikten içeriye giren 300 kadar Anadolu askeri şehit olunca, ardından Yeniçeriler saldırıya geçtiler yanlarına kadar gelen Fatih Sultan Mehmed'in yüreklendirmesiyle göğüs göğüse çarpışmalar başladı. Surlara ilk Türk Bayrağını diken Ulubatlı Hasan bu arada şehit oldu. Her yandan kente giren Türkler Bizans savunmasını tümüyle kırdılar.

Beyaz bir at üzerinde ve muhteşem bir alayla Topkapı'dan şehre giren Fatih Sultan Mehmed, doğruca Ayasofya'ya gitti. Mabedi temizletti, tasvirleri kapattı ve ilk Cuma namazını orada bütün gazilerin sevinç ve heyecanları içinde kıldı. Daha sonra Ayasofya'nın kıyamete kadar cami kalmasını yazılı vasiyet ve vakf eyledi.

FETİH, İŞGAL DEĞİLDİR

559 yılını idrak ettiğimiz bugünlerde değerlerinden kopmuş fetihle işgal arasındaki farktan habersiz bazı sözde aydınlar bu fetihden rahatsız olmaya başladılar. Eskiden şekilsel de olsa kutlamalara ev sahipliği yapanlar bugün batılı dostlarını (!) incitmek adına İstanbul'un fethine olabildiğince yüzeysel yaklaşıyorlar. Kutlamalar ise ancak birkaç programla sınırlı.

Falanca takımın şampiyonluğu, AB uyum yasaları, IMF'nin bilmem kaçınıcı gözden geçirme haberleriyle dolu gazetelerimizde fetihle alakalı en küçük bir hazırlık ve kutlama haberi bile göze çarpmıyor. Cesur Yürek filmindeki İskoçyalıyı yere göğe sığdıramayan medyamız Ulubatlı Hasan'ı çoktan unutmış görünüyor.

Bildiğiniz gibi Arapça bir kelime olan "**Fetih**", açmak demektir. Peki İstanbul'un Fethi ile açılan nedir? Fethi işgal yani askeri bir zafer olmaktan ayıran nedir?

Fetih bir yeri ve orda yaşayanları; buldukları derin ve karanlık kuyulardan hak ve hakikate çıkarmaktır. Aydınlığa, huzura, adalete ve insanlık imkanlarına kavuşturmadır. İstanbul'un fethi ile de karanlık zalim emperyalist, köleci, ahlaksız, cahil toplum sistemi gitmiş; hürriyet, adalet, birlik, ahlak ve gelişmeyi sağlayan bir sistem gelmiştir.

Bunun yanında kana susayan barbarların zaferleri ise, insanlığa hep felâket getirmiştir. İşte İskender'in istilâları, işte Moğolların beldeler yıkan, ocaklar söndüren işgalleri ve işte Timur'un zaferleri!

İstanbul'un fethi ile birlikte yıllardır; zulüm, ahlaksızlık ve soygunculuğun pençesinde inleyen insanlara huzur, adalet ve mutluluk yolu açılmış oldu. İstanbul'a giren Osmanlı askerleri çiçeklerle karşılan-

mış ve halk her türlü çirkinliğin sembolü haline gelen 'Latin serpuşu' yerine İslam'ın adaletinin simgesi olan 'Türk sarığı'nı büyük bir açık gönüllülükle kabullenmişti.

Fatih şehre giren ordusuna söylediği: "**Zinhar çocukları, din adamlarını, sizinle savaşmayan ihtiyarları öldürmeyin. Kadınlara dokunmayın. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in size lâıyk gördüğü şerefin ehli olabilirsiniz**" sözleri bir fatihle işgalci arasındaki en açık göstergedir.

Bununla da kalmayan Fatih, Tıpkı Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in, Mekke'nin fethinden sonra, "**Bize ne ceza verecek?**" diye bekleyen halka "**Bugün kınama günü değil, hepimiz hürsünüz!**" demesi ve kutlu beldenin valiliğini biraz önce kendisine dış bileyen Attâb İbn Esid'e vermesi gibi, İstanbul'un fethinden sonra halka; 'her hususta serbest olduklarını, isterlerse camilerin duvarına bitişik kilise yapabileceklerini' ilân etmiş olması O'nun yolunda yürüdüğünü ispat ediyordu.

Fethin bir boyutu da imar etmektir. İstanbul'un fethiyle harabe halinde devralınmış olan şehir kısa zamanda yeniden onarıldı ve Yahya Kemal'e 'Aziz İstanbul', Necip Fazıl'a da 'İstanbul' şiirini yazdıracak hale getirildi. Kadıköy'üne 'körler ülkesi' adını verecek kadar kör olanlardan kurtarılan şehir yeniden planlanarak ilim, kültür, sanat ve medeniyet merkezi haline getirildi.

Peki ya bugün peşinden koştuğunuz batılılar...

Srebrenitsa'da binlerce insan katledilirken, Mostar köprüsü top ateşine tutulup yerlebir edilirken neredeydiler?

Ebû Garip'te insanlık onurunu ayaklar altına alanlar, dünyanın en büyük mülteci sorununu ortaya çıkarıp dört milyon Filistinliyi evlerinden, çiftliklerinden sürenler yine onlar değil mi?

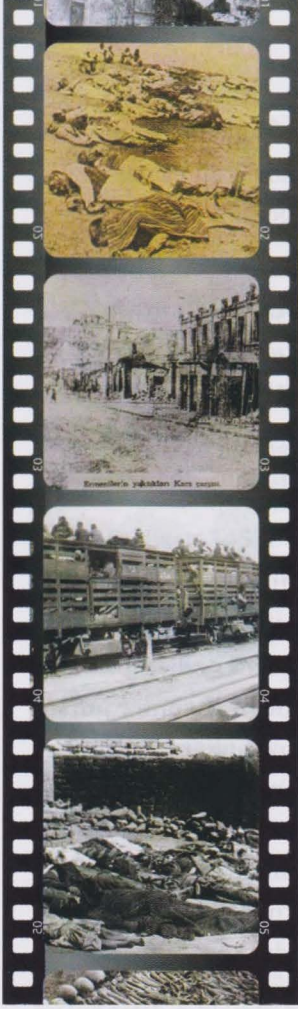
Artık küresel şarlatanlara dur demenin; Fetih şuurunu yeniden kuşanıp Süleymaniye'ye yaslanarak seslenmenin zamanıdır:

"Seni seviyorum İstanbul; Mekke, Medine ve Kudüs aşkına."

ASLI NEDİR? (3)

ERMENİ SOYKIRIMI İDDIALARININ

Sevgili okuyucularım! Arifan Dergisinde iki bölüm halinde gerçek soykırımı, Ermenilerin yaptığını belgeleriyle sunduk, o dönemde katliama uğrayan Müslümanların yazdığı ağıtları sizlere ilettik, sanırım artık Ermenilerin vahşi, katliamcı yönlerini zihnimize kazıdınız. Bu konuda daha detaylı bilgi edinmek isterseniz “Ermeni mezalimine ağıt” adlı esermizde yüzlerce belgeyi ve yüzlerce hazin öyküyü okuma imkanına kavuşarak, vahşi, sömürgeci batının ve Rusya’nın güdümündeki katil Ermenilerin Anadolu’da bir buçuk milyon Müslüman Türk ve Kürt’ü acımasızca nasıl katlettiğini, Anadolu şehirlerini yakıp, yıkarak nasıl viraneye çevirdiğini esfle görürsünüz.

Gerçek soykırımı Ermeniler ve vahşi haçlılar yaptığı halde 1915 Ermeni soykırım iddiaları nerden çıkıyor, başta ABD olmak üzere haçlı ülkelerinin parlamentolarında oylanıp kabul edilen bu soykırım iddialarının sebebi nedir? Bu iddialarla haçlılar nereye varmak istiyorlar?

Bu soruların cevabını Yusuf Gezgin’in kriptö Ermeni ve Yahudilerin ülkemizde ne fırıldaklar çevirdiğini anlatan anlamlı makalesini naklederek birlikte arayalım:

KRİPTO ERMENİLER

“Ülkemizde “kriptö ecnebi” dediğimiz, Müslüman-Türk zarfına girmiş ama gerçek kimliğini koruyan, hınçla yaşayan, önemli noktaları işgal ederek milletin evlatlarını oralara yaklaştırmayan, güçlü ve etkili bir kesim vardır. Kriptö ecnebilerin önemli bir kısmı da Ermeni kökenlidir. Sebataylar kadar olmasa da, kriptö Ermeniler Türkiye’de çok etkilidirler. Epeydir eski hasımları Sebataylarla, kara Türklere karşı dayanışma içindedirler. Bugün ordudan yargıya, sanat

camiasından siyasi alana kadar her yerde bilincini ve hıncını koruyan, pek çok kriptö Ermeni vardır.

Kriptö Ermenilerin bolca bulunduğu yapılardan birisi de, millete karanlık oyunlar kuran, provakasyonlarla insanımızı birbirine düşürmeye çalışan, her türlü cinayeti işleyen ETÖ’ dür (Ergenekon Terör Örgütü). Örgütün karar organındaki etkilerini bilemiyoruz ama icra organlarında, silahlı-silahsız eylem guruplarını yönlendirenler arasında kriptö Ermeniler başrolde dirler. Örgütün tetikçi olarak kullanıldığı, cinayetler işlettiği, hapislerde çürüyen kesimi ise, kime-neye hizmet ettiğini fark edemeyen ahmak Karatürklerden oluşmaktadır.

Ergenekon terör örgütünün tutuklu en önemli sanığı hiç şüphesiz Veli Küçük’tür. Veli Küçük kanaatimce bu örgütün beyni değildir; ama icracısıdır. Veli Küçük’ün defteri oldukça kabarıktır. Madımak katliamında Sivas’ta görev yapan Veli Küçük, ormandan her gün cesetlerin çıktığı dönemde Sakarya jandarma komutanı idi. Güneydoğu’da görev yaptığı dönemde ise, kurduğu paramiliter güçlerle terör estirmiş, pek çok faili meçhule karışmıştır. Yani, Veli Küçük bölge insanını Türk’e ve Türk devletine düşman etmek için bütün araçları ustaca kullanmıştır, hem de “devlet” ve “Türklük” adına!..

Güneydoğu’da Yeşilyurt köylülerine insan dışı yedi ren Cafer Tayyar Çağlayan Veli Küçük’ün tugay komutanı olduğu dönemde, onun alay komutanı idi. Otuz beş yıl askerlik yapan Veli Küçük, emekli olduktan sonra ise, holdinglerde yönetim kurulu üyelikleri yanında, sivil toplumu organize etmiş, mitingler, gösteriler tertip ederek Ergenekon adına “ortam hazırlayıcı” görevini yürütmüştür.

Yasadışı, karanlık ve karmaşık bir örgüt olan, ülkede kaos-huzursuzluk-çatışma çıkarmayı amaçlayan Ergenekon örgütünün; silahlı, şiddet kullanan bütün atkaları bir şekilde Veli Küçük’e çıkmaktadır. Peki “Türkçü!”, “ulusalçı!”, “devletçi!”, Susurluk soruşturmasında TBMM’nin çağrısına cevap verme lüzumu bile duymayan Veli Küçük’ün kökeni, geçmişi nedir?

Anadili gibi Ermenice konuştuğu -yandaşlarının ifadelerinde geçtiğinden dolayı- Ergenekon dosyasında yer alan Veli Küçük Ermeniceyi nasıl ve nereden öğrenmiştir?

Bakın, bir biyografi dergisi olan Chronicle neler yazmış...

“Veli Küçük Bilecik’in Gölpaazarı ilçesinin Türkmen köyündendir. Bu bölge Osmanlı Devletini kuran, Yörüklerin yaşadığı bir bölgemizdir. Türkmen köyü Osmanlı dönemi kayıtlarına göre Ermenilerin ezici çoğunlukta olduğu bir yerleşim birimiydi. Köyde çok az Türkmen yaşıyordu. Gerçek 1530 yılında yapılan tapu tahrir kayıtlarında, gerekse 1680 yılına ait avarız vergisi kayıtlarında Türkmen köyünün adı geçmemekteydi. Tanzimat fermanından sonra yapılan vergilendirme çalışmalarında bu köyün %85’ini Ermenilerin oluşturduğu görülmektedir. Türkmen köyündeki 200 hanenin 171’i Ermenilere 29’u ise İslam ahaliye aitti...

Bu köye ait Osmanlı dönemi vergi kayıtlarına bakıldığında, Veli Küçük'ün dedelerinin kökeni net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. 1915 yılına ait Hüdavendigâr (Bursa) vilayeti, Gölpazarı kazasının köy nüfuslarında Türkmen köyündeki Ermeni nüfusu, "2460 Gregoryan, 22 Katolik" olarak gösterilmektedir. Osmanlı devletinin mali kayıtlarının bir parçası olan cizye defterlerinde Türkmen köyü hakkında bilgilere rastlamak mümkündür. 1845 (H. 1263) tarihli cizye kaydında; "Küçükogulları'ndan Artin'in 30 kuruş ve Küçükogulları'ndan Minas'ın oğlu Hacik'in 30 kuruş" vergi verdikleri görülmektedir. Ermeni milletinden Küçükogulları ailesinin ödediği 30 kuruş vergi, ailenin maddi durumunun iyi olduğunu göstermektedir.¹

Ayrıca 1967 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi tarih anabilim dalında Mustafa Türközü'nün "Bilecik vilayeti yer adları" başlığı taşıyan bitirme tezinde; "Türkmen köyünün bir Ermeni köyü olduğu" açıkça belirtilmektedir.

Türkmen köyünün hemen yanındaki köyden bir arkadaşım "o köyde büyükçe bir kilise kalıntısı vardır ve bizim köylüler Türkmen köyüne bakan yakaya "gâvur yakası" derler. Oranın geçmişinin Ermeni olduğunu çevre köylüler bilirler" diyor. Biz bugün bütün köylüleri suçluyor değiliz. Anadolu'da gerçekten Müslüman olan, ülkeye İslam'a sadık pek çok Ermeni kökenli kimse vardır. Ama bu ülkedeki insanların kökenlerini çok iyi bilen birileri, sanki bu köylere özel yatırımlar yapmakta, çocukları okutarak, devşirerek devletin önemli noktalarına yerleştirmekte ve bir misyon yüklemektedirler.

Chronicle dergisi aynı sayıda, Ergenekon'un önde gelen başka bir sanığı, özel kuvvetler komutanlığında uzun yıllar çalışan, Güneydoğu'daki pek çok faili meçhulün emrini veren, Levent Göktaş ile ilgili bilgiler de vermektedir: "babaanesi Ermeni kökenli olan Göktaş'ın anne tarafı Safranbolu'nun Karan köyündendi. Osmanlı kayıtlarına göre bu köyde 1850'li yıllarda 3000-4000 civarında Rum yaşıyordu. Hristiyan Rumların bir kısmı Tanzimat Fermanı öncesinde Müslüman olmuştu. Fermanın yayınlanmasından sonra tekrar Hıristiyanlığa geçiş yaptılar."²

İsterseniz Ergenekon örgütünün önemli başka bir aktörüne daha mercek turalım. İşçi partisinin liderliğini, DEV-GENÇ'in başkanlığını yapan, Apo'ya çiçek uzatan, provakatif pek çok olayın mutlaka bir yanında bulunan, kışkırtıcı yazılar yazan, Maocu ve Çin taraftarı iken; Rusya'yla, Aleksandr Dugin ile iş tutan; ama gerçekte İngiliz servisi adına çalıştığı bilinen; son dönemlerde Türkçü-ulusalcı-askerci kesilen; şu anda Ergenekon davasından tutuklu olarak cezaevinde bulunan Doğu Perinçek kimdir?

Doğu Perinçek'in ailesi Erzincan ili, Eğin (Kemaliye) ilçesi Apçağa köyündendirler. Bu bölge 19. yüzyılın sonu ile 20. yüzyılın başlarında yoğun Ermeni nüfusun yaşadığı bir bölgemizdir. Chronicle dergisinin 2008 yılında çıkan 11. sayısında bakın Doğu Perinçek'le ilgili neler var:

Apçağa, içinde çok az Müslüman'ın yaşadığı bir Ermeni köyü idi. Şeriyeye sicillerinde Apçağa ile ilgili 10 mahkeme kaydından sadece 1 tanesi Müslümanlara, 9'u Ermenilere aitti. Kısaca köyün önemli bir kısmı Ermeniydi... Perinçek-

lu ünvanının kökenini anlamak için yine şeriyeye sicillerine bakmakta fayda var.

Burada adı geçen Perinçekogullarının hepsi Ermeni kökenlidir. Örneğin "Eğin kazasının nefsi kasaba mahallelerinden Arpeki sakinlerinden ve tebaayı Devleti Aliyyenin Ermeni milletinden Parinçekoglu Estepan ve Haçador veled Kifork nam kimesneler erkarındaşları Ohannes veled Perinçek muvacehesinde görülen dava.." bunlardan birisidir. Şeriyeye sicillerinde bulunan bir başka belge ise, Doğu Perinçek'in büyük dedesi Mehmet sadık efendi ile ilgilidir. Eğin doğumlu Mehmet sadık şeriyeye sicillerine göre "mühtedi" idi.³

Gül'ün Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde siyasetçileri telefonla tehdit ederek meclise sokmayan, ses kayıtları medyaya düşen emekli şahıs da, Orta Anadolu'ya sonradan göçmüş bir Ermeni ailedendir. Hukuk hokkabazlıkları üreterek ülkeyi kilitleyen, Türk milletini enayi yerine koyarak Ergenekoncuları kollayan "duayen?" hukukçu ise bir Sebataydır.

Ergenekon örgütünün "müdahale" ortamı oluşturmak için ortamı ısıtmakta kullandığı Rektörler hep Ermenidirler. Sınavları iptal ederek öğrencileri otobüslerle cumhuriyet mitinglerine gönderen Rektör de, tarihi eser kaçakçılığında yakalandığı halde, ordudaki dostlarının desteğiyle, yargıdaki yandaşlarının katkısıyla kurtulan rektörde; "keşke Türkler Müslüman olmasaydı" diye bir toplantıda konuşan ve Ermeni olduğu medya tarafından öğrenilince "sakın bunu yazmayın" diye medyayı tehdit eden rektör de, Ermeni kökenli idiler. Bir tespite göre Sezer döneminde, aynı anda 14 Ermeni kökenli rektör mevcuttu üniversitemizimizde.

"Ordu göreve" pankartı taşıyan üniversite hocalarından acaba kaç kriptocunba idi ve orduyu millete karşı kışkırtmaktaki maksatları neydi?

Başörtüsü kararını bahane ederek bir irtica paranoyası oluşturmak ve ülkeyi karıştırarak hükümeti düşürmek için hazırlanan mizansenin tetikçiliğini yaptıktan sonra yakalanan Alpaslan Aslan'ın annesi, "Porsor" olan ismini 3 yıl önce değiştirmişti. Bu katilin Türk-İslam çağrışımı yapan bir isim taşıması da ilginçti. Açık olduğu halde bacısının ve anasının medya önüne örtülü çıkması dikkat çekiciydi.

Ülkesine bağlı, diaspora ile problemlili, açık bir Ermeni olan Hrant Dink'in öldürülmesinde azmettirici Elazığ Karakoçanlı Erhan Tuncel'in kökeni de Ermeniliğe çıkıyordu.

Görüleceği üzere en millici, en ulusalcı olarak piyasaya sürülen Ergenekoncuların kökeni Türk ve İslam çıkmıyor...

DERİN İŞLERDE ERMENİLER OPERATÖR

Kripto Ermeniler Ergenekon'un beyin taktımı gibi görünmüyor. Ama alanda iş yapanlara, ortamı provoke edenlere baktığımızda altından hep (kripto) Ermeniler çıkıyor. Derin işlerde Ermeniler operatör, icracı; Ermenilerden daha beyaz olan Yahudiler ve Sebataylar ise Karar verici görünüyor...

Bugün stratejik noktalarda pek çok kripto Ermeni ve Sebatay vardır. Bunlar muhtemelen baştan beri; ama özellikle Tek Parti'nin sona ermesinden sonra koalisyon halinde hareket etmektedirler. Millet iradesine karşı sistemin kilitleri olarak kurulmuş ve her ihtilal sonrası tahkim edilmiş ku-

1) Chronicle sayı 13, yıl 2009, sayfa 52-59

2) Chronicle, sayı 13, 2009 sayfa: 55

3) Chronicle sayı 11 s. 58-60

rumların Ergenekonculara sahip çıkarken, hâkim ve savcılar linç etmeye çalışmalarının sırrı bu ilişkilerde aranabilir.

Ermenilerin ve kripto Ermenilerin Türkiye üzerindeki etkinliğini ve operasyon el kabiliyetini görmek için ASALA-PKK ilişkisine bakmak bir fikir verir. 1980'lere kadar Türkiye'yi asala ile sıkıştıran Ermeni lobisi PKK zuhur ettikten sonra ASALA kozunu bıçak gibi keserek rafa kaldırmıştır.

Ecnebi düşmanlığı yapıyor değilim, Ermeniler de, Yahudiler de vatandaşımızdır; canları, malları, dilleri kültürleri bizinkiler kadar korunmaya değerdir, önemlidir. Ama bir problemi çözmeye teşhis tedaviden önce gelir. Ben bu ülkenin önemli noktalarında en azından "irticacı" araştırmaları yapıldığı kadar kripto ecnebilerin araştırılması gerektiğini düşünüyorum. Hayır onları linç etmek, imha etmek için değil! Ülkedeki problemlerin gerçek sebeplerini, problemlerin faillerini görmek ve çözüm üretebilmek için! Bunu yapabilirsek ülkede anlamakta zorlandığımız pek çok olayı, insafsız husumetleri, ölümüne düşmanlıkları sosyolojik olarak daha iyi anlayabiliriz, çözebiliriz.

Mesela ben "acaba Kürtleri PKK ve Kürtçülüğün kucağına itmek, bin yıllık kardeşlerimizle arada bir husumet oluşturmak için silahlı güçlere konuşlanmış bazı kripto ecnebilerin planlı ve özel gayretleri, işkenceleri, zulümleri, ötekileştirmeleri var mıdır?" diye hep düşünmüşümdür.

ERMENİ YETİMLER NEDEN ASKERİ OKULLARA YERLEŞTİRİLMİŞTİR?

"Cumhuriyetin ilk yıllarında Ermeni yetimler neden başka bir yere değil de askeri okullara yerleştirilmiştir? Bunu yapanlar bundan ne ummuştur? Daha sonra bu hayati kuruma ne kadar (gizli) Ermeni sokulmuştur? Bunlar hangi rütbe ve makamlara gelmişlerdir?" hep merak etmişimdir.

Bir Kürt olsaydım da "acaba bu kadar (bazıları Kürt Alevi görünümünde) kripto Ermeni Kürtçü örgütün (PKK) içinde tehcir döneminin intikamını almak için mi bulunuyorlar, bizi bize kırdırıyorlar" diye düşünürdüm.

Acaba birileri "kaldıraç yöntemiyle" toplumun bir kesimini diğer kesimine karşı sürekli tahrik ederek, ülkeyi gergin ve gerilimli mi tutuyor?

Acaba kripto Ermeniler asker içine girerek Kürtlerden, PKK içine girerek Türklerden mi intikam alıyorlar? (Nasıl olsa ölenler Türk-Kürt Müslüman Anadolu insanı oluyor.)

Darbelerde, irtica furyalarında, ordudan atılan insanlarda, 28 Şubat sürecinde, yargının verdiği hukuk dışı kararlarda, üst yargı organlarının siyasi parti gibi çalışmasında kripto ecnebilerin, özellikle kripto Ermenilerin etkisini merak ediyorum ve araştırılmasını dört gözle bekliyorum!..

Aslında birbirine düşman edilen ve kırdırılan gerçek Kürtlerin ve gerçek Türklerin uyanacağı zamanı bekliyorum...

TOPRAĞA GÖMÜLEN BOMBALARLA KİM ÖLDÜRÜLECEK?

Sevgili okuyucularım! Bu kripto ecnebler ETÖ ve PKK kanalıyla toprağa gömdüğü bomba ve silahlarla bu milleti öldürerek, sindirerek tarihini, imanını, kültürünü, milli Ekonomisini öğrenmesine ve uygulamasına engel olma-

ya çalışmaktadır. Kripto Ermeni ve Yahudiler bir taraftan terörle, öte yandan TSK içindeki uzantıları kanalıyla yaptıkları ihtilallerle Müslüman Türk milletini baskı altına almakta, milletin mukaddes değerlerini ise irtica yaygarası ile yok etmeye çalışmaktadırlar. Müslüman Türk gençlerini alkol ve uyuşturucu müptelası haline getirmek, Müslüman kızlarını fuhuş batağına düşürmek vazgeçilmez idealleridir. Türk kızları fuhuşa sürüklenirse, Müslüman Türk aile sistemi bozulursa bu kripto ecneblerin Büyük İsrail ve Büyük Ermenistan ideallerinin gerçekleşmesi daha kolaylaşacaktır. Ermenilerin Türk kızlarını fuhuşa sürükleme vazifesi icrasında simge isim Matild Manukyandır.

MANUKYAN, FUHUŞTAN VERGİ REKORTMENİ OLMUŞTU

Ermeni kökenli Matild Manukyan, Karaköy'de bulunan iki genelevin de sahibiydi. Matild Manukyan'ın, Karaköy'de genelev işletmecisinden birine ortak olarak fuhuş ticaretine girdiği belirtiliyor. Matild Manukyan, daha sonra işlettiği genelev sayısını 38'e çıkardı.

Fuhuştan kazandığı paraları gayrimenkule dönüştürerek ailesinden kalan gayrimenkul sayısını artıran Manukyan, yıllarca vergi rekortmeni (!) olmuş, 6 kez vergi rekortmeni olarak çeşitli ödülleri almıştı. Manukyan'ın 50 dairesi, 50 dükkanı, 4 hanı, 4 yazlığı, 38 genelevi, 40 binası, 2 fabrikası ve 5 oteli var. Kiracıları arasında Şişli Belediyesi ile Şişli Adliyesi de yer alıyordu.

Matild Manukyan, 21 Şubat 2001 tarihinde Beyoğlu'nda bulunan Üçhoron Kilisesi'nde düzenlenen törenin ardından Şişli Ermeni Mezarlığı'nda toprağa verildi.

YARGILANDIĞI ŞİŞLİ ADLİYESİ MANUKYAN'IN MÜLKİYETİ

Manukyan, 1992 ve 1994'te küçük yaşta kızları çalıştırdığı iddiasıyla bir ara gözaltına alındı, daha sonra serbest bırakıldı. Gazeteci yazar Mehmet Şevket Eygi, Manukyan'ın gözaltına alınıp sonra da serbest bırakılmasını şöyle eleştiriyordu;

"Yaşı küçük ve kaçak fahişe çalıştıran, ruhsatsız evler işleten Madam'ın gözaltına alınmasıyla serbest bırakılması arasında fazla bir vakit geçmedi. Madam, tutuklanma talebiyle Şişli Adliyesi'ne sevk edildi. Kirada oturan Şişli Adliyesi'nin ev sahibi kimdi biliyor musunuz? Madam Manukyan tabii... Kira ödeme günü de Madam'ın adliyeye getiriliş tarihine tesadüf etmişti. Aman ne tesadüf, aman ne tevafuk! Gelmişken kirayı da alıverseydi bari.

Ev sahibesi Madam'ın dosyası incelendi, tutuklanmayı gerektirecek bir husus bulunamadı ve icabı düşünüldü. Madam serbestsiniz! Vive la liberte! Binasının sahibi bulunduğu Adliye'ye polis arabasıyla getirilen Madam, oradan acaba Rolls Royce limuzini ile mi dönmüştür? Bu hususu öğrenemedim.

HIRİSTİYAN OLARAK ÇALIŞTIRMİYORDU!

"Genelevlerde çalışan fahişelere verilen bu resmi vesikalar birer özgürlük bildirgesidir, temininde ihmal edilmemesi gerekirdi. Düzenin antetli kağıdı altında resmi mühür olan bu vesikada özetle ne yazıyor; TC vatandaşı bu kadının,

yasalara uygun olarak vücudunu para ile satması uygun görülmüştür.

Madam böyle bir berata sahip olmayan sermayeleri nasıl çalıştırabilir? Anayasaya aykırı olmaz mı bu?

Madam'ın başka bir marifetini de gazetelerde okudunuz mu? Romanyalı yaşı küçük bir kız İstanbul'daki müftülüklerden birine gitmiş, 'ben Müslüman olacağım' demiş, müftü efendi de gereken töreni ve muameleyi yapmış, bir de Kur'an-ı Kerim hediye etmiş. İki gün sonra Madam'ın evleri basıldığında, bu taze muhtedi de sermaye olarak yakalanmış mı? Pes doğrusu! Şu Madam yaman kadın. Hıristiyan olarak çalıştırmıyor, önce Müslüman ediyor sonra satışa çıkartıyor. Anladınız mı bunun ne manaya geldiğini?"

KÜRT ALEVİLERİ ERMENİ Mİ?

Bütün dünyayı Türkler Ermenilere soykırım uyguladı diye kandıran Ermeniler cumhuriyetin kuruluşundan itibaren ülkemiz içinde akla, hayale gelmeyen her türlü entrikaya başvurmuş, Müslüman Türk Milletini tarih sahnesinden silmeye çalışmıştır. 1915 olaylarından sonra Türkiye'yi terk eden Ermeniler, Müslüman-Türk ismi alarak Alevi-Kürt kisvesi altında Türkiye sınırları içinde kamufle olmuşlardır. Sabık TTK (Türk tarih Kurumu) başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu'nun basına yansıyan aşağıdaki açıklamaları çok manidardır:

TTK Başkanı'ndan flaş araştırma sonucu: Kürt Alevi olarak bilinen vatandaşların ise 'Ermeni kökenli' olduğunu gördük. PKK'dakiler aslında Ermeni dönmesi Kürt değil dedi.

Kayseri'de 'Türk Tarihi ve Kültüründe Avşarlar' konulu sempozyuma katılan Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu, Kürtler ve Kürt Alevileri hakkında açıklamalarda bulundu.

Prof. Dr. Halaçoğlu, Türkiye'de yaşayan Kürtler'in Türkmen kökenli, Kürt Alevileri'nin ise 'Ermeni kökenli' olduğunu iddia etti. Dadaloğlu Şenlikleri kapsamında Avşarları Düşünce ve Kültür Dergisi tarafından düzenlenen uluslararası sempozyuma katılan Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu, ülkedeki etnik konusuna ışık tutacak açıklamalarda bulundu.

Ülkede etnik birçok grubun yaşadığını dile getiren Prof. Dr. Halaçoğlu insanları ayırmanın ülkeleri böleceğini söyledi. Ancak herkesin kendi etnik kökenini bilmesi gerektiğini de vurgulayan Prof. Dr. Halaçoğlu, yabancı arşiv belgelerine ve araştırmalarına dayanarak yaptığı konuşmada şöyle dedi: "Müslümanlığı kabul etmiş ve kendisini Türk olarak kabul etmiş insanlar gelip Anadolu'ya yerleşmiştir. Dolayısıyla bunları bir mozaik olarak kabul etmek farkına varmadan ülke içerisinde de bir takım gruplaşmalara neden olmaktadır. Bu konuda özellikle siyasetçilerin çok dikkatli olması gerekir. Araştırmalarımızda Kürt diye bildiğimiz insanların aslında yapısal olarak 'Türkmen asıllı' olduğunu, Kürt Alevi olarak bilinen vatandaşların ise 'Ermeni kökenli' olduğunu gördük. Ülkeyi bölmeye çalışan 'TİKKO ve PKK' terör örgütlerinin içinde yer alan insanların bir çoğu Ermeni dönmesi Kürtlerden oluşuyor. TİKKO ve PKK hareketi bizim bildiğimiz gibi Kürt hareketi değildir."

Bu, sözleri ile bazı kesimlerin tepkisini çeken Halaçoğlu, belgelere dayalı konuştuğunu vurguladı ve yıl sonunda

yayımlanmasını hedeflediği 8 ciltlik araştırmada tüm verileri ortaya koyacağını belirtti.

- BENİMKİ BELGELERE DAYALI -

Kayseri'de düzenlenen "Türk tarihi ve kültüründe Avşarlar" konulu sempozyumdaki sözleri tepki çeken TTK Başkanı Prof. Halaçoğlu, Vatan Gazetesi'nin sorularını cevapladı. Sözlerine yönelik eleştirileri "haksız" bulduğunu belirten Prof. Halaçoğlu şunları söyledi:

"Dikkat ederseniz ben (bütün Kürtler Türk'tür) demiyorum. Ben, bir bilim adamı olarak belgelerle konuşuyorum. Yaptığım araştırmaların hepsi bilgilere, belgelere, kayıtlara dayalıdır. Böyle belge bilmiyorum diyenler (Prof. Sait Öztürk'ü kastediyor) hiç araştırmışlar mı? Elimizde 1500'lü yıllara ait defterler, kayıtlar var. Zamanı geldiğinde bunların hepsi açıklanacaktır."

- DEMOGRAFİSİNE BAKIYORUZ -

Ülkede bir araştırma yapıyoruz. Demografik yapı üzerine araştırma yapıyoruz. Bu çerçevede Ermeniler konusunda da çalışıyoruz.

Ermeniler'in bir kısmı sürgün edildi, bir kısmı da Türkiye'de kaldı. Sürgünden kurtulan ve kendini Kürt Alevi olarak tanıtan pek çok Ermeni kaldı Türkiye'de. Ben bunlardan bahsettim. Bu konunun bilimsel olmadığını düşünenler iyi düşünsünler. Her söylediğimi belgelendirdiğimi bilsinler. Bu konuda kimse çalışmıyor. Kimsenin bilgisi yok. 'Bilimsel değil' demeleri zaten onların bilimden uzak olduğunu gösterir."

- KÜRTLERİN AİLE İSİMLERİNE BAKIYORUZ -

Kayseri'de yaptığı konuşmada bu defterlerden örnekler de verdiğini anlatan Prof. Halaçoğlu, "Bazıları (Kürtler) merak edip geliyor, bakıyoruz. Defterlerde aile isimlerinden. Defterlerde yer alan 24 Türk boyundan birine mensup çıkıyorlar" dedi. Prof. Halaçoğlu kendilerine bu şekilde başvuruların kim olduğu sorumuz üzerine ise, "Bu kişilerin isimlerini açıklamak durumunda değilim" diye konuştu.

TÜRKLERİN

- 500 YILLIK SOYAĞACI ÇIKARILDI -

Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Halaçoğlu bu konuda 8 ciltlik bir yayın hazırlığında olduklarını da açıkladı. Çalışmayı yıl sonuna kadar tamamlayıp, yayınlamayı hedeflediklerini söyleyen Prof. Halaçoğlu, "Çalışmaya 'Anadolu Aşiretleri ve Aşiret Yerleşimleri' ismi verebiliriz" dedi.

Kitapta 1500'lü yıllara ait nüfus kayıt ve defterlerinde yer alan bilgiler yer alacak. Bu kayıtlar, Türk boylarını, aşiretleri ve Anadolu'da yaşayan ailelerin hangi kökenlerden geldiğini ortaya koyacak. Cumhuriyet dönemi öncesine dair nüfus ve köken araştırmaları, nüfus defterlerinin yanı sıra, temettuat defterleri, tapu tahrir defterleri, sicil-i ahval kayıtları, vakıf belgeleri ve askeri arşivler incelenerek gerçekleştiriliyor.

ERMENİ TERÖRÜ ASALA ÖRGÜTÜ

Türkiye üzerine sömürgeci emeller besleyen İngiltere ve Rusya'nın kurdurduğu Taşnak ve Hınçak komitelerinin ülke içerisindeki kışkırtmaları sonucunda meydana gelen

isyan ve katliamların yanı sıra Ermeniler, 1905'teki Yıldız Suikasti'yle silahlı terör metodolojisinin ilk örneğini vermişlerdir. Talat Paşa ve Cemal Paşa'yı da aynı yöntemle öldüren Ermeniler, uzun bir aradan sonra 1965 yılında tekrar terör metoduna dönmüşlerdir. 1970'li yıllarda ise ASALA sahneye çıkmış, 1984'e kadar 42 Türk diplomatını şehit etmiştir.

Taşnak ve Hınçak örgütleri bu yeni terör döneminde; terörü özendirilmiş, geliştirmiş, hazırlamış, daha geniş alanlara yayılmasını ve hedeflerinin çeşitlenmesini sağlamış, terör tim ve grupları oluşturmuş ve yeni örgütlenme çabalarına psikolojik destek vermişlerdir. Bunların yanında isminden en çok söz ettiren "Ermenistan'ın Kurtuluşu İçin Ermeni Gizli Ordusu" olmuştur. Bu örgüt kısaca ASALA adıyla anılmaktadır.

Bağımsız görünümü altında ASALA, terörün en acımasız ve insanlık dışı uygulamalarıyla kendini göstermiştir. Manevi ve psikolojik desteği, temas ve ilişkiler ortamını Hınçaklardan alan ASALA, insanlık dışı terör eylemlerine girişmiştir. Ermeni terörü, yurt dışındaki Türk görevlilerine, temsilciliklerine ve kuruluşlarına yönelik silahlı saldırılar şeklinde kısa zamanda hızlı bir tırmanış göstererek yoğunluk kazanmıştır. Bu dönemde, Avrupa ve doğu ülkeleri ile Suriye ve Lübnan'da üsler edinen Ermeniler, Kıbrıs Rumları ve Yunanistan ile işbirliği içine girerek eylemlerini gerçekleştirmişlerdir.

Ermeni terör örgütleri, dış dünyanın tepkileri üzerine 1980'li yıllarda taktik değiştirerek, PKK terör örgütü ile işbirliğine girmişlerdir. 1984 yılında PKK sahneye itilmiş ve Asala-Ermeni terörü geri plana çekilmiştir. Nitekim, bölücü terör örgütü PKK, 21-28 Nisan 1980 tarihini "Kızıl Hafta" olarak ilan etmiş ve 24 Nisan tarihini sözde Ermenilerin katledilme günü olarak anarak, toplantılar yapmaya başlamıştır. 8 Nisan 1980 tarihinde Lübnan'ın Sidon kentinde PKK ve ASALA terör örgütleri ortak basın toplantısı düzenlemişler ve toplantı sonucu bir deklarasyon yayınlamışlardır. Ancak bu olayın tepki çekmesi üzerine ilişkilerin illegal alanda gizli olarak sürdürülmesi kararlaştırılmıştır.

Toplantı akabinde, 9 Kasım 1980 tarihinde Strazburg Türk Başkonsolosluğu'na, 19 Kasım 1980 tarihinde ise Roma Türk Hava Yolları bürosuna yönelik olarak düzenlenen saldırılar, PKK ve ASALA terör örgütleri tarafından ortaklaşa üstlenilmiştir. Bölücü terörist Abdullah Öcalan, Ermeni Yazarlar Birliği tarafından "Büyük Ermenistan hayali fikrine olan katkılarından dolayı" onur üyeliğine seçilmiştir. Ermeni Halk Hareketi'nin bünyesinde, bir çok Avrupa ülkesinde olduğu gibi bir Kürdistan Komitesi oluşturulmuştur.

4 Haziran 1993 tarihinde; Ermeni Hınçak Partisi, ASALA ve PKK terör örgütü mensuplarının katılımıyla Batı Beyrut'ta bulunan PKK terör örgütü merkezinde bir toplantı yapılmıştır. 6- 9 Ocak 1993 tarihlerinde Beyrut'taki iki ayrı kilisede düzenlenen ve Lübnan Ermeni Ortodoks Başpiskoposu, Ermeni Parti yetkilileri ile 150 gencin katıldığı toplantılarda, PKK terör örgütü ile yapılan mücadele kastedilerek; Türkiye'de iç savaş devam edeceğine, Türk ekonomisinin sıfır noktasına gelerek, vatandaşların baş kaldıracakları dile getirilmiştir. Buna bağlı olarak, Türkiye'nin bölünerek ve bir Kürt devleti

kurulacağı, Ermenilerin Kürtlerle olan ilişkilerini iyi bir şekilde yürütmeleri ve Kürtlerin mücadelelerini desteklemeleri gerektiği konuları dile getirilmiştir.

Özetle; Ermeni terör örgütlerinin müşterek amacı; her fırsattan yararlanarak Türkiye'yi istikrarsızlığa sürüklemek ve sözde işgal altındaki Ermeni topraklarını kurtararak "Bağımsız Büyük Ermenistan"ı kurmaktır. Bugün devlet olma özelliğini de elde eden Ermenilerin, söz konusu isteklerinin değişik başlıklar altında devam ettiği görülmektedir.

• PKK Terör Örgütünün Ermenistan'daki Yayın Organları.

• PKK - Asala İlişkileri.

• PKK İle Ermeniler Arasında 1987 Yılında Yapılan Anlaşma.

Ermeni terör örgütleri, dış dünyanın tepkileri üzerine 1980'li yıllarda taktik değiştirerek, PKK terör örgütü ile işbirliğine gitmişlerdir. 1984 yılında cereyan eden Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla PKK sahneye itilmiş ve Asala-Ermeni terörü geri plana çekilmiştir. Ermeniler ile PKK arasındaki bağlantıyı ortaya koyan bazı somut örnekler şunlardır:

• Terör örgütü PKK, 21-28 Nisan 1980 tarihini "Kızıl Hafta" olarak ilan etmiş ve 24 Nisan tarihini sözde Ermenilerin katledilme günü olarak anarak ve toplantılar yapmaya başlamıştır.

• 8 Nisan 1980 tarihinde Lübnan'ın Sidon kentinde PKK ve ASALA terör örgütleri ortak basın toplantısı düzenlemişler ve toplantı sonucu bir deklarasyon yayınlamışlardır. Ancak bu olayın tepki çekmesi üzerine ilişkilerin illegal alanda gizli olarak sürdürülmesi kararlaştırılmıştır. Toplantı akabinde 9 Kasım 1980 tarihinde Strazburg Başkonsolosluğumuza, 19 Kasım 1980 tarihinde ise Roma Türk Hava Yolları büromuza yönelik olarak düzenlenen saldırılar, PKK ve ASALA terör örgütleri tarafından ortaklaşa üstlenilmiştir.

• Ermeni Halk Hareketi'nin bünyesinde, bir çok Avrupa ülkesinde olduğu gibi bir Kürdistan Komitesi oluşturulmuştur.

• 4 Haziran 1993 tarihinde; Ermeni Hınçak Partisi, ASALA ve PKK terör örgütü mensuplarının katılımıyla Batı Beyrut'ta bulunan PKK terör örgütü merkezinde bir toplantı yapılmıştır.

Ermeni-PKK ilişkisiyle ilgili bir başka çarpıcı örnek ise, 6- 9 Ocak 1993 tarihlerinde Beyrut'taki iki ayrı kilisede düzenlenen ve Lübnan Ermeni Ortodoks Başpiskoposu, Ermeni Parti yetkilileri ile 150 gencin katıldığı toplantılarda kullanılan şu ifadelerdir:

• Şimdilik Türkiye'ye karşı sakin tutum gösterilmelidir.

• Ermeni toplumu gittikçe büyümekte ve ekonomik yönden güçlenmektedir.

• Geliştirilen propaganda faaliyetleri sayesinde, bütün dünyada (sözde) soykırım daha iyi bilinmeye başlanmıştır.

• Ermenistan devleti kurulmuştur, her geçen gün toprakları genişlemektedir ve atalarının intikamını mutlaka alacaklardır.

• Başta ABD olmak üzere, diğer batılı ülkeler de Karabağ'da sürdürülen savaşta Ermenileri haklı bulmaktadırlar. Bu fırsatı değerlendirmek gerekir; ve Karabağ'da yaşanan Ermeni gençlerine yenileri katılacaktır.

• Türkiye'de -PKK terör örgütü ile yapılan mücadele kastedilerek- iç savaş devam edecek, Türk ekonomisi sıfır noktasına gelecek ve vatandaşlar baş kaldıracaklardır.

- Türkiye bölünecek ve bir Kürt devleti kurulacaktır.
- Ermeniler Kürtlerle olan ilişkilerini iyi bir şekilde yürütmeli ve Kürtlerin mücadelelerini desteklemelidirler.
- Bugün Türklerin elinde olan topraklar, yarın Ermenilerin olacaktır.

PKK TERÖR ÖRGÜTÜNÜN ERMENİSTAN'DAKİ YAYIN ORGANLARI

Ermenistan'da Reya Taze ve Bota Redaksiyon adlı gazetelerin PKK terör örgütü kontrolünde Kiril Alfabesiyle yazıldığı ve PKK terör örgütünün propagandasını yaptığı bilinmektedir. Bu gazeteler Türkiye ve Avrupa'dan gelen PKK terör örgütü mensuplarınınca yayımlanmaktadır.

PKK - ASALA İLİŞKİLERİ

Uluslararası nitelikteki Ermeni terörizmi, 1973 yılında ortaya çıkarak 1974 Kıbrıs barış hareketini müteakip yurtdışında bulunan vatandaşlarımız ve temsilcilerimize yönelik sabotaj, suikast ve saldırı türü terör hareketleri ile kendini göstermeye başlamıştır.

Başta Ermeni terör örgütü ASALA olmak üzere 1984 yılına kadar eylemler sürdürmüş ve 1970'li yıllarda çeşitli legal siyasi oluşumlar içinde kendisini göstermeye başlayan Kürtçülük hareketini, terör örgütü PKK ile ivme kazanması üzerine, yerini Abdullah ÖCALAN liderliğinde Kürt-Türk ayırmadan öldürebilen, katliamlarla ismini duyurmaya çalışan PKK terör örgütüne bırakmıştır.

Fakat bu tarihten önce de PKK-ASALA terör örgütleri arasındaki işbirliğinin, ortaklaşa yapılan eylemler, yayınlanan deklarasyonlar, ASALA ve diğer Ermeni terör örgütü mensuplarının PKK terör örgütü kamplarındaki eğitimi, ASALA terör örgütünün üst düzey yetkililerinin eğitim yaptıkları, bunların dışında PKK terör örgütünün Ermeni Taşnaksutyun Partisi ile ilişki içerisinde olduğu bilinmektedir.

PKK-ASALA terör örgütü işbirliğinde ortak amaç olarak, Marksist-Leninist ideoloji doğrultusunda Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerimizde devlet kurmaktır. İki örgütün de hedef aldığı bölgeler göz önünde bulundurulduğunda hedeflerin çakıştığını görüyoruz. Bu durumda iki örgütten birinin diğerine taşeronluk yaptığı fikri güçlenmektedir. Ele geçirilen belgeler neticesinde Bekaa ve Zeli kamplarında Ermeni terör örgütü ASALA ile terör örgütü PKK militanları ile birlikte eğitim gördükleri ortaya çıkmıştır.

PKK İLE ERMENİLER ARASINDA 1987 YILINDA YAPILAN ANLAŞMA

1987 yılında bölücü terör örgütü PKK ile Ermeniler arasında bir anlaşma yapılmıştır. Söz konusu anlaşmanın hükümleri şunlardır:

1. Ermeniler PKK terör örgütü içinde eğitim faaliyetlerinde bulunacaklar.
2. PKK terör örgütüne her yıl için adam başına 5.000 ABD Doları ödenecek.

3. Ermeniler küçük çaplı eylemlere katılacaklar.

Yapılan bu anlaşmanın akabinde örgüt içerisinde Ermenilerin sivriilmeleri üzerine, PKK-ASALA ilişkilerinden sorumlu Hermez Samurouyan adlı şahısla birlikte 18 Nisan 1990 tarihinde yapılan toplantıda şu kararlar alınmıştır:

1. PKK ve ASALA terör örgütlerinin artık ortak yönetilecektir.
2. Türkiye'de güvenlik kuvvetlerine yönelik eylemlerde istihbaratı Ermeniler yapacak.
3. Muhtemel devrimden sonra elde edilen topraklar eşit olarak bölüşülecek.
4. Kamp masraflarının % 75'ini Ermeniler karşılayacak.
5. Türkiye'deki metropol şehirlerde eylemler yapılacak.

1992 Ekim ayından itibaren Kuzey Irak'ta üslenen terör örgütü PKK'ya karşı gerçekleştirilen sınır ötesi operasyonlarda örgütün büyük darbeler alması ve barınma imkanlarını kaybetmesi üzerine bir kısım örgüt mensuplarının İran ve Ermenistan'a geçmeleri ile PKK terör örgütünün Ermenistan'daki aktif faaliyetleri başlamıştır.

PKK terör örgütünün Avrupa temsilcilerinden bir grubun Ermenistan'a giderek, PKK terör örgütü mensuplarının Kars bölgesinden Ermenistan'a rahatça girip çıkmaları için anlaşma yaptığı, Sovyet Rusya'nın dağılması ile Ermenistan'ın bağımsızlığına kavuşması sonucu PKK terör örgütünün Ermenistan'da Kürt yerleşim birimlerinde barınma imkanı bularak burada örgüte maddi-manevi destek sağlayıp, faaliyetlerini sürdürdüğü ayrıca, 19-20 Mayıs 1992 tarihlerinde bir grup PKK terör örgütü mensubunun Ermenilerle beraber Azeri Türklerine karşı savaşmak için 3 araçla Urumiye'den Ermenistan'a hareket ettiği bilinmektedir.

Görüldüğü gibi tarihte Türklere ve Kürtlere karşı en acımasız şekilde katliam uygulayan Ermeniler aynı katliamlarına PKK örgütü kanalıyla devam etmektedir.

Sevgili okuyucularım! Görüldüğü gibi Müslüman Türk Milletine atılan hangi taşı kaldırırsanız altından Ermeniler çıkıyor.

Ne yazık ki bin yıldan fazla tarihi süreçte dünyaya nizam veren Müslüman Türk Milleti içine çöreklenen kriptomeni ve Yahudiler tarafından eli kolu bağlanmış vaziyette. İrtica çığırkanlıklarıyla milletin mukaddes değerlerini baskı altında tutarken, öte yandan Türk ismi alarak Ordumuz içinde üst komutanlıklara tırmanmış, yargımız içinde baş savcılık veya başka üst görevlere gelebilmiş, medyada Ermeni tezgahını kurmuş, iş dünyasında palazlanmış, siyasette kamufler olmuş kriptomeniler Müslüman Türk Milletinin nimetlerinden en ziyade istifade ederek, gençlerimizi uyuşturucu ve fuhuş batağına sürükleyerek, derin devlet içindeki etkin adamları vesilesiyle Müslümanları irtica baskısı altında tutarak ülkemiz içindeki iğrenç emellerine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Öte yandan haçlı ülkelerinde yaptıkları yoğun propagandalarla dış dünyada Türkiye'yi mahkum ettirme gayreti içindedirler.

Şurası unutulmamalıdır ki, içimizdeki kriptomenilerin faaliyetleri son bulmadan dış dünyadaki faaliyetleri son bulmayacaktır.

الْقُرْآنُ الْكَرِيمُ

DİYANET KUR'AN'IN MI EMRİNDE OLMALI YOKSA AVRUPA BİRLİĞİ'NİN Mİ?

Değerli okuyucular! Mart ayında, evliya ordusunun kumandanlarından ve İkinci Binin Müceddidi İmam-ı Rabbânî Hazretleri'ni ve aynı silsileden olup onun gibi Hindistan topraklarında medfun olan 7 mübarek zatı ve babamız Âdem (*Aleyhisselam*)'ın yeryüzüne indirildiği ve hâlâ onun kokusunu taşıyan Srilanka'daki mübarek dağı ziyaret ettik.

Niyetim, bu makalede o ziyaretten bahsetmekti. Fakat ziyaretten döndükten sonra insanı dilhûn eden aşağıda okuyacağımız iki hadiseye şahit olunca önce

onlardan bahsetmek zaruri oldu. Nasipse Hindistan ve Srilanka ziyaretlerini gelecek yazıda ele alalım...

Yazımıza, **DİYANET KUR'AN'IN MI EMRİNDE OLMALI YOKSA AVRUPA BİRLİĞİ'NİN Mİ?** başlığını koymamızın tabii ki bir sebebi var. D.İ.B. elbette Avrupa Birliği'nin değil Kur'an'ın emrinde olmalı ve Allah'ın emri üzere hareket etmelidir. Olması gereken ve beklenen bu...

Öyleyse bu makaleye böyle bir başlığı uygun görmemizin sebebi ne mi?

Sebebi, okuyan bütün Müslümanları dilhûn edecek olan, içini kan ağlatacak olan o iki hadise.

O hadiselerden birincisi şu:

7 Nisan 2012 Cumartesi günü, vefatının 29. yılı itibariyle Gaziosmanpaşa Kültür-Sanat Merkezi'nde, Osmanlı ulemasının son halkalarından Ahmed Davudoğlu Hoca'yı anma toplantısı yapıldı.

Merhum Ahmed Davudoğlu; Kur'an-ı Kerim Meâli, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, Selâmet Yolları (Bülûğul Meram), İbn-i Âbidin tercümesi ve Dini Tamir Davasında Din Tahripçileri isimli eserleri kaleme alan zattır.

Toplantıda Emin Saraç, Enver Baytan ve Cevat Akşit Hocalar konuştu. Konuşmacı olarak Kadir Mısıroğlu ve Mehmet Şevket Eygi'nin isimleri de varsa da her ikisi de mazeretlerinden dolayı katılamadılar.

Anma toplantısında açılış konuşmasını Davudoğlu Hoca'nın damadı İbrahim Yıldız yaptı. İçimize kan akıtan aşağıdaki bilgiyi de işte o verdi.

İbrahim Bey, Merhum Davudoğlu'nun eserlerinden epey zamandır baskısı yapılmayan 12 ciltlik **Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi**'nden bahsetti.

Bu eserin nasıl bir eser olduğunu anlatalım.

Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hadislerinin bulunduğu eserlerin içinde en seçme 6 tanesine "**Kütüb-ü Sitte**" denir. Kütüb-ü Sitte'nin birincisi **Sahih-i Buhârî** ikincisi de **Sahih-i Müslim'dir**. Davudoğlu Hoca'nın tercüme ve açıklamasını yaptığı eser işte bu derece kıymetlidir.

İbrahim Yıldız Bey, bu eserin D.İ.B. tarafından basılması için Diyanet'le görüşmüş. Diyanet görüşüp karar vermiş ve kitabın basılıp basılmayacağına dair kendisine 2011 yılında cevap verilmiş.

İbrahim Yıldız Bey'e Diyanet'ten bildirilen karar nasılmış?

Sıkı durun söylüyorum...

İbrahim Bey'in gözyaşları içinde yaptığı konuşmasından öğrendik ki, Diyanet bu kitabın kendileri tarafından basılıp basılmayacağı hakkında İbrahim Bey'e şöyle cevap vermiş:

"**Avrupa Birliği normlarına** (kuralına, ölçülerine) **uymadığı için basamıyoruz.**"

Nasıl? Beğendiniz mi?

Diyanet'in böyle cevap verdiğini Emin Saraç, Enver Baytan ve Cevat Akşit Hocalar, Çile Yayınevi Sahibi İsmet Celep, Üçdal Neşriyat'ın Sahibi Mü'min

Çevik, Çelik Yayınevi'nin Sahibi Zekeriya Çelik, Şamil Yayınevi'nin sahibi Şamil Kömürcü ve salondaki 200 civarındaki dinleyicilerin hepsi de İbrahim Yıldız Bey'in ağzından duydu.

Evet...

Birinci ağızdan dinlediğimize göre, Diyanet'imiz, **Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in en sahih hadislerinin bulunduğu Sahih-i Müslim** Tercüme ve Şerhi'ni **Avrupa Birliği'ne uymadığı için** basmayı kabul etmemiş.

Sahih-i Müslim yani Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hadisleri Avrupa Birliği'ne uymayıp da ya ne olacaktı? Bir de uyacak mıydı?

Nedir bu Avrupa Birliği, neyin nesidir?

Bu birliğe mensup olan yetkili kimselerin defalarca söylediklerine göre, "**Avrupa Birliği bir Hıristiyan Birliğidir.**"

Öyleyse soralım:

Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı, bir Hıristiyan Birliği olan Avrupa Birliği'nin emrinde midir?

Değilse, İbrahim Bey'e verilen bu cevap neyin nesidir?

D.İ.B. İbrahim Yıldız Bey'in bu sözlerini tekzip etmediği müddetçe, ortada bir skandal vardır ve bu, Diyanet İşleri Başkanlığı'mızın Avrupa Birliği'nin emrinde olduğunun delilidir.

Değerli okuyucular!

Kütüb-ü Sitte'nin birincisinin Sahih-i Buhârî olduğuna yukarıda işaret etmiştik. Diyanet'in, **Sahih-i Buhârî Tecrid-i Sarih Tercümesi** adıyla 13 ciltlik çok güzel bir eseri var. Diyanet maalesef 16 senedir basma hakkı kendine ait olan ve din görevlilerinin başucu kitabı olacak kadar faydalı olan bu kendi eserini de basmıyor.

Bitmedi...

Diyanet'in, gayet faydalı 3 ciltlik **Riyâzüs Sâlihîn Tercümesi** isimli bir eseri daha var.

Fısıltı gazetesinde dolaşan haberlere göre, bu kitapla ilgili şöyle bir mesele var:

Geçen senelerde, **Riyâzüs Sâlihîn Tercümesi**'ndeki -sözümona- kadın haklarına aykırı hadisleri çıkarmak istemişler. Bu mesele kamuoyu tarafından duyulup tepkiler gelince hadisleri çıkarma işinden vazgeçmişler. Fakat eski şekliyle de basmıyorlarmış.

Bu haber doğruysa bu da bir skandaldır.

Gerek yukarıdan beri yazdıklarım da, gerekse aşağıda yazacaklarımda yanlışlıklar varsa, D.İ.B.'nin göndereceği açıklamayı yayınlamaya müheyya olduğumuzun bilinmesini isterim.

Bunlardan başka bir husus var ki buna Diyanet'inimizin itiraz etmesi ve "**Hayır, böyle bir şey yok**" demesi mümkün değil. O da şu:

Eskiden Cuma hutbelerinde 4 büyük halifenin isimleri okunurdu. Başlangıç senesini bilmiyorum ama Diyanet İşleri Başkanlığı bilmem kaç sene önce Cuma hutbelerinden Peygamberimiz'in 4 halifesinin ismini kaldırdı. Hutbelerde artık maalesef Hazreti Ebûbekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve Hazreti Ali Efendilerimiz'in isimleri anılmıyor, okunmuyor, okutulmuyor.

Hani insanın aklına gelmiyor değil, yoksa bu isimler de mi Avrupa Birliği normlarına aykırı bulundu?

Vah "**Avrupa Birliği normlarına uymadığı için**" Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hadislerini basmayan Diyanetim vah!..

Gelelim içimizi kan ağlatan ikinci hadiseye:

Yukarıda anlattığım anma toplantısından bir veya iki gün sonraydı. Zeytinburnu Kültür ve Sanat Merkezi'nde **Semâvî Dinlerde Ailenin Önemi** konulu bir konuşma vardı. Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık adına konuşmak üzere ayrı ayrı üç kişi davet edilmiş. Yahudilik adına konuşan, hahambaşı İshak Haleva'nın öğrencisi olduğunu söyleyen Mahir Gaon, Hıristiyanlık adına konuşan Doisheos isminde bir hıristiyandı, soyismini yazamadım. Müslümanlık adına konuşanın kim olduğunu ise en son söyleyeceğim. Şimdi söylemememin sebebini okuyunca öğreneceksiniz.

Programdan sonradan haberim oldu. Gecikmeli gittim. Ben varana kadar Hıristiyan konuşmacının konuşması bitmişti. İkincisine, Yahudi konuşmacının konuşmasına yetiştim. Onun konuşmasından, "**Yahudilikte şarabın kutsal sayıldığını, Yahudilerin tuza ve şaraba batırılarak yenilen ekmeğin eve bereket getirdiğine inandıklarını**" öğrenmiş olduk.

En son konuşma Müslümanlık adına yapılan konuşmaydı. Sayın konuşmacı şu cümleyle başladı: "**Cenneti hak eder diye, temenni ettiğimiz hak din mensuplarına teşekkürlerimle...**" İslam'ın hak din olduğu kesin. Diğer hak dinler hangisi ki; sayın konuşmacı hak din mensupları diyor? Neyse... onu da dinledik.

Soru sormak isteyenlerin yazmaları için dinleyicilere kâğıtlar dağıtıldı. Sorular toplandı ve teker teker

okunarak cevaplandı. Müslümanlık adına konuşan zata şöyle bir soru soruldu:

"**Müslümanlar gayr-i müslimlerle evlenebilirler mi?**"

Değerli okuyucular! Bu sorunun cevabı İslam fıkhınca bellidir ve cevap şöyledir:

"**Müslüman kadınlar sadece Müslüman erkeklerle evlenebilirler. Müslüman olmayan erkeklerle evlenmeleri asla câiz değildir. Müslüman erkekler ise Müslüman olmayanlardan sadece Yahudi ve Hıristiyan kadınlarla evlenebilirler. Fakat böyle bir evlilik câiz olmakla beraber mekruhtur.**"

İslamın hükmü böyle olduğu halde, İslam adına cevap veren zat, kendisinin Mardinli olduğunu, gayr-i Müslimlerle iç içe ve dostça yaşadıklarını söyledikten sonra, "**Dinler arası evliliğe gelince: Dinimiz ehl-i kitap ile yani ehl-i incil ve ehl-i tevrat ile evlenmeye müsaade etmiş**" dedi.

Cevap yanlıştı. Oysa bu kimse sorunun doğru cevabını biliyordu. Onun kim olduğunu ise az sonra okuyacak ve hayret edeceksiniz.

Yukarıdaki soruya bile bile yanlış cevap veren sayın konuşmacı, öbür taraftan benim sorduğum iki sorunun ikisine de cevap vermedi. Oturum başkanı hanım "**Katkısı olanlar varsa konuşabilirler**" dediği için söz aldım ve "**Sorularımızı yazmamız için bize kâğıt dağıttınız ama soruma cevap vermediniz**" dedikten sonra verilen yanlış cevabı düzeltmek için ilaveten şöyle dedim:

"**Müslüman kadınların, Müslüman olmayan erkeklerle evlenmesi câiz değildir. Müslüman erkekler ise sadece Yahudi ve Hıristiyan kadınlarla evlenebilirler. İslam fıkhı böyledir.**"

Hoca hiçbir şey söyleyemedi. Benim ise verdiğim cevapla içim rahatlamadı. Çünkü Müslüman kadınları zinaya düşürecek olan yanlış cevabı hazmedememişim. Program bittikten sonra hocanın yanına vardım ve "**Müslüman kadınların, Müslüman olmayan erkeklerle evlenmelerinin câiz olmadığını bilmiyor musunuz? Niçin öyle söylediniz?**" dedim.

Ne cevap verdi biliyor musunuz?

"**Gayr-i Müslimlerin gönlü kırılmasın diye öyle söyledim**" dedi.

Tabii ki şok oldum.

"**Peki, Allah'ın hükmü ne olacak? İslam fıkhı ne olacak? Sizin verdiğiniz bu cevaba güvenip de ya bir kadın Müslüman olmayan bir erkekle evlenirse ne olacak?**" dedim. Verdiği cevap şöyledi:

“Zaten burada böyle bir evliliğin câiz olmadığını herkes bilir.”

Kendisine şöyle cevap verdim:

“Bilseler hiç sorarlar mıydı? Bilmiyorlarmış ki sordular.”

Ama verdiği cevabın yanlış olması onun hiç umurunda değildi...

Eveet...

Şimdi sıra geldi bu zatın kim olduğuna...

Şimdi sıkı durun...

Öğrenelim bakalım bu zat kimmiş.

Bu zat, eski Bayrampaşa müftüsü imiş, şu anda da İstanbul müftü yardımcısı.

Adı da Veysi Patır...

* * *

Değerli okuyucular! Bu zata, kendiliğimizden değil Elmalı Tefsiri'nde, Muhammed Hamdi Yazır'ın, Bakara sûresi 221. âyetin tefsirinde verdiği bilgilere dayanarak ve özetleyerek cevap verelim:

Ayette, “**Müşrik erkeklere mü'min kadınları nikâh ettirmeyin**” buyruluyor.

Müşrik, Kur'an dilinde iki anlama gelir: Görünüşte müşrik, hakiki müşrik.

Görünüşte müşrik, açıktan açığa Allah'a ortak koşan, birden fazla ilah olduğu kanaatında olanlardır. Buna göre, kitap ehline müşrik denmez gibi ise de hakiki müşrik İslam dinini inkâr eden bütün gayri Müslimlerdir. Öyleyse, kitap ehli olan Yahudiler ve Hıristiyanlar da müşriktirler.

Çünkü bunlar, dıştan tevhide inandıklarını söylemelerine rağmen, gerçekte Allah'ın çocuğu olduğuna inanıyorlar.

Hıristiyanlar, teslise (Allah'ın baba, oğul ve Rûhu'l-Kudüs olmak üzere üç olduğuna) inanır ve “**İsa Allah'ın oğludur**” derler. Yahudiler de “**Üzeyir Allah'ın oğludur**” demişlerdir.

Demek ki her ikisi de görünüşte müşrik değillerse de, gerçekte müşriktirler.

Mü'min olmayanlar kesinkes müşrik olup Müslüman hanımlar bunlarla evlenemezler. Âyette, “**Onlar sizi ateşe davet ederler**” buyurulmaktadır ki bu haramlığın ne kadar şiddetli olduğuna delildir. Onun için, onlarla evlenmek zina ve şirk ile sonuçlanır. Bunu anlamak için derinden derine düşünmeye bile lüzum yoktur.

Şu kadar var ki kadınlar kocalarının yönetimi altında olduklarından, Müslüman erkeklerin Yahudi ve Hıristiyan kadınlarla evlenmelerine -mekruh olarak- ruhsat verilmiştir.

Kadınlar kocalarının yönetimi altında olduğundan, Müslüman hanımları Müslüman olmayan erkeklerle vermek onları kesinlikle ateşe atmak olacağından onlara kız vermeye asla izin yoktur.

Can ve malda asıl kural haramlıktır. Nikâh da can ile ilgilidir. Nikâhın mübahlığına delil olmadığı müddetçe o nikâh câiz değil haramdır ve neticesi zinadır. Müslüman hanımların, kitap ehlinin erkekleriyle evlenmelerinin câiz olacağına dair ne bir âyet, ne bir hadis ve ne de mübah olduğuna dair başka bir delil vardır.

Müslüman kadınlar İslam tohumları için şerefli bir tarladır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

“**Kadınlarınız sizin için (evlat yetiştirecek) tarlalarınızdır**” buyruluyor. (Bakara Sûresi: 223)

İnsanlar ekin ektikleri tarlalarını ve vatanlarını yabancılara çığnetmemekle yükümlüdürler. Mal tarlası olan vatan toprağını yabancılara çığnetmek büyük bir felâket olduğu gibi can ve din tarlası olan Müslüman kadınları başkalarına çığnetmek de felâketlerin felâketidir. Dolayısıyla, Müslüman hanımları onlara vermek nikâh değil doğrudan doğruya zinadır ve ateşe atmaktır.

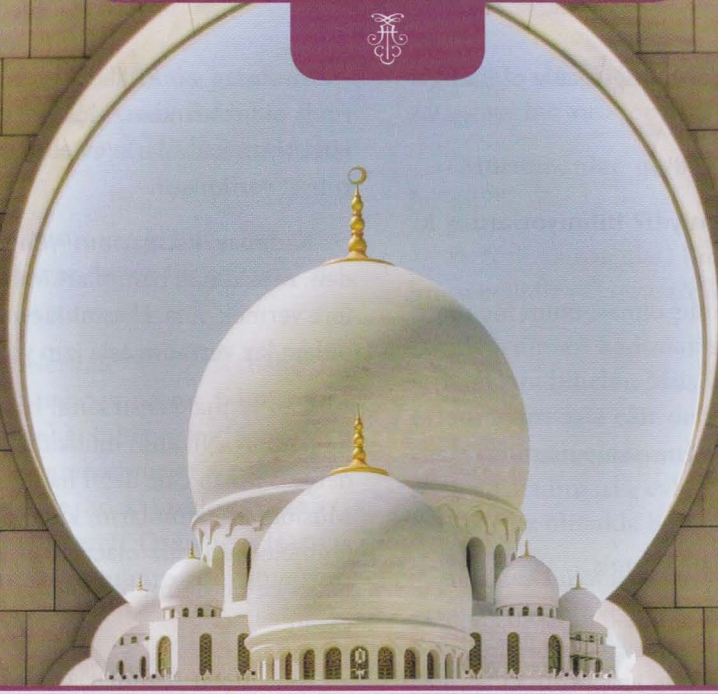
Bu hususta daha geniş bilgi edinmek isteyenler Elmalı Tefsiri'nde Bakara sûresi 221. âyetin açıklamasına bakabilirler.

Elmalı Tefsiri'nde Nisâ sûresi 141. âyet-i kerime'nin açıklamasında da şöyle deniliyor:

“Allah'ın şeriatında, hak kanunda Mü'min kâfirden daima şereflidir. Kâfirin altında kalmaz. Onun ayağının altına düşmez. Şerefiyle ölür. Hakkın şerefini çığnetmez.

Bu hikmetten dolayıdır ki bir mü'min kadının kâfirle evlendirilmesi câiz olmaz, **küfür olur**. Çünkü onu onunla evlendirmek, mü'min üzerine kâfire yol vermek, o mü'min kadını kâfirin istilasına terketmektir. Halbuki Hazreti Allah (Celle Celalühü) bu âyetin sonunda şöyle buyuruyor: “**Elbette Allah, mü'minlerin aleyhine kâfirlere bir yol vermeyecektir.**”

Hem bu son paragrafı hem de Elmalı Merhum'un Bakara sûresi 221. âyet-i kerime ile alâkalı açıklamaları, kadın-erkek ayırımı yapmadan, “**Müslümanlar dinen gayri Müslimlerle evlenebilirler**” diyenlere ithaf ediyorum...

EHLİ SÜNNET İTİKADI

A

llahu Teâlâ'nın selam ve rahmeti üzerinize olsun. Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), âl ve ashabına ve tüm tabilerine salat ve selam olsun.

Bismillahirrahmanirrahim!

Bu sayımızda ehli sünnetin önemli bir konusuna değineceğiz. Bu konu, ehli sünnet içinde biz maturidi ve Eş'ariler arasında ihtilaf konusu olmuştur, ancak bu ihtilaf bir çeşit teville halledildiğinden, ehli sünneti meydana getiren iki mezhebin sonuçta aynı itikadı paylaştıkları anlaşılmaktadır. Meselelere derin marifetle bakmaya çalışan Maturidi imamlarımız, imanın artmayacağını veya eksilmeyeceğini (inanılan şeylerin sabit olduğunu) söylemişlerdir.

Başta İmam Şafii olmak üzere Eş'ari imamları da imanın artıp eksilme göstereceğini söylemişlerdir. Bu hususta onların ve bizim delillerimizi kısaca zikredeceğiz:

İman artar eksilir diyenlerin delilleri:

“Allah imanınızı zayıf edecek değildir.” (*Bakara: 134*)

Bu ayette bahsedilen iman, namazdır. Kudus'e doğru kılınan namazlarınız zayıf olmayacaktır manası verilmiştir. Namaz, iman diye isimlendirildi, bu ise söz, fiil ve kalbin niyetidir.

Beyhaki, Rebi' bin Süleynam'dan tahriç ettiği rivayette İmam Şafii'nin şöyle dediğini nakleder: “İman, söz ve fiildir, artar ve eksilir.” (*Menakıbu Şafii: 1/387*)

“Herhangi bir sûre indirildiği zaman onlardan bir kısmı der ki: "Bu sizin hanginizin imanını artırır-

dı?" İman edenlere gelince (bu sûre) onların imanlarını artırır ve onlar sevinirler. Kalplerinde hastalık (kâfirlik ve münafıklık) olanlara gelince, onların da inkârlarını büsbütün artırır ve onlar artık kâfir olarak ölürler.” (*Tevbe: 124-125*)

“Hakikaten onlar, Rablerine inanmış gençlerdi. Biz de onların hidayetini arttırdık.” (*Kehf: 13*)

Bu ayetlerde bahsedilen iman herkes için aynı olsa, o zaman hiç kimse için fazilet ve üstünlük olmazdı ve herkes eşit olurdu. İmanın varlığı ile cennete girilir, imanın ziyadeliği ile cennetteki dereceler farklı olur.

“İman bakımından armaları için.” (*Fetih: 4*)

“Allah onları iman bakımından artırdı.” (*Ali İmran: 173*)

Bu ayetler de imanın artmasını ifade eder.

Hadisi şerifte şöyle geldi: “Mü'minlerin iman bakımından en mükemmel olanı, ahlak bakımından en güzel olanıdır.” (*Ahmed'in Müsnedi: 2/250*)

“Namaz, zekat, hac ve iyilikler imandandır, masiyetler imanı noksanlaştırır.”

Bu ve benzeri rivayetlerle de imanın artma ve eksilme göstereceğini söylemişlerdir.

İmanın artması ve eksilmesinin olmadığını söyleyenlerin delilleri:

Biz Maturidilere göre iman artmaz ve eksilmez. Artan ve eksilen şey imandaki parlaklık ve yakın (müşahede) halidir. Zira iman kalpte tasdikdir, bu da iman edilecek her şeyi kabullenmektir. Bu kabulün artma veya eksilmesi söz konusu olamaz.

Burda iki mesele vardır:

1. Mesele: Ameller imana dahil değildir. Zira imanın hakikati tasdikdir. Kur'anda ve hadisi şeriflerde bir çok yerde amel, imanın üzerine atfedilmiş (bağlanmış) tır.

"İman edip salih amel işleyen kimseleri cennetlerimize koruz." (Nisa: 57)

Atfedilen ameller, ma'tuf olan imana dahil değildir.

İman, amellerini sıhhat şartıdır.

"Her kim, mümin olarak salih olan işlerden yaparsa, artık o, ne zulümden ne de hakkının çiğnenmesinden korkar." (Taha: 112)

Şart ile meşrut ayrıdır; meşrut (mesela namaz) ile, şart olan (mesela abdest-örtünmek) farklı şeylerdir. İman ile ameller arasında da bu farklılık vardır.

Bazı günahları işleyenler için Kur'an da yine müslüman tabiri kullanılmıştır.

"Eğer müslümanlardan iki taife birbirleriyle savaşarlarsa..." (Hucurat: 9)

Adam öldürmek haram olduğu halde bu kişilere yine müslüman denilmiştir. Demekki iman ile amel farklıdır.

2. Mesele: İmanın hakikati ve mahiyeti artmaz ve eksilmez. Zira iman, kabli tasdik ve kesin kabul manasındadır. Bunda artma eksilme tasavvur edilemez, hatta imanı tam olan biri ibadet işlemese bile, yine iman ismi onun için sabittir.

Bu hususta anlatılan bir kıssa vardır. 99 kişiyi öldüren, annesiyle zina eden, içki içen biri müslüman mıdır değil midir? diye sorulunca alimler kafir olduğunu söylemişler. İmamı A'zam (Radiyallahu Anh) ise hayır imanı tamdır, fasıktır demiş. Alimler önce itiraz etmişler fakat sonradan iyice düşündüklerinde İmamı A'zam'ın sözünü tasdik etmişleridir. Buradaki incelik Allahu Teâlâ'nın hükümlerini olduğu gibi kabullenip tasdik etmek hasıl olunca iman tam olmuş olur. Bundan sonra yapılan amellerdeki kusurlar, evvelki tasdikini bozmadıkça iman daimdir. Ancak şunu da bilmek lazım ki amellerin bozukluğu ve günahların çokluğu imanı karartır ve bulanırır nurunu örter. Zaten Eş'arilerin sözünün tevlinde 'imanın parlaklığı manasında artmaya döner' deriz.

İmamı Rabbani (Kuddise Sırruhu) bu konuda mektubat'ının 1. cilt 266. mektubunda şu açıklamaları yapmış:

"İmanın artması ve eksilmesinde alimler arasında ihtilaf vardır. İmamı A'zam Ebu Hanife (Radiyallahu Anh) der ki: **"iman artmaz ve eksilmez."**

İmamı Şafi (Radiyallahu Anh) **"iman artar ve eksilir"** der.

Şüphesiz iman kalpte olan yakîn ve tasdikten ibarettir. **Bunda artış ve eksilme düşünülemez.** Artan ve eksilen şey zan ve vehim dairesine dahildir, yakîn dairesine dahil değildir. Bu konuda son söz şudur ki; salih amelleri işlemek bu yakîni parlatır ve safileştirir. Razı olmayan işleri işlemek bu yakîni bulanıklaştırır, aydınlığını karartır. Salih amellerin yapılması veya terk edilmesiyle ilgili olan ziyadelik ve noksanlık yakînin parlaklığına döner. Yakînin

kendisine dönmez (ameller imandaki yakîni artırır, iman edilen şeyi artırmaz.)

Bir gurup imanlarında parlaklık ve safilik bulunca, böyle parlaklık ve safilik olmayana göre imanında ziyadelik olduğu ile hükmetti. Sanki bunlar kendisinde parlaklık olmayan yakîni, yakîn saymadılar, belki yakîn kendisinde bu parlaklık olandır, diğerleri değildir diye hükmettiler. Diğerlerinin nakıs olduğunu söylediler.

Fakat kendilerinde keskin bakış bulunanlar (İmamı A'zam (Radiyallahu Anh) gibileri) bu noksanlık ve ziyadeyi yakîn sıfatına dönücü olarak görüp (yakînin kendisine değil), ziyadelik ve noksanlık ile hükmetmediler.

Bunun misali, büyüklük ve küçüklükte eşit olan fakat parlaklığı farklı olan iki ayna gibidir. Bir şahıs iki aynaya baktı ve parlaklığı çok olan için daha büyüktür dedi. Başka bir şahıs iki aynaya baktı ve ikisinin de eşit olduğunu söyledi, farklılık aynadaki parlaklıktadır, dedi. İkinci şahsın görüşü doğrudur ve işin hakikatına nüfuz edicidir. Evvel bakanın görüşü zahirde kaldı, sıfattan zata ulaşmadı.

"Allah sizden iman eden ve kendilerine ilim verilenleri derece bakımından yükseltir." (Mücadele: 11)

Bu fakirin muvaffak kılındığı şu açıklamalarla muhaliflerin, **"iman artmaz eksilmez"** sözü (müz) üzerine olan itirazları def oldu.

Umum mü'minlerin imanı, peygamberlerin imanına denk ve misil olmadı. (Hiçbir vecihten denk olmazlar). Çünkü peygamberlerin imanı tamdır ve nuranidir. Onun için çok fazla neticeler ve meyvalar hasıldır. Mü'minlerin imanı farklı derecelerde bulanıklık ve zulumatla kaplıdır.

Aynı şekilde Ebu Bekir (Radiyallahu Anh) imanı, diğer ümmetin imanı üzerine parlaklık ve nuraniyet bakımından ziyadeliştir. (Mektubatı Rabbani, 1/266)"

Hazreti Ömer'in (Radiyallahu Anh) şöyle dediği rivayet edildi: **"Şayet Ebu Bekir'in (Radiyallahu Anh) imanı yer ehlinin imanı ile tartılsa, elbette Ebu Bekir'in imanı ağır gelir."** (Beyhaki, Şa'bul İman: 1/69)

Burada bahsedilen ağır ve üstün olmak hali, iman maddeleri açısından olmayıp kıymet ve değer bakımından olmasıdır, bu da imanının son derece yakîni ve görür gibi müşahede derecesinde olmasıyla alakalıdır. Ancak şöyle diyenleri de ikaz etmemiz lazımdır: "Masiyetlerin imana zarar vermez, o halde günaha devam et." Bu söz insanı sonunda imanında edebilir, zira işlene işlene günahlara alışan kişi, sonunda bunları basit görür ve haram olmalarını da inkar eder. Zaten ne demişler "İnanmış gibi yaşamazsan, yaşadığın gibi inanırsın"

Öyle ya insan kapalı bir kap gibidir, içinde ne vardır bilemiyoruz, ancak amellerinden ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Amelleri bozuk ise imanının zayıf olduğunu söylüyoruz. Ohalde ibadetleri aksatmadan devam edersek, sonunda imanımız müşahede derecesine ulaşır inşaallah!

Allah'ın selam ve rahmeti üzerinize olsun.

Selam ve dua ile.

HACÂMAT

HACÂMAT; İNSANLARIN TEDAVİ OLDUKLARI ŞEKİLLERİN EN İYİLERİNDEN (EN ŞİFALILARINDAN)DIR. (MÜSNED: 5/15)

P

eygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) dünya ve ahiretin saadet reçetesini bizlere sunmuş, her türlü iyiliği yapmamızı emredip, her türlü kötülükten de men etmiştir.

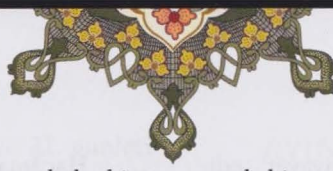
Allah (Celle Celaluhu)'a karşı olan sorumluluklarımızın neler olduğunu ve nasıl ibadet edeceğimizi öğrettiği gibi, ibadet edebilmek için gereken sağlık ve sıhhatimizi korumanın yollarını da bizlere öğretmiştir. Çünkü ibadetlerimizi ve diğer görevlerimizi ancak sağlıklı bir vücutla tam olarak yerine getirebiliriz.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in tıp ilmiyle, özellikle de “koruyucu hekimlik” (yani bir hastalığı tedaviden evvel, kişiyi hasta olmaktan korumak)la alakalı olarak söylediği bir çok hadis-i şerif vardır. İşin aslı ve kolayı da zaten budur. Çünkü hasta olduktan sonra tedavi olup şifa aramak daha zor ve müşkil bir iştir. Bu sebeple Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu hususa ehemmiyet vermiş ve tıbbî tavsiyelerinin birçoğunu da bu meyanda yapmıştır.

Asr-ı Saadet döneminde, Medine'ye özellikle dışarıdan gelen hekimler ve tabipler kendilerine iş bulamamışlardır. Bunun en önemli sebebi de Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in bu mevzuda buyurduğu tavsiyelere ve vaaz ettiği düsturlara tamamiyle riayet edilmesidir.

Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in tıbbî sünnetinde **Hacâmat**'da mühim bir yer tutmaktadır. Hacâmatın, Efendimiz döneminde sağlığı koruma ve tedâvi metodu olarak uygulandığı, bizzat Kendisinin de hacâmat yaptırdığı ve teşvik ettiği bir çok hadis-i şeriflerle sabittir. Hatta hacâmat; o dönemde uygulanan en iyi tedavi metotlarından biriydi denilebilir.

Hacâmat yani kan aldirmek; sebebi belli bir hastalığın tedâvisi olmaktan ziyade, kan fazlalığının vücutta meydana getirdiği rahatsızlıkları gidermek, belli bir bölge veya herhangi bir organdaki aşırı kan hücumunu yani kan basıncını azaltmak veya hasta bir organın kanını tazelemek için kullanılan bir tedavi yöntemi-dir. Amaç bir takım hastalıklara karşı önceden tedbir alıp sağlığı korumaktır.

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ve ashabi kiramın gerek baş ağrısına gerekse vücudun herhangi bir yerindeki ağrıya karşı baş, omuz, sırt, boyun damarları ve ayağın üstünden hacâmat yaptırdığı bazı hadisî şeriflerde geçmektedir. Nitekim Enes (Radiyallahü Anh) şöyle rivayet etmiştir: “**Rasûlullah Efendimiz, ihramlı olduğu halde ayağındaki bir ağrıdan dolayı, ayağının üst tarafından kan aldırılmışlardır.**” (Ebu Davud: 419)

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **Baştan kan aldirmek (cankurtaran)dır. Hayber'de yahudi kızının zehirli yemeğini yediğimde, Cebra-il (Aleyhisselâm) Bana başımdan kan aldirmamı tavsiye etti.”**

HACÂMAT NEDİR?

Hacâmat kelimesinin aslı Arapça **hicâme(t)** olup emmek manasına gelen **hacm** kökünden gelir. Tıbbî ifadeyle “kan alma” diyebiliriz. Hacâmat yaptırmaya **ihcâm**, bu işi meslek edinen kişiye ise **haccâm** denir. Kan alma işinde kullanılan bardak, şişe ve boynuz gibi aletlere de **mihcem** veya mihceme denir. (Artık günümüzde, mihcem olarak boynuz yerine daha çok bardak ve şişe kullanılmaktadır)

Hacâmat; iki omuz arasından, sırttan, başın arka tarafından veya vücudun herhangi bir yerinden tedavi maksadıyla boynuz, bardak veya şişeyle, deriyle et arasındaki kirli kanı alma işlemidir. Yani deri altında birikmiş olan, damarda dolaşmayan ve atıl kaldığı için vücuda zarar veren pis kan, hacâmatla vücuttan dışarıya atılmış olur. Bu işlemle, kılcal damarlardaki pıhtılar ve toksik maddeler vakumlanarak damardaki tıkanıklıklar giderilir. Böylece o bölgedeki kan akışı düzenlenerek rahatsız olan uzvun iyileşmesinde etkili olacak temiz kan dolaşımı sağlanmış olur.

HACÂMAT NASIL YAPILIR?

Evvela kan alınacak olan vücudun herhangi bir bölgesine, bardak veya şişe (içine koyulan bir pamuk yakılmak suretiyle) kapatılır. Bu alev vasıtasıyla bardak veya şişe içindeki hava boşaldığından, o bölgedeki kanın, hava basıncının azaldığı o kesime hücum etmesi sağlanır. Ve o bardak veya şişe bir müddet öylece bırakılır. Böylece o bölgedeki pis kan oraya toplanırken aynı zamanda arası uyuşur. Sonra o bardak çıkarılır ve hacâmat bıçağıyla o bölgeye derin olmayan ince çizikler atılır.

Hacâmat bıçağı tarak biçiminde, vücutta bir sıra çizik meydana getiren bir alettir. Bir yüzünde birçok yarık bulunan bakır bir kutu içinde tetikli bir zembereğe bağlı olan küçük bıçaklar bulunur. Dügmesine basılınca zembereğin boşalmasıyla birlikte bu küçük bıçaklar yarıklardan dışarı fırlar ve o bölgede çizikler meydana getirir. Tabi şunu da ifade edelim ki; eğer pek

çok kimse aynı anda hacâmat olacaksa, herkese aynı aletin kullanılması hijyen açısından sakıncalı olduğu için, bu işlemin (yani kan alınacak bölgeye derin olmayan ince çizikler atılması işleminin) jilette veya neşterle yapılması daha sağlıklıdır.

Sonra o bardak veya şişe tekrar (içine koyulan bir pamuk yakılmak suretiyle) çizik atılan bölgenin üzerine kapatılır. Ve yine o bölgedeki kanın, hava basıncının azaldığı o kesime hücum etmesi sağlanır. Bu durumda, iç basıncın da etkisiyle o bölgeye atılan çiziklerden kolaylıkla dışarı çıkan kan, o bardak veya şişe tarafından vakumlanıp emilir. Böylece deri ile et arasındaki vücuda zarar veren fazla ve kirli kan o şişe içinde toplanır.

Hacâmat çok hızlı tesir gösteren ve çok etkili olan bir uygulamadır. Ayrıca hiç bir yan etkisi yoktur. Hacâmatı sadece ağrısı ve sızısı olanlar değil, hiçbir rahatsızlığı olmayanlar da sağlıklı bir vücut için yapabilirler.

Tabi şunu da ifade edelim ki, hacamatla vücuttan alınan kan bir başka hastaya verilmez. Çünkü bu kan, deriyle et arasındaki pıhtılaşmış tamamen pis ve zararlı bir kandır. Ve kan özelliğini tamamen yitirmiş, vücudun kullanmadığı, damarda dolaşmayan, toksik maddeler içeren bir özelliكتedir. Dolayısıyla hasta bir bedenden ayrılan kan da, hasta bir kandır ve bir başkasında kullanılması doğru değildir. Nitekim Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), tedavi maksadıyla vücuttan alınan kanın toprağa gömülmesini emretmiştir. Çünkü kanın bizzat kendisi pistir, hasta kimsenin kanı ise daha da pis olmaktadır. Oysa başka bir hastaya verilecek kan, damardan alınan ve vücudun kullandığı açık renkli ve temiz kandır.

KAN ALDIRMANIN FAYDALARI

Damardan veya deri altından kan aldirmek, tedavi yöntemlerinden biridir. Efendimiz (Aleyhisselâm) da bunun faydalarıyla alakalı bir çok hadîs-i şerif zikretmiştir.

Deri altından kan aldirmek vücut sathını temizler, damardan kan aldirmek ise vücudun derinliklerindeki kirli kanın temizlenmesi açısından faydalıdır. Genel olarak sıcak bölgelerde deri altından, soğuk bölgelerde ise damardan alınır.

Efendimiz (Aleyhisselâm) Vesselâm): “**Damardan veya deriden kan aldirmek, tedavi olduğunuz şeylerin en faydalılarındanır.**” buyurmuştur.

Yine Peygamber Efendimiz buyurmuşlardır ki:

“Üç şeyde şifâ vardır; bal şerbeti içmekte, **hacâmat olmak**(kan aldirmek)ta, kızgın demirle dağlama yapmakta. Fakat ben dağlama yaptırmayı sevmem.” (Müslim, Selâm:71; Buharî Tıb:7/12; İbni Mâce Tıb:3491; Müsned:1/246)

İbni Abbas (Radiyallahü Anhüma)'dan rivayet edilen bir hadis-i Şerifte Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: “Miraç gecesinde, meleklerden mürekkeb bir cemaate her uğrayışında: ‘Hacâmat olmaya devam et! Ümmetine de hacâmat olmalarını tavsiye et!’ derlerdi.” (Tirmizi, Tıb: 12, 2054; İ. MâceTıb: 3477, 3479)

İbni Ömer (Radiyallahü Anhüma)'nın şöyle dediği rivayet edilir:

“Ben Rasûlullah'dan şu buyruğu işittim: ‘Hacâmat olmak aç karnına daha faydalıdır. Hacâmat olmak akli ve hıfzetme (ezberleme) gücünü arttırır. Hâfız olanında hıfzetmek kabiliyetini kuvvetlendirir.’” (İbn Mâce, Kitâbu't-Tıb: 22)

Ebu Keşbe el-Enmâri (Radiyallahu Anh) anlatıyor: “Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), başından ve iki omuzu arasından hacâmat olur ve:

‘Kim bu kandan akıtırsa, herhangi bir hastalık için bir başka ilaçla tedâvi olmasa da zarar görmez!’ buyururdu.” (Ebu Dâvud, Tıb: 4, 3859; İbn Mâce, Tıb:21, 3484)

Hangi araç ve metotla olursa olsun önemli olan kan aldırmaaktır. Uzman bir hekimin muayenesi ve tavsiyesiyle yaptırılan hacâmat, çok faydalı ve tavsiye edilen bir tedâvi usûlüdür.

Peki hangi hastalıklardan dolayı hacâmat yapılır ve hangi organlardan kan alınır? Ayrıca kan aldırmanın belirli bir vakti var mıdır, varsa hangi vakitlerde alınır? İnşallah sırasıyla bunları görelim.

HANGİ ORGANLARDAN KAN ALINIR

Enes (Radiyallahü Anh)'dan şöyle rivayet edilmiştir:

“Peygamber Efendimiz, mübârek başlarından ve iki omuz arasından kan aldırılırdı.” (Ebu Davud: 4 / 195)

Kan aldırırken akla ilk gelen yer, hadis-i şerif'te de buyurulduğu üzere, baş ve iki omuz arasındadır. Semüre b. Cündeb (Radiyallahü Anh)'dan rivayet edilen bir diğer Hadis-i Şerifte ise şöyle buyurulmuştur:

“Bir gün Rasûlullah'ın yanında idim. Bir hacâmatçı çağırıldı ve hacâmat yapmasını (Kendisinden kan almasını) emir buyurdular. O'da hacâmat aletleri olan boynuz, neşter ve gereken aletleri çıkardı. Kan alınacak yeri neşterle kesip kanın bir kaba (boynuz) boşalmasını sağladı. Bu sırada Fezâre oğullarından bir kimse gelerek:

- Ya Rasûlellah! Bu nedir? Niçin vücûdunuzu bununla kestiriyorsunuz? dedi.

Peygamber Efendimiz:

- **Bu Hacâmatdır**, buyurdu. O kimse tekrar:

- Hacâmat nedir Ya Resûlellâh? diye sorunca, Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm:

- **Hacâmat; insanların tedavi oldukları şekillerin en iyilerinden** (en şifâhlarından)dır. buyurdu.” (Müsned: 5 / 15)

Tabi ki kan aldırma sadece bu organlara mahsus değildir. Peygamber Efendimiz, hasta organa en yakın yerden kan aldırmaştır. Meselâ baş ağrısından dolayı alnın her iki yanından (kafa tasından), zehirlenmeden dolayı iki omuz başı arasından, topuğundaki bir incinmeden dolayı da ayağının üzerinden kan aldırmaştır. Bunlarla alâkalı birkaç hadis-i şerif zikredelim:

“Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm, başındaki ağrıdan şikâyete gelenlere ‘**başınızdan kan aldırın**’, ayaklarındaki ağrılardan şikâyete gelenlere de ‘**kına yakın**’ buyururdu.” (Ebu Davud: 4 / 195)

Cabir (Radiyallahü Anh)'dan şöyle rivayet edilmiştir:

“Peygamber Efendimiz bir keresinde attan düşerek ayağını burktu. Ayağında meydana gelen ağrıdan dolayı hacâmat yaptırdı. (İbn Mâce: 1153)

Hz. Ali (Radiyallahü Anh)'dan yapılan bir rivayette:

“**Cebrail (Aleyhisselâm), Peygamber Efendimize gelerek, boynunun iki yanında bulunan damarlardan ve iki omuz arasından kan aldırmaalarını tavsiye ettiler.**” (İbni Mâce: 1152)

Tabi şunu da ifade edelim ki; hacâmat olurken, ense çukurundan kan aldırma uygun değildir. Zira Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

“**Ense çukurundan kan aldırma unutkanlık meydana getirir. O yerden kan aldırmaaktan sakınız.**” buyurmuştur.

KAN ALDIRMANIN EN UYGUN OLDUĞU ZAMANLAR

Kan aldırmanın uygun olduğu zamanlar vardır, uygun olmadığı zamanlar vardır. Bu vakitlere dikkat etmek lazımdır. Tabi bu söylediğimiz sağlıklı kimseler için, koruyucu hekimlik açısından kan aldırma ile ilgilidir. Yoksa hasta kimseler durumlarına göre, gece yada gündüz veya ihtiyaç duyulduğu herhangi bir vakitte kan aldırabilirler, onlar için mevsim aranmaz. Zira bunda zaruret vardır.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'in hadislerinden yola çıkarak, sırası ile hangi mevsimde, ayın veya haftanın hangi günlerinde kan alınmasının uygun olup olmadığını izah edelim. Şayet uygun olmayan günlerde kan aldırılırsa ne gibi sakıncaları var bunu da zikredelim.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bazı hadis-i şeriflerde; **Pazartesi, Salı** veya **Perşembe** günleri; ay içinde

de (kameri takvime göre) ayın 17. 19. ve 21. günleri hacâmat yapılmasını tavsiye etmişlerdir. (Ebu Davud, Tıb: 5; Tirmizi, Tıb: 12; İbn Mâce, Tıb:22)

Enes b. Malik (Radiyallahü Anh) rivayet ediyor, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Her kim hacâmat olmak isterse, gök ayının 17. 19. ve 21. günlerini takip etsin ve bu günlerde hacamat olmaya baksın. Zira sizden birine kan galebe çalıpta öldürmesin.” (İbni Mâce: 2/1153)

Hacâmat yapılmasının sakıncalı olduğu günler hakkında da Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: **“Kim Çarşamba ve Cumartesi günü kan aldırıp da bir hastalığa yakalanırsa kendinden başkasını kınamasın.”**

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in “hacâmat yapmanın” diye uyardığı bu günlere riayet etmeyen bir muhaddisin başına gelen bir olayı, yeri gelmişken burada zikrelelim:

Rivayet edilir ki; muhaddislerden bir tanesi, bu hadisin sıhhat derecesinden şüphe ederek, denemek için Cumartesi günü kan aldırdı. Aradan çok geçmeden de Baras hastalığına yakalandı. Bunun üzerine ne kadar doktor varsa hastalığına çare bulunur ümidiyle dolaştı. Fakat hangi doktora başvurup hangi hekime müracaat ettiyse, bir türlü çare bulamadı. Nihâyet hastalık öyle bir safhaya geldi ki, o zâtın vücûdu kokmaya başladı. O kadar ki insan içine çıkamaz oldu.

O zât Allah-ü Teâla’ya yalvardı yakardı, gözyaşları içerisinde secdelere kapanarak niyaz da bulundu. Bu hastalıktan şifa bulmak için, huzû ve huşû içerisinde tam manasıyla Mevlâ’ya sığındı. Bu hâl üzere secde de yalvarırken uykuya daldı. Rüyasında Kâinatın Efendisi Hazreti Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’i görünce hemen mübarek ayaklarına kapandı ve kemali edeple durumunu arz ederek şifasını talep etti.

Peygamber Efendimiz ona hitaben:

- Sen, Benim bu husustaki hadîsi mi işitmedin mi? Niçin Cumartesi günü kan aldırdın, buyurarak sitem edince:

- Ya Rasûlellâh! İşittim ama bu hadîsin sıhhat derecesini maalesef anlayamadım.

Özür beyan ederim, diyerek affını talep etti. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

- Benim tarafımdan bildirilen bir sözde niçin ihtiyatlı olmadın? buyurdu. Daha sonra mübarek eliyle o kimsenin yaralı vücûdunu sıvazladı.

O zat uyanınca yaralarının iyileştiğini, hastalığından eser kalmadığını gördü. Bundan böyle hadis-i şerifler hakkında sahihtir veya mevzû’dur derken daha ihtiyatlı davrandı. (Şir’a)

AYIN ÇEKİM KUVVETİ VE TESİRİ

Konumuzla yakından alakalı olduğu için bir kısım ilim adamlarının, “Ayın cazibe (çekim) kuvveti ve tesiri” ile alakalı bazı görüşlerine burada yer verelim.

Ayın kendi yörüngesi üzerindeki çeşitli konumlarına göre denizlerde, hatta karalarda ve atmosferde med ve cezir (gel-git) olaylarının meydana geldiği, bunun da yeni ay ve dolunay dönemlerinde en yüksek seviyeye ulaştığı bilinmektedir. Bu, sadece sulara değil, aynı zamanda insanlara, hayvanlara, meyvelere, ağaçlara, topraklara ve madenlere dahi tesir etmektedir.

Günümüzde ilim adamları tarafından yapılan bazı araştırmalar; ayın insan vücudu üzerinde de benzer etkiler meydana getirdiğini, dolunay günlerinde vücuttaki hormon ve sıvı dengesinde değişmeler görüldüğünü, kadınlardaki doğum ve âdet görme kanamalarının daha şiddetli olduğunu ortaya koymuştur. Bu gibi sebeplerle hacâmat için belli zaman dilimleri tavsiye eden hadis-i şeriflerin, hadis tekniği açısından incelenmesi yanında, yeni ilmî araştırmalar ışığında değerlendirilmesinden de fevkalâde faydalı sonuçlar çıkacağı anlaşılmaktadır.

Ameller niyetlere göredir. Sünnete uymak niyetiyle ve Allah (Celle celâlihü)’nün bizlere bir emaneti olan vücudumuzun sağlığına kavuşması için yaptırdığımız hacâmat, sıhhat bulmanın yanı sıra bir ibadet değeri de taşır. Zira sağlıklı bir bedenle ibadetlerimizi tam olarak yerine getirmemiz daha kolaydır. Ayrıca hiç şüphe yok ki, Peygamber Efendimiz’in yaptığı ve bizlere yapılmasını tavsiye buyurduğu tüm işlerin bir hikmeti vardır. (İnşallah bu konuya bir sonraki sayıda devam edeceğiz)

Rabbim cümlemize maddi manevi âfiyetler ihsan eylesin! Amin!

Fi Emanillah!

Muhterem Okuyucularım;

Rabbimizin lütf-u inâyeti, sizlerin de desteğiyle çok kısa bir zaman içerisinde “İbret Tabloları” isimli kitabımızın birinci ve ikinci baskıları tükenmiş olup, üçüncü baskısıyla kitapçılardaki yerini almıştır. Kitabımıza gösterdiğiniz bu yoğun ilgiden dolayı sizlere çok teşekkür ederim.

Kitabımızı tedarik etmek isteyen kardeşlerimiz, Arifan Yayınlarından 444 18 10 numaralı telefondan sipariş edebilirler.

“İbret Tabloları” kitabımızı okuyup okutarak, gereken ibreti alıp ders çıkaranlardan olabilmek temennisiyle...

SELAM'IN FAZİLETİNE DELÂLET EDEN HADİS-İ ŞERİFLER

M

uhterem okuyucularımız! Bu ayda inşâallah selam konusuyla sohbetimize devam edeceğiz. İslâm toplumu içinde selâmın değeri pek büyüktür. Bu durum inkârı kabil olmayan bir tarzda açık ve nettir, selâmın selâmlaşan kişilere ve onların oluşturduğu toplumlara neler kazandırdığını beyan eden bazı hadis-i şerifleri aşağıda çıkarmış bulunuyoruz. Şöyle ki;

İSLÂM'DA EN HAYIRLI AMELLERDENDİR

Selâm'ın dinimizdeki dayanağının sünnet bölümünde zikrettiğimiz birinci hadis-i şerifte zikredildiği üzere Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e İslâm'da en hayırlı amelin ne olduğunu soran insana verdiği cevabın içinde "tanıdığına ve tanımadığına selâm vermendir" bulunmaktadır.

TOPLUMDA SEVGİYİ TESİS ETMEKTİR

İbn-i Zübeyr (Radiyallahu Anh)'dan rivayet edildiğine göre, Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: "Sizden öncekilerin hastalığı olan hased (çekememezlik) ve buğz (düşmanlık ve kin) size de sirayet etti. Kin ve düşmanlık var ya traş edicidir ha! Saçı değil dini traş edicidir. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız. Bunu size temin edecek bir şey öğreteyim mi? Selâmı aranızda yayınız.¹

Başka bir mecliste de bu konuyu şöyle beyan etmiştir: "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız. Ben size öyle bir şey öğ-

1) 3/424 Feyzu'l Kadir No: 4170

reteyim ki onu yaptığımızda birbirinizi seversiniz" Aranızda selâmı yayınız.²

Hazreti Ömer'den rivayet edildiğine göre O şöyle söylemiştir.

"Üç şey Müslüman kardeşinin samimi sevgisini sana temin eder:

- (1) Karşılaştığın zaman önce senin selâm vermen,
- (2) İsimleri içinde en hoşuna gideni ile onu çağırıp bununla ona hitap etmen,
- (3) Mecliste ona yer açıp oturmasını temin etmen."³

İmam Tayyibi de şöyle der: Bil ki selâmın yayılması muhabbetin oluşmasına sebeptir. Muhabbetse imanın kemaline ve İslam kelimesinin yücelmesine sebeptir. Birbirini terk edip buğz ve adavette de müslümanların arasına tefrika sokmak vardır. Bu da İslâm da gevşekliğe ve za'fa uğramaya ve küfür sözünün yücelmesine sebep olur. Oysa Yüce Allah (Celle Celaluhu) "Allah'ın ipine topluca sarılın." (Ali İmran 3/103) buyurmaktadır.⁴

YÜCELİĞE SEBEPTİR

Ebud-Deida'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: "Yücelip ulu olmanız için selâmı yayınız."⁵

MÜTEVAZİ OLUP KİBİRDEN KURTULMAYA SEBEPTİR

2) Ebu Davud, 5/378

3) Aliyyü'l Kari a.g.e., 4/560

4) Aliyyü'l Kari a.g.e., 4/555

5) Feyzul Kadir no: 1230

Abdullah ibn-i Mes'ud'dan rivayet edildiğine göre Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “Selâma başlayan kişi kibirden uzaktır (tevazulu ve alçak gönüllü) olduğunu ispatlamıştır.”⁶

SELAM BEREKETTİR

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hizmetçisi Enes İbn-i Malik'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: Bir kere Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bana “Ey yavrucuğum ailenin yanına girdiğinde (onlara) selâm ver. Böyle ya parsan sana ve ev halkına bereket olur.” buyurdu.⁷

SELAM VERMEK GARANTÖRLÜKTÜR

Abdullah İbn-i Mes'ud'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: “Şüphesiz (selâm) Allah'ın isimlerinden bir isimdir ki onu mahlukatın arasına koymuştur.

Bir Müslüman bir Müslümana selâm verdiğinde artık o selâm verilen kişinin, kendisine selâm vereni hayırdan başka bir şeyle anması yasak ve haram olur.”⁸

SELAM İLE CENNETE GİRMEYE VESİLEDİR

Abdullah İbn-i selâm der ki: “Ben Resulullah'tan şöyle dediğini işittim. “Ey insanlar! selâmı yayınız, yemek yediriniz, insanlar uykuda iken namaz kılınız. Bunları yaptığımız takdirde selâmetle cennete girersiniz.”⁹

İNSANIN DERECESİNİ ÜSTÜN KILAR

Abdullah İbn-i Mes'ud'dan rivayet edildiğine göre Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “Selâm Allah'ın isimlerinden bir isimdir. Onu Allah yeryüzüne (insanlar kullansın diye) koymuştur. O halde selâmı aranızda yayınız. Müslüman bir insan bir topluma selâm veripte o toplum onun selâmını alırlarsa selâmı verenin alanlar üzerine bir derece üstünlüğü olur. Çünkü o insan bu topluma selâmı hatırlatmıştır. O toplum selâmını almazlarsa onlardan çok daha hayırlısı (olan melekler) onun selâmını alır.”¹⁰

Selâm kişiyi cennetin müstesna köşklerine sahip kılar. Hazreti Ali'den rivayet edildiğine göre Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: “Şüphesiz cennette, içi dışından dışı içinden gözüken (billurdan) köşkler var.” Efendimiz böyle buyurunca bir ârâbi (çölde yaşayanlardan biri) “onlar kim içindir, ya Resulellah?” diye sordu. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de “Tatlı ve yumuşak konuşan, yemek yediren, selâmı yayan, insanlar uykuda iken namaz kılan kişilere aittir” diye cevap verdi.¹¹

SELAM VERMEK SADAKADIR

Müminlere verilen her selâm bir sadakadır. Çünkü Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)

“Müminlere verilen selâm sadakadır” buyurdular.¹²

SELAM SELAMETE ERMEYE SEBEPTİR

Kâinatın yegane yaratıcısı ve idarecisi Hazreti Allah'tır. Bir toplumun içinde kendi ismi de olan selâmın yayıldığı

görünce o toplumu bu sayede bir çok bela ve felaketlerden kurtarır. Zira Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)

“Selâmı yayınız ki (Her türlü bela ve sıkıntılardan) kurtuluşa erersiniz.” buyurdular.¹³

ALLAH (CELLE CELALUHU)'IN RIZASINI KAZANDIRIR

Selâma alışan bir müslümanın gündelik karşılaştığı, telefonla görüştüğü ve mektup gönderdiği her müslümana selâm verdiğini düşündüğümüzde farkında olmadan, çokça Allah'ın bu yüce adını zikretmiş oluyor, ve de selâm verdiği kişilerin de zikrine sebep oluyor. Bundan olsa gerek ki Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Selâmı yayınız, çünkü bu davranış Allah'ın rızasını celp eder” buyurdular.¹⁴

YERYÜZÜNDE ALLAH (CELLE CELALUHU)'IN EMANIDIR

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) selâm'ın önemini beyan sadedinde: “Selâm yeryüzünde Allah'ın emanıdır” buyurdular.¹⁵

MECLİSTEN AYRILIRKEN SELAM VEREREK AYRILMAK

İbn-i Abidin der ki; kişi bir topluluğa varınca selâm verdiği gibi ayrılırken de selâm verir ve böyle yaptığında kendisinden sonra o meclisteki insanlar ne kadar iyi ve hayırlı iş yaparlarsa onlara ortak olur.¹⁶ Böylece bir meclisten ayrılırken selâm vermekle belki de saatlerce sürecek olan o toplantıda okunan Kur'anlar, kılınan namazlar, yapılan dualar ve alınan hayırlı kararlarda ortak sayılarak bir selâm ile büyük kazançlar elde etmiş olacaktır.

AKLİ YÖNDEN SELAM'IN DİĞERLERİNDEN ÜSTÜNLÜĞÜ

“Selâmın şekli” başlığının -a- fıkrasında da geçtiği üzere, Hıristiyanların tahiyyesi eli ağza koymak, Yahudilerin tahiyyesi parmaklarıyla birbirlerine işaret etmek, Mecusilerin birbirine tahiyyesi eğilmektir. Arapların kendi aralarındaki tahiyyesi (Allah seni uzun yaşatsın) demektir.

Krallarına da (Hayırlı sabahlar) derlerdi. Bu şekil selâmlar ise yasaklanmıştır. Müslümanların birbirine tahiyyesi (Allah'ın selâmı rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun) demeleridir. Bu tahiyyenin diğer bütün selâm türlerinin daha fevkinde ve hepsinin şerefli ve kıymetlisi olduğuna asla şüphe yoktur. Çünkü selâm, bütün afet ve belalardan kurtuluşu ifade ettiğinden, zarardan korunmayı dilemek mahiyetindedir ki, bu da uzun ömür gibi menfaatleri temin etme dileğinden daha üstündür. Bir insan, bir kişiye fayda sağlamak üzere yaptığı vaadi yerine getirebileceği gibi, sözünde duramayabilirdi. Fakat zarar vermemek hususundaki sözünde mutlaka durabilir. İşte selâm veren kişi selâm verdiği kişiye zararı dokunmayacağına dair bir teminat vermiş olur ki bütün bu yönlerde selâmın tahiyye çeşitlerinin en üstün olduğu sabit olmuş olur.¹⁷

Rabbim bizleri selam alanların en hayırlısıyla buluştursun...

Selam ve dua ile...

6) Aliyyü'l Kari, a.g.e.,4/571

7) Tirmizi, İstizan, 10, No:2698,/59

8) Ruhul Furkan, a.g.e., 5,437

9) Tirmizi, Kıyame, 42C.4/652

10) El-Münziri, E-Et-terğib, a.g.e., 3, 428

11) Ebu ya' ala, müsnet, 1/238

12) Keşfu'l-Hafa, 1/453

13) Feyzu'l Kadir, 1227

14) Feyzu'l Kadir 1229

15) El-icluni, keşfu'l-hafa, 3. Baskı, Beyrut 1408/1988, 1/452

16) İbni Abidin, 5/26535 ez-zümer, 39/73

17) Razi, a.g.e., 10/221

“Hiçbir erkek,
yabancı bir kadınla
baş başa kalmasın!
Eğer kalırlarsa
üçüncüleri şeytan olur.”

(Tirmizi: 1171)

EVLİLİK ÖNCESİ GÖRÜŞME VE NİŞAN

A llâhü Teâlâ'ya hamd, Resûlüne, âli ve eshâbına Salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım! Geçen ayki yazımızda, kız isteme adabı ve dünürlük yaparken dikkat edilmesi gereken hususları izah etmeye gayret etmiştik. Bu ayki yazımızda da; “**Evlilik öncesi görüşmek, Flört etmek ve Nişan**” meselelerini izah etmeye gayret edeceğiz inşaallah. Rabbim güzel anlamayı ve gereğiyle amel etmeyi cümlemize nasip eylesin!

Yüce dinimiz İslâm'ın güzelliklerinden bir tanesi de evlenecek adayların evlenmeden önce birbirlerini görmeye teşvik etmesidir. Bunun sebebi, zıfak gününden önce evleneceği kişi hakkında bilgi sahibi olması ve aralarında sevgi ve muhabbetin meydana gelmesidir.

Evlilik öncesi görüşmek bizzat Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in emridir. Nitekim bir kadına talip olan Muğire bin Şu'be (Radıyallahü Anh)'a, Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“**Git onu gör, zira görerek evlenmek aranızdaki ülfet ve sevginin oluşması bakımından daha etkilidir.**”¹ Muğire bin Şu'be: “Gittim, o kadını ebeveyninden istedim ve onlara Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in bu sözünü haber verdim. Bu, onların hoşuna gitmemiş gibiydi. Ancak talip olduğum kadın, perdenin arkasından bu söylediklerimi duymuştu. Bana seslenerek: ‘Eğer gerçekten Resûlüllâh sana bunu emretmişse, gel gör, değilse senin bana bakmanı istemem’ dedi. Sonra ben ona baktım ve onunla evlendim.” demiştir.

GÖRÜŞMENİN ÖLÇÜSÜ

Bu hadisi şerif ve fıkıh kitaplarımıza baktığımızda, bir kız ile evlenmeye niyet eden erkeğin evlenmek istediği kızla

görüşeceği ve ona bakabileceği anlaşılmaktadır. Bu görüşme yapılırken de bazı hususlara dikkat edilmesi gerekir.

Evlenmek düşüncesiyle görüşecek olan tarafların yakınında üçüncü bir şahsın bulunmasıdır. Aksi halde “halvet” olarak tabir edilen “baş başa yalnız kalma” söz konusu olur ki, bu caiz değildir. Zira Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“**Hiçbir erkek, yabancı bir kadınla baş başa kalmasın! Eğer kalırlarsa üçüncüleri şeytan olur**”² buyurarak bu konuya dikkat çekmiştir.

Görüşülen kızın elbiseleri vücut hadlerini belli etmeyecek şekilde normal ev kıyafeti olmalıdır. Elbisesi çok dar ve şeffaf olmadığı müddetçe birbirlerine bakmaları caizdir.

Bu görüşmenin içine konuşma, sohbet etme, tarafların birbirlerinden talep ve isteklerini dile getirmeleri de mümkündür. Çünkü gerek konuşmadaki tutukluk veya kekemelik, gerekse ses tonu; tarafların düşünce ve kültür seviyeleri daha çok konuşunca açığa çıkar.

Bu görüşme ve konuşmalardan bir müddet sonra tarafların birbirleri hakkındaki kanaat ve intibaları belli olunca fazla zaman geçmeden kararlarını bildirirler. Dinî müsaade bir defalık görüşme için vardır. Üç-beş defa görüşme hem ciddiyetten uzak, hem de kurulacak ailenin sağlığı açısından faydalı olmamaktadır.

Günümüzde evlenecek kızı görme hususunda insanların bazıları çok katı, bazıları da geniş davranarak flörte izin vermektedirler.

Evlenecek kızı görme hususunda katı davranan kimseler, dini hükümlerden haberi olmayan kimselerdir ki, bunlar kızına talip olan erkeğin kızını görmesini kendisine yakıştıramayıp ayıp sayarlar. Oysa evlilik teklifinde bulunan

1) İbn Mace; 1866

2) Tirmizi; 1171

NIŞAN

gerçekten samimi ve teklifinde ciddi ise bunda ne sakınca olabilir ki? Birbirlerini görmeyeceklerse erkeğin rızası da, kadının rızası da hangi temele dayanmış olacak? Bunlar birbirlerini gördükten sonra muvafakat edecek veya etmeyecekler. İşte o zaman kararlarını basiret üzere vermiş olurlar.

Onlardan biri, evlendikten sonra, hoşlanmadıkları hatta nefret ettikleri bir tip veya huy ile karşılaşılırsa evlilik hayatının ne tadı kalır? Böyle bir evlilik nasıl devam eder?

Bu görüşteki insanlar, geride zikrettiğimiz Muğire hadisine ne yorum yapıyorlar acaba?

Evlenilecek kızı görme hususunda serbest davranan kimseler, Avrupa'dan gelen ve televizyon dizileri ve programları aracılığıyla Müslümanlar'a sunulan gayri İslami adetlere göre hareket eden kimselerdir. Bu kimseler, talip olunan kızları ile damat adayının beraberce gezmelerine, sinema ve çeşitli eğlence yerlerine gitmelerine, evlerinde misafir olmalarına, hatta tatile gitmelerinde hiçbir sakınca görmedikleri gibi bunu teşvik ederler. Bu uygulamanın ismi de flört etmektir.

Şimdi bir düşünelim; dinimiz karşı cinse dikkatle bakmayı bile yasaklamışken, yabancı bir kadınla gezmek, dolaşmak gibi manalara gelen flört etmenin katmerli bir haram olduğunu her aklıselim Müslüman kolaylıkla anlayabilmektedir. Kaldı ki günümüzdeki erkeklerin büyük bir kısmı evlenmek amacıyla değil, eğlenmek amacıyla kızlarla gezip dolaşmaktadırlar.

Evlenecek kız ve erkeğin iyi araştırılması lazımdır. Gençlerin kendi aralarında gezip dolaşmak suretiyle araştırma yapması hissi olduğundan bunun neticesi sağlıklı olmamaktadır. Bunun için erkek, sünnet üzere kızı görüp, sesini duyup, düzgün konuşup konuşmadığını öğrenecek kadar görüştüğünden sonra diğer hususları araştırmakla tesbit etmelidir.

Flört ederek tanışmak iyi neticeler vermez. Çünkü bu esnada her iki tarafta en iyi taraflarını ortaya çıkararak birbirlerine rol yaparlar. Gerçek durum ancak evlendikten yani iş işten geçtikten sonra ortaya çıkar. Flört edip, evlendikten bir iki ay sonra, tanıyamamışım deyip ayrılanlar günümüzde çoktur. Bunun için flört yolu ile gerçek durumun tespiti mümkün değildir. Tabii halini tesbit, ancak o kimsenin tabii halini bilen kimseler tarafından yapılabilir. Bu da kızı veya erkeği iyi bilen kimselerden fikir alarak öğrenilebilir.

Flört, akıl-mantık hislerini altüst eder. Flörtün en mühim özelliği de, sık sık arkadaş değiştirmektir. Kızı kandırıp terk eden erkek hâin, kandırılan kız da maskara durumuna düşer.

Flörtte çok kere iffet elden gider. Namuslu Müslüman bir kız için bundan daha büyük felâket var mıdır? Flörtle meydana gelen tahrik gençleri huzursuz, rahatsız ve saldırgan hâle getirir. Flört, birçok gençleri serseri, müsrif ve perişan hâle sokar. Flört, gençler arasında aşağılık kompleksi, kıskançlık, kin, nefret, karamsarlık, düşmanlık, anarşi ve çeşitli rûhî bunalımlar doğurur. Hatta intiharlara bile sebep olur. Flört arzusu, tenhada buluşmaya davet eder. Böylece birçok gencin başı belâya girmiş olur.

Rabbim çoluk çocuğumuzu bu fitnelere düşmekten muhafaza eylesin.

Gerekli araştırmalar yapıldıktan ve kız istendikten sonra nişan aşamasına gelinmiş olur.

Türkçede nişan; nişanlanma sırasında yapılan tören, evlenmek üzere birbirlerine söz verme, yüzük takmak için yapılan merasim gibi manalarda kullanılır. Nişanlı, parmağına yüzük gibi bir âlâmet takılmış olan evlenecek adaya denir.

Müslümanlar arasındaki kardeşlik bağlarının korunması amacıyla yüce dinimiz İslam, birileri tarafından istenilen bir kıza talip olunmasını yasaklamıştır. Nitekim Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): **"Herhangi biriniz Mü'min kardeşinin sözlüsüne talip olmasın"**³ buyurarak bu yasağı açıkça ifade etmiştir.

Bu yasağın bilmeyerek çiğnenmemesi ve evlilik sözleşmesinin de bir alameti olması amacıyla iki tarafa nişan (alamet) olarak yüzük takılır. Bu yüzük takma şunu ifade eder: "Bu kız falanca tarafından istenmiş ve onunla evlendirileceğine söz verilmiştir."

Nişanlanma terim olarak, bir kadın ile bir erkeğin ileride birbirleriyle evleneceklerini karşılıklı olarak vaat etmeleridir. Nişanlılık ise, nişanlanmayla başlayıp evliliğe kadar devam eden süreci ifade eder. Bu özellikleriyle nişanlanma; sevgili, sözlü, birlikte çıkma ve flört etme kelimelerinden tamamen farklıdır. Buna göre nişanlanma, söz kesme ile evlilik arasındaki ara dönemi ifade eder.

Nişanlanmayla ilgili fikhî hükümler ise başlıca şunlardır:

- * Nişan evlenme vaadi olup evlilik değildir.
 - * Nişan mahremiyeti kaldırmaz.
 - * Nişan mehire hak kazandırmaz.
 - * Nişan hediye hibe hükmündedir.
- Şimdi bu hükümleri kısaca açmış olalım.

NIŞAN EVLENME VAADİ'DİR

Bilindiği gibi nişanlanma tabiatı gereği geçici de olamaz ebedî de olmaz. Bu sebeple nişan ile evlilik arasındaki münasebeti hukukî ve ahlâkî olmak üzere iki kategoride değerlendirmek mümkündür. Dört mezhebe göre nişanlanma, evlenme akdi olmayıp, sadece evlenme vaadinden (söz vermeden) ibarettir. Yani, nişanlanma hukuken bir sözleşme (akit) değil, ahlâken karşılıklı söz vermedir. Çünkü hukuken, nişan nikâh değildir, nikâhın herhangi bir şartı da değildir. Ayrıca hukuken nişan nikâhın doğurduğu neticeleri de doğurmaz.

Evlilik gibi önemli ve hayatî bir müessesenin başlangıcı kabul edilen nişanlanma, basit bir hâdise değildir. Evliliğe mâni bir durum olmadıkça nişanlanma ile verilen evlenme vaadinin yerine getirilmesi gerekir. Bu özelliğiyle nişanlanma her ne kadar bir söz verme kabul edilse de mümin sözünün eri olup sözünün senet olduğunu unutmamalıdır. Dolayısıyla tarafların birbirlerini soruşturma, inceleme, huy ve karakter uyumlarını gözlemlenme safhasını, nişan öncesinde olgunlaştırmaları gerekir.

Nişan vaadi, ahlâkî ve dinî bir sorumluluktur. Bu yüzden, her ne kadar nişanlanma taraflara hukuken evlenme

3) Buhari; 2139

mecburiyeti yüklemese bile geçerli bir sebep olmadan meydana gelen ayrılmalarda dinî ve ahlâkî bakımdan tarafların mânevî mesuliyeti kalkmaz. Yani hukuken olmasa bile, mağduriyetin bulunması durumunda bir kul hakkı ihlâli olması sebebiyle haksız olan tarafın meşru bir gerekçesi bulunmadan böyle bir yola tevessül etmesi, Allah katındaki sorumluluğunu kaldırmaz. Belki bunun tek istisnası, müteakip dönemlerdeki olumsuzlukların artması ihtimaliyle, boşanmalarına nispeten daha ehven olmasıdır.

NİŞAN MAHREMİYETİ KALDIRMAZ

İslâm Hukukunda nişanlanma taraflara eş statüsü kazandırmaz. Dinen taraflara evliliğin verdiği beraber yaşama hak ve yetkisini vermez. Dolayısıyla evliliğe kadar nişanlılar, ileriye matuf iyi niyetli beklentilerine rağmen, mahremiyet bakımından âdeta iki yabancı gibidirler. Bu sebeple tarafların mahremiyet sınırlarına dikkat etmeleri gerekir. Yani nişanlılık döneminde taraflar arasında örtünme, halvet (baş başa kalmama) hâli vb. dinî yükümlülükler aynen devam eder. Burada dikkat edilmesi gereken husus, mahremiyet sınırına riayet edilmesi, halvet hâlinin bulunmaması ve İslâmî adaba uygun olmasıdır. Nişanlılık döneminde dinî hükümlere ve mahremiyet konularına riayet etmeyenler, elbette fillerinin dünyevî riskine de uhrevî vebaline de katlanmış olurlar.

NİŞAN MEHRE HAK KAZANDIRMAZ

Nişan genellikle evlenme ile sona ermektedir. Ölüm de nişanın sona ermesinin diğer bir sebebidir. Bazen de tarafların karşılıklı anlaşmalarıyla, çoğu zaman ise tek taraflı irade beyanıyla nişanın bozulduğu görülmektedir. Bu durumda mehir ve hediyelerin iadesi meselesi önem arz etmektedir.

İslâm Hukuku'na göre nişanlanma, kadına mehir hakkını kazandırmaz. Bu sebeple nişanın bozulması durumunda, nişanlılık döneminde kadına ödenmiş olan mehirin, misli mal ise mislen, aynı mal ise aynen veya kıymetiyle geri alınabileceği hususunda mezhepler arasında görüş birliği vardır. Zira mehir, evlilik akdinin sonucu olup kadının bunu hak etmesi evlilik sebebine dayanır. Nişanlılık, evlilik ile tamamlanmayınca kadının önceden aldığı mehir üzerinde herhangi bir hak talebi söz konusu olamaz.

NİŞAN HEDİYELERİ HİBE HÜKMÜNDEDİR

Detaylar farklı olsa bile, toplumumuzda yerleşik olarak nişan müessesesi çeşitli hediyeleşmeleri içerisinde barındırır. Nişan dönemindeki giysiler, takılar vb hediyeler taraflar arasında bütünleşme ve kaynaşmayı, daha ziyade evlenme bağını sağlamlaştırmayı gaye edinir.

Nişanın evlilikle neticelenmesi durumunda hediyelerle ilgili bir sıkıntı söz konusu olmaz. Fakat nişanın çift taraflı veya tek taraflı bozulması durumunda hediyelerin hukukî sonuçlarının bilinmesi gerekir. İslâm Hukuku'na göre, nişanlılık döneminde tarafların birbirlerine verdikleri mehirin dışındaki eşyalar hediye hükmünde değerlendirilir.

İslâm hukukçuları arasında iki tarafın birbirine verdikleri hediyelerin geri alınıp alınmayacağı konusunda fikir ayrılığı vardır. Hanefî Mezhebi'ne göre, hediyeler hakkında hibe hükümleri uygulanır. Tabii olarak hibe ile

ilgili hükümleri de ahlâken ve hukuken olmak üzere ayrı ayrı değerlendirmekte yarar vardır. Ahlâkî bir prensip olarak verilen hediyeler geri istenmez. Ancak hukuken verilen hediyeler karşı tarafın elinde aynen mevcutsa, yani tüketilmemiş, başkasına devredilmemiş veya değişikliğe uğramamışsa geri alınabilir. Sadece iadesi mümkün olmayacak bir şekilde hükmen ve vasfen bir değişikliğe uğramışsa hediyeler geri alınmaz.

Şafiî Mezhebi'ne göre, hediyeler her hâlükarda geri talep edilebilir. Hediye edilen eşya karşı tarafın elinde aynen mevcutsa aynen, tüketilmişse, kıymeti geri istenir.

Sonuç olarak toplumumuzda genellikle evlilik öncesinde nişanlılık dönemi bulunmaktadır. Dört mezhebe göre nişanlanma, evlenme akdi olmayıp, sadece evlenme vaadinden (söz verme) ibarettir. Başka bir anlatımla, nişanlanma hukukî anlaşma, bir sözleşme (akit) değil, ahlâkî mânâda karşılıklı söz vermedir. Ayrıca nişanlanma taraflar arasında dinen mahremiyeti kaldırmaz. Nişanlılık döneminde mahremiyetin kaldırılmasına matuf dinî nikâh kıyılması ise tasvip edilmez.

İslâm Hukuku'na göre nişan, nikâh değildir. Mehir ise nikâh akdiyle alâkalıdır. Bu yüzden nişan, kadına mehir hakkı kazandırmaz.

Ayrıca nişan bozulması durumunda karşılıklı verilen hediyeler, hukuken hibe olarak değerlendirilir. Tüketilen hediyelerin iadesi gerekmez; hediyeyi veren kişinin hediyesini geri istemesi dinen mahzurlu bir durum olmakla beraber, istenildiğinde mevcut hediyelerin iadesi hukuken zorunludur.

RESMÎ MUAMELEDİN ÖNCE DİNİ NİKÂH YAPMAK

Günümüzde nişanlı çiftlerin haram işlemeden görüşüp bir araya gelebilmeleri için resmi muâmele ve düğün yapmadan önce dini nikâh yapmaktadırlar. Bu nikâh, şartlarına uygun bir şekilde yapıldığı takdirde dinen geçerli sayılmakla beraber birtakım sakıncaları da beraberinde getirmektedir.

Bu sakıncaları şöyle özetleyebiliriz:

Günümüzde dini nikâhın resmi makamlarca nazarı itibara alınmaması sebebiyle, muhtemel bir boşanma durumunda dinimizin kadınlara tanımış olduğu mehir ve nafaka gibi hakları zâyi olacak ve bu durumda kadın mağdur olacaktır.

Evlenmekten vazgeçen, kadın olduğu durumlarda bunu istemeyen koca, hanımını boşamamakta ısrar edip kadının zor duruma kalmasına sebep olabilmektedir. Zira Rabbimiz boşama hakkını sadece erkeğe vermiştir. Erkek boşamadığı müddetçe bu kadının başkasıyla nikâhlanması mümkün olmayacaktır.

Dini nikâhla beraber eşler karı-koca sayıldıklarından, kocanın hanımı üzerinde (izinsiz evden çıkmaması gibi) bir takım hakları tahakkuk etmektedir. Düğün yapılmadan bunlara tam manasıyla riayet edilemediğinden dini sorumluluk altına girilebilmektedir.

Bu ve burada sayamadığımız birtakım sakınca ve mağduriyetlerden dolayı resmi muâmele ve düğün yapılmadan dini nikâhın yapılmasını kesinlikle tavsiye etmiyoruz.

DUALAR VE ZİKİRLER

RECEP AYININ ZİKİRLERİ

Enes ibni Mâlik (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edildiğine göre: “Receb girdiğinde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

«اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي رَجَبٍ وَشَعْبَانَ وَبَلِّغْنَا رَمَضَانَ.»

“**Ey Allâh! Receb ve şabânda bize bereketler ver ve bizi ramazana ulaştır**”

derdi. (*Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 1/259; İbni Ebi'd-dünya, Fedâilü şehri ramazan, no:1, sh:29-30; Taberânî, el-Evsat, no:3951, 4/558*)

Bu hadîs-i şerîf, sâlih ameller yapabilmek için, faziletli zamanlara kadar yaşayabilmekle alâkalı olarak dua yapmanın müstehap olduğuna delalet eder. Zira mümin kulun yaşantısı, onun ancak hayrını artırır. İnsanların en hayırlısı, ömrü uzun, ameli güzel olandır.

Geçmiş büyükler, ramazan orucu yâhut hac dönüşü gibi sâlih bir amelin akabinde ölebilmeyi çok ister ve: “Böyle ölenin günahları bağışlanır” buyururlardı.

Evliyâullâhtan ağır hasta bir zat: “Receb ayına kadar vefatımı geciktirmesi için **Allâh-u Te'âlâ**'ya duada bulundum. Çünkü bana ulaşan bir rivayete göre: ‘Receb ayında **Allâh-u Te'âlâ**'nın âzatlıları vardır’ buyurmuş. **Allâh-u Te'âlâ** da duasını kabul ederek onu receb ayına ulaştırmış ve o mübarek ayda vefat etmiştir. (*İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:233-247*)

RECEB-İ ŞERİFİN İLK GECE DUALARI

Receb-i şerîfin ilk gecesi (21 mayıs pazartesiye 22 mayıs salıya bağlayan gece) kılınacak nâfile namazdan sonra şu duayı okumak müstehaptır:

«إِلٰهِي تَعَرَّضْ لَكَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ الْمُتَعَرِّضُونَ وَقَصْدَكَ الْقَاصِدُونَ وَأَمَلْ فَضْلَكَ وَمَعْرُوفَكَ الطَّالِبُونَ وَلَكَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ نَفَحَاتٌ وَجَوَائِزٌ وَعَطَايَا وَمَوَاهِبُ تَمُنُّ بِهَا عَلَيَّ مِنْ تَشَاءُ مِنْ عِبَادِكَ وَتَمْنَعُهَا مِمَّنْ لَمْ تَسْبِقْ لَهُ الْعِنَايَةَ مِنْكَ وَهَا أَنَا عَبْدُكَ الْفَقِيرُ إِلَيْكَ الْمُؤَمِّلُ فَضْلَكَ وَمَعْرُوفَكَ فَإِنْ كُنْتَ يَا مَوْلَايَ تَفَضَّلْتَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ عَلَيَّ أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ وَجُدْتَ عَلَيْهِ بِعَائِدَةٍ مِنْ عَطْفِكَ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَجُدْ عَلَيَّ بِطَوْلِكَ وَمَعْرُوفِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.» أَمِينَ

“Ey İlâhım! Bu gece Sana yönelenler yöneldi. Kastedenler Seni aradı. İstekliler Senin lütuf ve iyiliğinin (kendilerine ulaşacağı) beklentisine girdi. Bu gece içinde Senin rahmet nefhaların (esintilerin), hediyelerin, bahşışların ve bağışların vardır ki, onları kullarından dilediklerine ihsân edersin. Kendilerine Senden bir inâyet sebkat etmemiş (ezelde, haklarında iyi karar geçmemiş) olan kimselerden de bu lütuflarını (ikramlarını) engellersin.

İşte ben, Senin lütuf ve iyiliğini bekleyen muhtaç kulunum. Ey benim Mevlâm! Eğer bu gece yaratıklarından birine lütufta bulunacaksan ve tecellîlerinden tekrar tekrar gelen bir ikramla herhangi bir kuluna cömert davranacaksan, ey âlemlerin Rabbi! Muhammed (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve Ehl-i Beyt’ine salât eyle, zenginliğin ve ihsânınla bana cömertçe bağışlar ihsân eyle!” Âmîn! (*Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye 1/328*)

Ali ibni Ebî Tâlib (*Radiyallâhu Anh*) receb ayının ilk gecesini hiç uyumayıp kendini tamamen ibadete ayırırdı. O gece yaptığı dualardan bir kısmı şöyledir:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ مَصَابِيحَ الْحِكْمَةِ وَمَوَالِي النِّعْمَةِ وَمَعَادِينِ الْعِصْمَةِ
وَاعْصِمْنِي بِهِمْ مِنْ كُلِّ سُوءٍ وَلَا تَأْخُذْنِي عَلَى غِرَةٍ وَلَا عَلَى غَفْلَةٍ وَلَا تَجْعَلْ عَوَاقِبَ أَمْرِي
حَسْرَةً وَنَدَامَةً وَارْضَ عَنِّي فَإِنَّ مَغْفِرَتَكَ لِلظَّالِمِينَ وَأَنَا مِنَ الظَّالِمِينَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ
لِي مَا لَا يَضُرُّكَ وَأَعْطِنِي مَا لَا يَنْفَعُكَ فَإِنَّكَ الْوَاسِعَةُ رَحْمَتُهُ الْبَدِيعَةُ حِكْمَتُهُ فَأَعْطِنِي
السَّعَةَ وَالِدَّةَ وَالْأَمْنَ وَالصِّحَّةَ وَالشُّكْرَ وَالْمُعَافَاةَ وَالْتَّقْوَى وَالصَّبْرَ وَالصِّدْقَ عَلَيْكَ
وَعَلَى أَوْلِيَائِكَ وَأَعْطِنِي الْيُسْرَ مَعَ الْعُسْرِ وَأَعْمَمْ بِذَلِكَ أَهْلِي وَوَلَدِي وَإِخْوَانِي
فِيكَ وَمَنْ وَلَدَنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

“Ey Allâh! Hikmet (isâbetli görüş) kandilleri, nîmet sahipleri ve ismet (hatalardan korunma) madenleri olan, Muhammed (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve Ehl-i Beyt’ine salât eyle.

Onlar hürmetine beni her türlü kötülükten muhafaza eyle! (Senden) gaflet ve dalgınlık halinde beni yakalama, işlerimin sonlarını pişmanlık ve nedâmet kılma. Benden razı ol, çünkü Senin mağfiretin, (günah işleyerek kendine) zulmedenlere ise (ki öyledir) ben de o zâlimlerdenim.

Ey Allâh! Sana zarar vermeyecek şeyleri (günahlarımı) benim için bağışla. Sana fayda vermeyecek şeyleri (sevapları) bana ver. Şüphesiz ki Sen, rahmeti geniş ve hikmeti eşsiz olansın. Öyleyse bana genişlik, rahatlık, sukûnet, emniyet, sıhhat, şükür, takva, sabır, Sana ve dostlarına karşı samimiyet ihsân eyle!

Bana zorlukla birlikte kolaylık bahşeyle! Bu duayı âileme, çocuklarıma, Senin uğrundaki kardeşlerime, Müslüman erkek ve kadınlarla inanan erkek ve kadınlardan beni doğuranlara şâmil eyle!” Âmîn! (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/328-329)

Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir. **“Her kim, receb ayının ilk onunun her günü yüz kere:**

«سُبْحَانَ الْحَيِّ الْقَيُّومِ!»

‘Hayy ve Kayyûm (gerçekte tek diri ve her şeyin yegâne yöneticisi) **olan Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbih ederim!’**

İkinci onun her günü yüz kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ الْأَحَدِ الصَّمَدِ!»

‘Ehad ve Samed (tek ve ulu) **olan Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbih ederim!’**

Üçüncü onun her gününde de yüz kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ الرَّؤُوفِ!»

‘Raûf (yaratıklarını çokça esirgeyici) **olan Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbih ederim!’ derse, ona verilecek sevabı hiçbir vasfedici tarif edemez.”** (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/138; Muhammed Rahmî, Enîsü'l-celîs hâmişi, sh:194)

RECEP AYININ (Mayıs Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Recep Ayının Başında, Ortasında ve Sonunda Kılınacak Bir Namaz: Hadîs-i şerifte: “Recep ayında otuz rekat namaz kılan kişiye cehennemden beraat verileceği, cennetin vâcip kılınacağı, sırattan geçiş sağlanacağı ve münafıklıktan beraat verileceği, zîra münafık olanların bu namazı kılmaya muvâfak kılınamayacağı” gibi daha bir çok müjde zikredilmiştir.

Bu namazın hangi günlerde nasıl kılınacağı ve her on rekat sonunda hangi zikirlerin okunacağını öğrenmek için mutlaka **“Receb-i Şerîf Risâlesi”**nin 220-228. (yeni baskının 242-250.) sayfalarını gözden geçiriniz. Sizden ricam mutlaka bu namazı ihmal etmeyiniz. Zira İslam’da münafıklıktan beraat almaktan daha mühim hiçbir şey olamaz.

Recep Ayının İlk Gece (21 mayıs pazartesiye 22 mayıs salıya bağlayan gece) **Namazı:** Bu gece akşamdan sonra on selamla yirmi rekat kılan ve her rekatta bir Fâtihâ ve bir İhlâs Sûresi okuyan kişiyi **Allâh-u Te‘âlâ** canı, malı, ailesi ve evladı hususunda muhafaza eder, kabir azabından korur ve bu kişi Sırat’ı şimşek gibi geçer. (Süyûti, el-Leâli, 2/55)

Recep Ayının İlk Cuma Gecesi (24 mayıs perşembeyi 25 mayıs cumaya bağlayan gece) **Namazı / Reğâib Namazı:**

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)ın rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim recebin ilk perşembesini oruçlu geçirir, sonra cuma gecesi olan o gece akşamla yatsı arasında, on iki rekât kılar, her rekatta bir Fâtihâ, üç Kadîr Sûresi, on iki kere de İhlâs Sûresi okuyup her iki rekatta bir selam verirse, namazını bitirince:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ.»

‘Ey Allâh! Nebiyy-i Ümmî olan Muhammed’e ve âline salât eyle’ diye yetmiş kere bana salât okur, sonra secdeye kapanarak, secdesinde:

«سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ.»

‘Allâh-u Te’âlâ bütün noksan sıfatlardan son derece münezzehtir, mukaddestir. Meleklerin ve Rûhun (Cebrâil’in), Rabbidir’ diye yetmiş kere tesbihte bulunur, başını kaldırdıktan sonra (iki secde arasında otururken) yetmiş kere:

«رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَتَجَاوَزْ عَمَّا تَعَلَّمُ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْأَعْظَمُ.»

‘Ey Rabbim! Bağışla ve acı! (Benim günahlarımla ilgili) bildiklerin(e ceza vermek) den geç. Şüphesiz ki, en ulu ve yüce olan Sensin ancak Sen’ der. Sonra ikinci secdeye vararak birinci secdede söylemiş olduğunun benzerini tekrar eder de, bitiminde Allâh-u Te’âlâ’dan muradını isterse, dileği muhakkak yerine getirilir.”

Bu namazın fazileti hakkında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Nefsim (canım, kudret) elinde olan Zât’a yemin ederim ki, erkek veya kadın herhangi bir kul bu namazı kılarsa denizlerin köpükleri, kum taneleri, dağların ağırlığı, yağmurların damlaları ve ağaçların yaprakları kadar (fazla) olsa da mutlaka Allâh-u Te’âlâ onun bütün günahlarını mağfiret eder.

Bu kişi, hane halkından (yakın akrabasından, günahkâr) yedi yüz kişi hakkında kıyamet günü şefaathçi kılınır. Kabrindeki ilk gecesi olunca bu namazın sevabı güleç bir yüzle kendisine gelip, keskin ve belağatlı bir dille ona: ‘Ey dostum! Sevinebilirsin, muhakkak ki her zorluktan kurtuldun’ dediğinde o, ‘Sen de kimsin? Vallâhi senden güzel yüzlü, senden tatlı dilli ve senden hoş kokulu bir şahıs görmedim’ der.

O da ona: ‘Ey sevgilim! Ben şu sene, şu ay, şu gece kılmış olduğun namazın sevabıyım. Bu gece, isteğini yerine getireyim, tek başına kaldığın şu anda sana yoldaş olayım ve yalnızlık hissini senden gidereyim diye geldim. Sur’a üfürüldüğü zaman da, kıyamet arsalarında başının üstünde gölge olacağım, artık müjdelenebilirsin. Zira Mevlâ’ndan ebediyyen hiçbir hayrı kaybetmeyeceksin’ diye cevap verir.”

(Abdülkâdir-i Geylânî, el-Ğunye, 1/330-331; Hâfız Muhammed İbni Nasr, Emâlî ibni'l-Husayn, Meclis no:14; Razîn ibni Mu’âviye, Tecrîdü’s-sihâh, İbnü’s-Salâh, el-Müsâcele havle salâti’r-reğâib, sh:14-15; İbnü’l-Esîr, Câmi’u’l-usûl, no:4268, 6/154; İmâm-ı Ğazâlî, İhyâü’l-ulûm, 1/237-238; Zebîdî, İthâfu’s-sâde, 3/422-423; Ebû Abdillâh el-Hubeşî, Kitâbu’l-Bereke, no:2856, sh:718)

Hadîs-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **“Her kim recebin ilk perşembesini tutar, sonra cuma gecesi on iki rekat kılarsa, Allâh-u Te‘âlâ her rekat için ona, dosdoğru makam (olan cennet-i âlâ)da, hiç şeksiz şüphesiz yüz kasr (köşk) verir.”** (Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir‘ati’l-İslâm, sh:133)

Diğer bir hadîs-i şerifte de şöyle buyrulmuştur: **“Recebin ilk cuma gecesinin namazından gafil olmayın. O gecede namaz kılana, Allâh-u Te‘âlâ ve melekleri, gelecek seneye kadar salâтта bulunurlar. Arş’ın Rabb’i kime salât ederse, o kişi dünyadan ancak imanla çıkar. Dünyada ancak İslâm’la yaşar. Kıyamet günü de ancak ebrar (iyi kullar) ile haşr olur.”** (Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir‘ati’l-İslâm, sh:133)

Ulemâ şöyle buyurmuştur: **“Receb, cennette on iki kolu bulunan bir ırmağın adıdır. İlk cuma gecesi on iki rekat kılana Allâh-u Te‘âlâ, her rekata karşılık her koldan içmeyi nasip eder.”**

Muhammed ibni Hatîruddîn (Rahimehullâh)ın nakline göre kişi regâib namazını kıldıktan sonra salevât-ı şerîfe okuyup şu duayı yapar:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ صَلَّيْتُ هَذِهِ الصَّلَاةَ الَّتِي اَمَرْتَهَا عَبْدَكَ وَرَسُوْلَكَ وَخَيْرَتَكَ مِنْ خَلْقِكَ، شَفِيْعَ الْاُمَّةِ وَكَاشِفَ الْغُمَّةِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَ اِنْ كُنْتُ مُقْصِرًا فِيْ اِقَامَةِ حَقَائِقِهَا غَافِلًا عَنْ تَقْوِيْمِ شَرَايِطِهَا كَمَا تُحِبُّ وَ تَرْضَى، وَ مَنْ يَسْتَطِيْعُ مِنْ عِبَادِكَ اَنْ يَعْبُدَكَ وَيُطِيْعَكَ كَمَا يَنْبَغِيْ لَكَ؟! فَاِذَا اعْتَرَفْتُ بِتَقْصِيْرِيْ وَقِلَّةِ جُهْدِيْ وَ اَقْرَرْتُ بِضَعْفِيْ وَ عَجْزِيْ فَلَا تَحْرِمْنِيْ جَزَاءَ تَصَدِيْقِ رَسُوْلِكَ وَ ثَوَابِ حُسْنِ الرَّغْبَةِ وَ صِدْقِ النِّيَّةِ فِيْ سُنَّةِ نَبِيِّكَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ لِاَنَّكَ ذُو فَضْلِ وَ مَغْفِرَةٍ عَلٰى عِبَادِكَ وَ صَلَّى اللهُ تَعَالٰى عَلٰى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ وَ اَصْحَابِهِ اَجْمَعِيْنَ.»

“Rahman ve Rahîm olan Allâh-u Te‘âlâ’nın adıyla! Ey Allâh! Senin kulun, Rasûlün, yarattıkların içerisinden seçtiğin, ümmetin şefaathçisi ve bütün sıkıntıların gidericisi olan Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e emrettiğin bu namazı kıldım. Gerçi bu namazın hakîkatlerini yerine getirme hususunda noksanlıklar yaptım, Senin sevdiğin ve razı olduğun şekilde şartları yerine getirmekten gâfil bulundum. Zaten Senin kulların içersinden Sana lâayık olduğu şekilde ibadet ve itaatte bulunmaya kim güç yetirebilir ki?!

Madem ki ben kusurumu ve gayretim azlığını itiraf ettim, zâfiyetimi ve acziyetimi ikrarda bulundum, o halde Sen beni Rasûlünü tasdik etmemin mükâfâtından, o- nun buyurduklarına karşı olan güzel rağbetimin sevâbından ve Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in sünnetine karşı olan düzgün niyetimin karşılığında mahrum bırakma!

Şüphesiz ki Sen kullarına karşı büyük bir lütuf ve mağfiret sahibisin. Allâh-u Te'âlâ mahlûkâtın en hayırlısı olan Muhammed'e ve ashâbının cümlesine salât eylesin." (Muhammed ibni Hatîruddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:56-57)

Receb-i Şerîf'in İlk Cuma Günü (25 mayıs cuma günü) **Namazı: Seyyid Muhammed en-Nâzilî** (Kaddesallâhu Sirrahû) nun beyanına göre; sâlik recebin ilk cuması öğle-ikinci arası dört rekât kılar ki, her rekatta bir Fâtihâ, yedi Âyete'l-Kürsî, beşer kere de İhlâs ve Mu'avvizeteyn (Felak ve Nâs) sûrelerini okur. Selam verdiğiğinde yirmi beş kere:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ.»

"En üstün, en büyük ve en yüce olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan (hiçbir şeye) güç ve kuvvet yetmez" zikrini tekrarlar. Sonunda da:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ.»

"Allâh-u Te'âlâ'dan af diliyor ve O'na tevbe ediyorum" diye on kere tevbe ve istiğfarda bulunur. (Muhammed en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrar, sh:67)

Receb-i Şerîf'in Üç-Dört ve Beşinci (24-25 ve 26 mayıs perşembe, cuma ve cumartesi) **Günlerinde Kılınacak Bir Hâcet Namazı:**

Emîrû'l-müminîn **Ali ibni Ebî Tâlib** (Kerremallâhu Vechehû) dan nakledilen ve **Üveys el-Karanî** (Veysel Karânî) nin namazı diye bilinen bu hâcet namazını başlıkta geçen günlerin birinde kılmak isteyen kişi, geceden oruca niyet eder ve zikrolunan günlerde oruçlu olur, işraktan sonra gusül abdesti alır, kimseyle konuşmaz.

Zevalden önce (kuşluk vaktinde) dört rekatta bir selam vererek on iki rekât kılar. İlk dört rekatta Fâtihâ'dan sonra Kur'ân-ı Kerîm'den kolayına gelen âyet-i kerîmeleri okur, bu dört rekâtı bitirince yetmiş kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ.»

"Gerçek varlık olan ve her şeyi açığa çıkaran o Yüce Padişah Allâh-u Te'âlâ'dan başka ilah yoktur. Onun benzeri hiçbir şey yoktur. Hakkıyla işiten de gören de ancak O'dur" zikrini söyler.

İkinci dört rekâtın her rekâtında Fâtihâ'dan sonra üç kere Nasr Sûresi'ni okur, selamdan sonra ise yetmiş kere:

«أَقْوَى مُعِينٍ وَأَهْدَى دَلِيلٍ بِحَقِّ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ.»

"Ey en güçlü yardımcı ve en iyi yol gösterici olan Allâh! 'Ancak Sana kulluk ederiz ve ancak Senden yardım dileriz' âyet-i kerîmesinin hakkı için (duamı kabul et)" duasını okur.

Üçüncü dört rekatta ise Fâtihâ'dan sonra üç kere İhlâs Sûresi'ni okur, selamdan sonra yetmiş kere Elemneşrah Sûresi'ni okur.

Sonra sağ eliyle göğsünü sıvazlayarak secdeye varır ve orada hâcetini **Allâh-u Te'âlâ**'dan diler, hangi hâceti olursa olsun **Allâh-u Te'âlâ**'nın lütf-u keremiyle elbette o muradı yerine getirilir. (Muhammed ibni Hatîrüdîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:55-56)

HAYIRLI VE SIHHATLİ ŞEKİLDE UZUN ÖMÜR SAHİBİ OLMAK İÇİN OKUNACAK BİR DUA

Bu duayı daha önce hiçbir kitabımda yazmadım, hiçbir Türkçe eserde de yazıldığını duymadım. Bunu size Metris Cezaevi'nden ithâf ediyorum. **Rabbim** her birimize bununla amel etmeyi ve hayırlı uzun ömürle muammeriyeti ihsan eylesin. Âmîn!

Yûsuf-u Nebhânî (Kuddise Sirruhû) nun nakline göre; aşağıda zikredilecek duanın okunması, yazılarak eve asılması ve üstte taşınması kişiyi hatta ailesini salgın hastalıklardan kurtararak uzun ömürle yaşamasına vesile olur.

«اللَّهُمَّ إِنَّ الصَّادِقَ الْمَصْدُوقَ -صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ وَسَلَامُكَ- قَدْ قَالَ: إِنَّكَ قُلْتَ: مَا تَرَدَّدْتُ فِي شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ كَتَرَدُّدِي فِي قَبْضِ رُوحِ عَبْدِي الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ؛ فَصَلِّ اللَّهُمَّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ لِأَوْلِيَائِكَ الْفَرَجَ وَالْعَافِيَةَ وَلَا تَسُوْنِي فِي نَفْسِي وَلَا فِي أَحَدٍ مِمَّنْ أَحَبَّنِي وَبَارِكْ لِي فِي عُمْرِي وَزِدْ فِي حَيَاتِي فَأَنْتَ الَّذِي تَهْبُ عَيْشَ الْأَبَدِ لِأَهْلِ الْأَخِرَةِ فَهَبْ لِي عُمْرًا طَوِيلًا مُزِينًا بِعَافِيَتِكَ فَإِنَّكَ وَلِيٌّ ذَلِكَ فِي الدُّنْيَا وَالْأَخِرَةِ وَالْقَادِرُ عَلَيْهِ»، (وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ).

“Ey **Allâh!** -Salâtlarının ve selamlarının kendisi üzerine olduğu- Sâdik ve Masdûk'un (doğru konuşan ve kendisine doğru bildirilen **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in) beyanına göre Sen: **'Yapacağım hiçbir işte mümin kulumun canını alırken tereddüt ettiğim kadar tereddüt etmedim. Çünkü o ölmek istemez, Ben de onu üzmem' buyurdun.**

Ey **Allâh!** **Efendimiz Muhammed'e** ve **Efendimiz Muhammed'in** âline salât eyle. Dostlarına âcilen kurtuluş ve âfiyet bahşeyle.

Şahsım ve beni seven her hangi biri hakkında bana bir kötülük gösterme, ömrümü bereketlendir, hayatımı ziyade eyle. Sen âhiret ehline sonsuz hayat bağışlayansın, öyleyse bana da âfiyetinle süslenmiş uzun bir ömür hibe eyle. Dünyada da âhirette de bunlara gücü yeten ve kullarına sahip çıkan ancak Sensin.”

(Allâh-u Te'âlâ Efendimiz Muhammed'e ve âl-i ashâbına salât-ü selâm eylesin.)
(Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:574)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

OTUZ ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERİF «الْحَلِيمُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (*Rahimehumüllâh*)ın beyanları vechile; «الْحَلِيمُ» ism-i şerîfi, “Sabırlı ve temkinli, akıllı ve ağır başlı olmak” anlamındaki “Hilm” mastarından sıfat olup “Günahlarından sebep cezayı hak etmelerine rağmen haddi aşanlara müsamaha göstererek, sabır ve temkinle bekleyip onlara tevbe etmeleri için mühlet veren” demektir.

Allâh-u Te'âlâ kâfirleri, fâsıkları ve isyankârları da içine alan kâmil bir hilm sıfatıyla muttasıf (sıfatlanmış)tır. **Allâh-u Te'âlâ** onlara mühlet verir ve tevbe etmelerine fırsat vererek onlara ceza vermekte acele etmez. O isteseydi, onları günah işler işlemez hemen cezalandırabilirdi. Fakat **Allâh-u Te'âlâ**'nın hilmi, onlara mühlet vermeyi gerektirmektedir. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿وَاَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ﴾

“**Bilin ki şüphesiz Allâh** (günahları çokça bağışlayan bir) **Ğafûr'dur**, (suç işleyenlere acele ceza vermeyip, tevbe fırsatı tanıyan bir) **Halîm'dir**” (*Bakara Sûresi:235*) buyurmaktadır.

Halîm ism-i şerîfi Kur'ân-ı Kerîm'de on beş yerde zikredilmiş olup, bunların on birinde **Allâh-u Te'âlâ**'ya, ikisinde **İbrâhîm** (*Aleyhisselâm*)a, birinde **Şu'ayb** (*Aleyhisselâm*)a, bir diğerinde de **İsmâ'îl** (*Aleyhisselâm*)a izafe edilmiştir.

Halîm ism-i şerîfinin anlamı hakkında **el-Halîmî** (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir: “Halîm, günahları nedeniyle kullarına nimet vermeyi ve iyilik yapmayı kesmeyendir. O, kendisine itaat edeni rızıklandırdığı gibi isyan edeni de rızıklandırır. Kendisinden korkanlara ve iyilik yapanlara nimet vermeye devam ettiği gibi günah işlemeye devam eden kullarına da nimet vermeye devam eder. Belâ ve musibetlerden koruması için kendisine dua edeni veya ibadetle meşgul olmaktan bu istekte bulunmaya vakit bulamayanı koruduğu gibi dua etmeyen ve kendisinden gafil olan kimseleri de belâ ve musibetlerden korur.” (*Beyhakî, el-Esmâ ve's-sıfat, sh:53*)

Ebû Süleyman el-Hattâbî (*Rahimehullâh*) ise bu ism-i şerîf hakkında şunları söylemiştir: “Halîm, günahları bağışlayan ve cezalandırmada acele etmeyen, öfkesine yenilmeyen, cahillerin cehaleti ve âsilerin isyanı kendisini öfkelenilmeyendir. Halîm ism-i şerîfi, gücü olduğu halde bağışlayan Zat hakkında kullanılır, zaten gücü olmadığı halde “Bağışladım” diyenin sözü pek de bir hakikat içermemektedir.” (*Tefsîru'l-Kurtubî, 1/94*)

el-Eklîşî (*Rahimehullâh*) ise şunları söylemiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** Halîm'dir. Yani cezaları erteleyen veya tamamen kaldırandır. **Allâh-u Te'âlâ**'nın cezaları ertelemesi müşâhede ile, kaldırması ise naklî deliller ile bilinmektedir. Bütün İslâm âlimleri bu konuda görüş birliğine varmışlardır. İnkarcı ve günahkârların cezalarının ertelenmesi bu dünyada gerçekleşir.

İsyan ehlinin cezasının âhirete ertelenmesi gözlerle müşahede edilebilir. Bu kimse-lerin **Allâh**'i inkar etmelerine ve O'na isyan etmelerine rağmen sağlık ve âfiyet içinde bulunmaları, **Allâh-u Te'âlâ**'nın nimetleriyle birlikte yaşamlarını sürdürmeleri bu ertelenenin açık bir göstergesidir.

Cezaların kaldırılması ise âhirette gerçekleşir. Ama bu yalnız, cezayı hak etmiş bazı Müslüman günahkârlar için geçerlidir, inkarcıların bununla bir ilgisi yoktur. Onların bu ism-i şerîfle ilgili olarak âhirette hiçbir payları yoktur. Bu husus âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şeriflerle kesinleşmiş bir hükümdür.

İslâm âlimleri bu konuda ittifak etmişlerdir. Bu yüzden her Müslümanın, mutlak ma-nada Halîm'in yalnız **Allâh** olduğunu bilmesi gerekir. Bu ismin başkaları için kullanılması ise gerçek anlamda değil mecazi anlamdadır.

Allâh-u Te'âlâ'nın hilmi ve yumuşaklığı, inkarcıları, günahkârları ve isyan ehlini içine alacak genişliktedir. O, cezayı hak edenleri cezalandırmakta acele etmez, tevbe etmeleri için onlara süre verir.

Eğer **Allâh-u Te'âlâ** dilesse günah işledikleri an kullarını cezalandırır. Çünkü bazı günahlar, çeşitli acil cezaların verilmesini gerekli kılmaktadır. Ancak O'nun yumuşaklığı, günahkârlara süre tanımayı gerektirmektedir. **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهِمَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا﴾

“Eğer Allâh o (âsi) insanları kazan(ıp yap)mış oldukları (kâfirlik, şirk koşma ve günahlara bulaşma gibi yersiz ve yakışsız birtakım) şeyler sebebiyle (suçsuzlarıysa günahkârların uğursuzluğu nedeniyle peşinen cezalandırmak üzere) yakalayacak olsaydı, (yeryüzünde bulunan tüm canlıları topluca helâk ederdi de) onun sırtında kıpırdayabilen hiçbir canlı bırakmazdı.

Lâkin O, (hak ettikleri cezayı peşinen vermeyip, bilakis) onları adı konmuş bir süreye kadar geciktirmektedir (ki, ölümleriyle o süreç başlayacaktır). O müddetlerinin sonu geldiğinde ise şüphesiz ki Allâh kullarını dâima (hakkıyla gören ve amellerinin karşılığını veren bir) Basîr olmuştur.” (Fâtır Sûresi.45)

Zaten **Allâh-u Te'âlâ** Kendisini inkar edenlerden intikam almakta niçin acele etsin ki?! **Allâh-u Te'âlâ**'nın onları elden kaçırma hususunda bir korkusu yoktur. Nitekim **İsmâ'îl Hakkı el-Bursevî** (Rahimehullâh)ın **“Rûhu'l-beyân”** isimli tefsirinde zikrettiği bir hadîs-i kudsîde **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

«يَا ابْنَ آدَمَ! لَا يَغْرَنَّكَ طُولُ الْمُهْلَةِ، فَإِنَّمَا يُعَجَّلُ بِالْأَخْذِ مَنْ يَخَافُ الْفَوْتَ.»

“Ey Âdemoğlu! Sakın ha (günahlarına tevbe etme) mühletin(in) uzun olması seni aldatmasın! Çünkü (düşmanını) kaçıracağından korkan kimse (intikam almakta) acele eder.” (İsmâ'îl Hakkı el-Bursevî, Rûhu'l-beyân, 7/248)

Kulun bu ism-i şeriften nasîbi ise şöyle açıklanabilir: Kişi kendisine çok fazla acıyı, yaptığı kötülöklere karşı yine de rızkını kesmeyen, çok sabırlı ve hilm (yumuşaklık) sahibi bir **Rabbi** olduğunu bilirse O'nun hiçbir emrine karşı gelmez hatta bundan haya etmesi gerekir. Bununla birlikte nimetlerine şükredip âhiret meydanına çıkmadan önce amel defterini günahlardan koruyup, sevaplarla doldurmaya çalışır.

Allâh-u Te'âlâ'nın isyan edenlere karşı Halîm olduğunu bilen her Müslümanın, kendi emirlerine aykırı davrananlara ve kendisine karşı çıkanlara yumuşaklıkla davranması ve cezalandırmada acele etmemesi gerekir.

Çünkü **Rabbi**, isyankârlara böyle muamele etmektedir. Müslümanın hilm sahibi olabilmesi için öfkesini yenmesi, kendisine kötülük edenden intikam almaktan vazgeçmesi, kendisini affetmeye ve bağışlamaya alıştırmaması gerekir. Ancak bu şekilde yumuşaklık kendisinde bir tabiat ve kişilik haline gelebilir.

Nasıl ki kişi **Rabb**inin kendisine hilm ile muamele etmesini ister ve severse, aynı şekilde onun da elinin altında bulunanlara yumuşak davranması ve onlara şefkatle muamele etmesi gerekir. Kişi böyle davranmakla **Rabb**inin hoşnutluğunu kazanır ve birçok mükâfâta nâil olur (kavuşur).

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾

“Zaten kötü bir muamelenin karşılığı, benzeri kötü bir davranıştır. Ama her kim (kendisine kötü davrananı) affeder ve (onunla arasını) düzeltirse, işte onun ecri Allâh'a aittir. (Bu yüzden hiçbir kimse o mükâfatın büyüklü-ğünü takdir edemez.) Şüphesiz ki O, (kötülüğü başlatan ve intikamda haddi aşan) zâlimleri sevmez (yaptıklarına rıza göstermez).” (Şûrâ Sûresi:40)

Yumuşak davranmak sabrı gerektirir. Çünkü her hilm sahibi aynı zamanda sabırlıdır. Bu sıfat da en hakîkî manada **Allâh-u Te'âlâ**'da mevcuttur. Nitekim **Ebû Mûsâ** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيْسَ أَحَدٌ أَصْبَرَ عَلَى أَدَى سَمِعَهُ مِنَ اللَّهِ، إِنَّهُمْ لَيَدْعُونَ لَهُ وَلَدًّا وَإِنَّهُ لِيُعَافِيهِمْ وَيَرْزُقُهُمْ.»

“İşittiği bir eziyete Allâh'tan daha fazla sabreden kimse yoktur. Onlar O'nun çocuğu olduğunu iddia ederler ama O yine de onları rızıklandırır, onlara sağlık ve afiyet verir.” (Buhârî, Edeb:71, no:5748, 5/2262; Müslim, Sıfatü'l-kıyâme:10, no:7258, 8/133)

Allâh-u Te'âlâ'nın burada sabırla nitelendirilmesi, hilm anlamındadır. Yani böyle çirkin bir iddiada bulunmaları nedeniyle ve cezayı hak etmelerine rağmen **Allâh-u Te'âlâ** onları cezalandırmakta acele etmeyip tevbe etmeleri için kendilerine fırsat tanımaktadır.

Bu ism-i şerîfin manasını bilen kişi **Allâh-u Te'âlâ**'ya daha fazla sevgi besler, sözüne bağlı kalır, vaadini yerine getirir, gördüğü ayıpları örter, kimsenin hak ve hukukuna tecavüz etmez. (Râzî, Şerhu esmâil'l-hüsnâ, sh:244)

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi bu zikredilen güzel ahlâkla mütehallik eylesin. Âmîn!

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:63-64; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:42; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:327; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:511; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:96-98)

«الْحَلِيمُ» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi her namazdan sonra seksen sekiz kere okumaya devam ederse ahlâkı güzelleşir.

2) Her hangi bir işte sorumluluk sahibi olan yetkili bir kişi bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse, o işte yetkili olduğu mevki'den azledilmez ve görevini rahatça devam ettirir.

3) Her kim misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile bu ism-i şerîfi bir kağıda yazıp, o kağıdı içinde su olan bir kaptan yazı suya geçinceye kadar beklettikten sonra o suyu alıp iş yerine ve iş aletlerine serpiştirirse işinde birçok başarılar muvaffak olur.

4) Üzerinde bu ism-i şerîfin yazılı olduğu bir gemiye binen kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle boğulmaz, bir araca binen de kötü bir âkıbete uğramaz.

5) Bir kişi sinirlendiği anda bu ism-i şerîfi okursa sakinleşir.

6) Gazaplanan bir kişinin yanında bu ism-i şerîf seksen sekiz kere okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişinin gazaplı hali geçer.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:33; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:327; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:63-64; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:42; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:511; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/98, 3/199)

ERBA'ÎN-İ İDRİSİYYE

YİRMİ ALTINCI İSM-İ ŞERİF

«يَا حَمِيدَ الْفِعَالِ ذَا الْمَنْ عَلَى جَمِيعِ خَلْقِهِ بَلُطْفِهِ، يَا حَمِيدُ!»

“Ey bütün işleri övgüye lâyık olan ve lütfuyla bütün yaratıklarına karşı iyilik sahibi bulunan! Ey Hamîd!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi (içindeki فِعَالِ kelimesini فَعَالٍ şeklinde “Fe” harfinin fethasıyla okuyarak) zikretmeye devam ederse çok mal, mülk ve makam sahibi olur.

Yalnız şu hususu hatırlatmak gerekir ki bu ism-i şerifler isteklerin hâsıl olmasında keskin kılıç gibi tesirlidirler ama terk edildiklerinde ise erkeğin eşini kıskanmasından

daha çok kıskanç olduklarından bu terk edilmekten hoşlanmazlar ve artık eskiden kendilerini zikredip sonra terkeden bu kişiye âh ederler de sonra o şahıs bu ism-i şeriflerin bereketiyle kavuştuğu nimetlerden mahrum olur. Bu husus bu ism-i şerifte çok fazla öne çıkmaktadır. Dolayısıyla bu ism-i şerifi zikretmek çok mal mülk sahibi olmaya vesile olacaksa da terki de bunlardan mahrum olmaya sebep olur.

2) Her kim bu ism-i şerifi her namazdan sonra altmış iki kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu çok zengin eder ve insanlara muhtaç etmez.

3) Bu ism-i şerifi zikrederek bereketlerine nâil olmak ismi Muhammed, Ahmed ve Hâmid olanlara çok münasip olur. Ayrıca bu ism-i şerifin tesiri için ayın ziyâsı (parlaklığı)nın arttığı hicrî ayların 13, 14 ve 15. günlerinde okunması daha faydalı olacaktır.

4) Her kim düşmanlarının mağlup olup, aleyhine kurdukları oyunlarının bozulması niyetiyle bu ism-i şerifi en üstte yazılı olan aslî şekliyle üç yüz altmış kere zikredip ardından da:

﴿إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ﴾

“Şüphesiz ki Biz onların boyunlarına büyük ve korkunç birtakım bukağılar (ve zincir tasmalar) yerleştirdik ki, onlar çenelere kadar (dayanmış)dır, bu nedenle bunlar da kafaları kaldırılıp gözleri yumulmuş kimselerdir” (Yâsîn Sûresi:8) âyet-i kerîmesini okursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle düşmanları mağlup olurlar.

5) **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerifi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e indirmiş, o da bunu **Ebû Bekr es-Siddîk** (Radiyallâhu Anh)a öğretmiştir. Çünkü kendisi İslamiyetin ilk yıllarında bütün malını infak ettiği için **Allâh-u Te'âlâ, Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e bu ism-i şerifi bildirerek ona öğretmesini istemiş ve böylece o da **Allâh** için infak ettiğinden daha çok mala sahip olmuştur. Zaten **Allâh-u Te'âlâ**'nın âdeti daima şöyle cereyan etmiştir ki Kendi dîni yolunda malını infak edenin mutlaka malını eskisinden daha fazla olacak şekilde artırmıştır.

6) Yedi gün boyunca halvete girip bu ism-i şerifi zikreden kişi dünya ve âhiretine dâir bütün isteklerine kavuşur ayrıca vatanından uzak olup vatanına dönmek isteyen biriye mutlaka vatanına dönmesi nasip olur.

7) Her kim bu ism-i şerifi yirmi bir gün müddetince toplam iki yüz bin kere, diğer bir rivayete göre yirmi beş gün boyunca her gün üç bin beş yüz kere zikrederse bulunduğu yerde sözü geçen bir lider ve insanlar katında sevilip sayılan birisi olur. Ama bu ism-i şerifin bereketine ulaştıktan sonra, bunun elden çıkmaması için her gün üç yüz altmış kere zikredilmelidir.

8) Her kim bu ism-i şerifteki mükerrer (tekrar edilen) harflerin çıkarılması sonucunda kalan **ي ا ح م د ل ف ع ذ ن ع ج خ ق ه ب ط** 17 harfin her biri için bin kere olmak üzere toplam on yedi bin kere bu ism-i şerifi zikrederse yer ve gök ehli arasında övülen birisi haline gelir. (Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:147 Yazma Bağışlar, no:2773, verak:11; Beyazid Devlet, no:1256, verak:18-19; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:254-255; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:42-46)